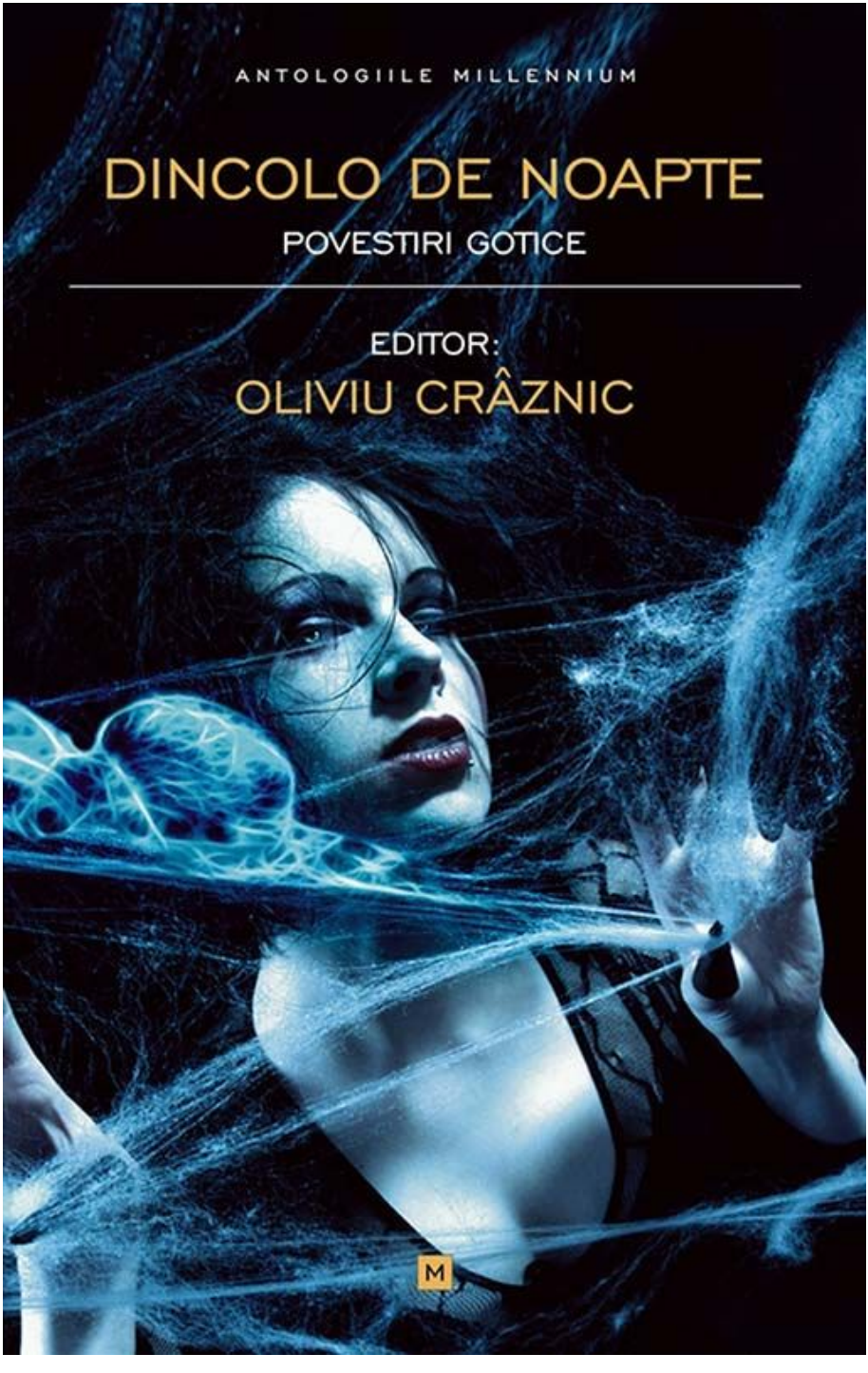
ANTOLOGIILE MILLENNIUM
DINCOLO DE NOAPTE
POVESTIRI GOTICE
EDITOR:
OLIVIU CRÂZNIC
M

Oliviu Crâznic
(editor)

Dincolo de noapte

12 feţe ale goticului

MILLENNIUM BOOKS
2012

DINCOLO DE NOAPTE
12 fețe ale goticului

Copyright © Oliviu Crâznic & Millennium Books, 2012

Redactor: Oliviu Crâznic
Tehnoredactor: Ona Frantz
Ilustrația copertei: Pakinam El Banna

MILLENNIUM BOOKS
Str. G. V. Popescu nr. 7
440021 Satu Mare

ISBN ePUB: 978-606-8113-96-8
ISBN Print: 978-606-8113-79-1

Pentru fiecare povestire în parte,
toate drepturile îi aparţin autorului acesteia.

Toate drepturile rezervate pentru prezenta ediţie în limba română.
Reproducerea integrală sau parţială a conţinutului acestui volum,
prin orice mijloace, fără acordul scris al editorului, constituie
o încălcare a Legii dreptului de autor şi se pedepseşte conform prevederilor acesteia.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Cuvântul editorului

O EPOPEE CU FINAL (SPER!) AŞTEPTAT

Poveştile „de orori şi mistere”, care aveau să configureze ulterior literatura gotică, au aprins imaginația publicului cititor începând cu a doua jumătate a secolului al XVIII-lea (Horace Walpole, autorul *Castelului din Otranto*, este considerat a fi creatorul genului), odată cu reînvierea interesului pentru medievalism (unul dintre sensurile cuvântului englezesc „gothic” fiind chiar cel de „medieval”). Supranaturalul, teroarea sau neobişnuitul, trecute cu mare atenție prin filtrul literaturii moderne pentru a li se acorda o minimă verosimilitate (puternic contrastantă cu abordările alegorice anterioare), au caracterizat – din acel moment şi până în zilele noastre – o specie literară al cărei traseu spectaculos a fost permanent punctat de naşterea unor genii şi de publicarea unor capodopere, asigurându-i-se astfel nemurirea. Romane, nuvele şi povestiri precum *Stafiile din casa dintre dealuri* (Shirley Jackson), *Salem’s Lot* (Stephen King), *Carmilla* (Sheridan LeFanu), *Fantoma de la Operă* (Gaston Leroux), *Călugărul* (M.G. Lewis), *Cazul Charles Dexter Ward* (H.P. Lovecraft), *Horla* (Guy de Maupassant), *Prăbuşirea Casei Usher* (E.A. Poe), *Frankenstein* (Mary Shelley), *Straniul caz al doctorului Jekyll şi al domnului Hyde* (R.L. Stevenson), *Dracula* (Bram Stoker), *Portretul lui Dorian Gray* (Oscar Wilde) etc. au fost şi vor rămâne mereu importante repere culturale în toate țările din lume.

De altfel, goticul este responsabil pentru naşterea a două importante curente – simbolismul şi romantismul, aşa

cum înşişi fondatorii acestora admit, implicit sau chiar explicit, în scrierile lor. Tot din gotic au derivat ulterior horrorul, thrillerul şi, recent, specia literară „paranormal romance". Mai mult, există specialişti (Brian Aldiss, de pildă) care consideră că science-fictionul reprezintă o proiectare în viitor a genului gotic, având în vedere teme caracteristice precum invenţiile uimitoare, savanţii nebuni / excentrici ori castelul bântuit, acesta din urmă devenit, prin transpunere, staţie spaţială părăsită sau navă cosmică, infestată cu monştri extratereştri. Practic, goticul a însumat, la bază, toată literatura care conţinea elemente fantastice strecurate într-un cadru relativ realist, ori cel puţin elemente ieşite din comun, din banalul cotidian. De aici s-au dezvoltat, prin urmare, multe şi importante ramuri ale literaturii fantasticului, misterului ori straniului.

Însă, deşi a luat de-a lungul timpului variate chipuri, în unele cazuri transformându-se radical, goticul nu a murit niciodată. De la Peter Straub şi C.R. Zafon până la J.C. Oates (nume vehiculat în contextul Premiilor Nobel!), genul continuă să fiinţeze în literatura universală, rezonând neabătut cu inima şi cu mintea cititorului înfiorat şi rămânând apoi cu acesta pentru totdeauna.

În literatura română, lucrurile nu stau atât de bine. Cu toate că, iniţial, goticul a fost îmbrăţişat şi aclamat de scriitorii şi oamenii de cultură români (amintim aici pe I.L. Caragiale, Mihai Eminescu, Gala Galaction, Titu Maiorescu, Ionel Teodoreanu ş.a.), mai multe nume mari punându-şi semnătura pe manuscrise încadrabile în acest gen (cum ar fi, spre exemplu, *Domnişoara Christina* de Mircea Eliade, *Îmbrăţişarea mortului* de Alexandru Phillippide, *Schimnicul* de Vasile Voiculescu etc.), odată cu instaurarea comunismului, operele non-realiste au fost împinse într-un con de umbră, etichetate drept „literatură pentru copii şi tineret", deoarece supranaturalul, religia, idealizarea

aristocrației şi, în general, inițiativa şi imaginația erau contrare doctrinei oficiale. Din păcate, şi postdecembrist, în virtutea obişnuinței probabil, această viziune ostilă fantasticului s-a păstrat în majoritatea cercurilor literare, abia de curând părând să aibă loc o conştientizare a faptului că abordarea în cauză este una eronată.

Astfel se întâmplă că, într-o perioadă în care cărțile cu vampiri, vârcolaci, îngeri sau alte ființe specifice creației gotice fac furori inclusiv pe piața românească (e drept, în rândurile populației tinere şi foarte tinere – fenomen explicabil, având în vedere că genul „paranormal romance" li se adresează cu precădere acestora) şi când pe ecrane rulează filme dedicate lui Edgar Allan Poe, în librăriile noastre există prea puțini maeştri ai goticului, iar aceia care există se află aşezați pe rafturile din spate – cu toate că ei ar putea, cred eu, cumula fără probleme segmentul de populație adolescentin cu cel matur. În schimb, peste graniță, cititorul nu are nicio dificultate în a achiziționa, spre exemplu, o „integrală" Lovecraft, Hawthorne sau Poe.

Din acest contrast între relativa absență a goticului în România contemporană şi faptul că genul (fie prin reprezentanții clasici, fie prin cei de astăzi) are atâtea de oferit cititorului autohton, acesta din urmă, mai mult, dând şi semne serioase că ar fi interesat de o asemenea literatură (în aceeaşi măsură ca cititorul american sau englez, de pildă), s-a născut ideea antologiei aflate acum în mâinile dumneavoastră, idee pe care am expus-o, într-o seară, reprezentanților Editurii Millennium Books: Horia Ursu şi Michael Haulică. În fapt, la momentul respectiv nu mă gândeam să coordonez eu antologia de față, ci pur şi simplu i-am întrebat pe cei doi dacă nu au în plan să realizeze şi aşa ceva, după succesul răsunător obținut de Adrian Crăciun cu o altă antologie dedicată unui gen relativ absent până acum la noi: *Steampunk – A doua revoluție*. „Facem,"

mi-a răspuns Horia, „dacă te ocupi de ea”. Onorat de încredere, am acceptat, desigur, imediat (presupun că încrederea a venit, printre altele, şi ca urmare a faptului că scrisesem un roman gotic şi câteva povestiri de gen, bine primite de critică şi de public, ceea ce m-a calificat, consider eu, pentru „post”), iar discuţia a continuat pe ideea creării, eventual, chiar a unei colecţii de antologii, romane şi volume de autor, conţinând scriitori clasici şi contemporani, români şi străini – desigur, dacă această antologie va dovedi că genul gotic este într-adevăr pe gustul publicului de la noi.

Următorul pas l-a reprezentat selecţia autorilor. Aici, este important de menţionat că mi s-a dat mână liberă – nici Horia, nici Michael nu mi-au sugerat vreun nume, nici nu au contestat vreuna dintre alegerile mele, şi trebuie să le mulţumesc în mod deosebit pentru aceasta. De asemenea, în momentul în care le-am prezentat propunerea de a include în antologie, pe lângă „monştrii sacri”, şi autori tineri sau chiar încă neconsacraţi (dar talentaţi, desigur!), acceptul a venit imediat – ceea ce, iar, este de admirat, deoarece puţine edituri sunt, oricum, dispuse să publice scriitori români, nemaivorbind de reacţiile negative obişnuite, atunci când vine vorba de un nume nou apărut în domeniu.

Prin urmare, având în vedere cele de mai sus, am început să trimit invitaţiile. Dintre numele „mari”, am ales acei scriitori care dovediseră înainte o oarecare afinitate cu goticul (prin stilul sau temele abordate, spre exemplu) şi / sau demonstraseră un talent atât de covârşitor, încât nu aveam dubii că, dacă vor voi, vor putea crea o poveste gotică spectaculoasă. Îi veţi întâlni, astfel, în paginile cărţii de faţă, pe Liviu Radu şi pe Dan Doboş, „gloriile noastre naţionale”, cum ne place să îi numim, deţinători a numeroase premii, inclusiv a câte unui premiu european. Liviu Radu, „Maestrul poveştilor”, nu s-a sfiit niciodată să abordeze, în diferite

chei, teme specifice goticului (vampirismul, licantropia etc.), iar Dan Doboş, autorul *Abaţiei* şi al *DemNetului*, nu putea nici el să reprezinte altceva decât un plus deosebit de semnificativ în sumarul oricărei antologii. George Lazăr, admirat de ani buni în comunitatea românească de science-fiction şi fantasy şi publicat peste graniţă cu *Guardian Angel*, Ştefana Czeller, deţinătoare şi ea a unui premiu Eurocon şi autoare a apreciatului (şi premiatului) roman *Cerneală şi sânge*, Ciprian Mitoceanu, considerat de către Mircea Pricăjan drept unul dintre cei mai buni trei scriitori de horror din România, Florin Pâtea, un nume de bază în literatura cyberpunk (literatură ale cărei valenţe gotice sunt, cred, evidente pentru toată lumea), Ana-Maria Negrilă, „Prinţesa neagră a cyberpunkului", cum o alintă fanii, totodată autoare a *Cântecului zorilor*, o poveste a la Anne Rice, au reprezentat, din prima clipă, colaboratorii pe care mi-i doream.

Desigur, invitaţii au fost trimise şi altor mari scriitori ai noştri. Majoritatea au privit proiectul cu interes şi s-au implicat, prezentându-mi idei sau chiar începând să scrie povestirile; din păcate, lipsa acută de timp pentru a duce până la capăt scrierile respective, cumulată cu existenţa altor proiecte cărora autorii în cauză se dedicaseră încă dinainte de a primi invitaţia, au determinat, în cele din urmă, regretabila absenţă a acestora din antologie – nu însă, sper eu, şi din literatura gotică, deoarece cu toţii şi-au arătat disponibilitatea de a încerca să termine poveştile respective pentru un eventual volum II al cărţii de faţă.

În ceea ce priveşte numele noi, sau relativ noi, pe care le veţi găsi în sumar, cu toată încrederea pe care o am în propriul discernământ, am decis să adaug criteriului subiectiv (reprezentat de cât de mult admiram eu scrierile tinerilor în cauză şi de cât de potriviţi îi găseam eu pentru proiect) şi un criteriu esenţialmente extern, constând în

faptul că am urmărit activitatea literară a fiecăruia dintre cei selectați, aceştia primind invitațiile numai după ce m-am convins că măcar încă doi editori sau antologatori i-au publicat, le-au făcut o ofertă de publicare ori şi-au exprimat aprecierea cu privire la textele respectivilor scriitori.

Mergând pe această dublă idee ca marjă de siguranță, am ales patru tinere autoare (în acest moment, am în vedere pentru viitor şi doi tineri autori): Narcisa Stoica, cu un roman „fantasy" în pregătire la Millennium Books; Laura Sorin, bună cunoscătoare a literaturii gotice, despre care Laura scrie constant în revista *Suspans* – sunt mândru să fiu primul care o prezintă cititorilor, mai ales că are încă trei povestiri programate să apară în antologii şi reviste, în cursul acestui an; Cătălina Fometici, autoare de povestiri „dark fantasy" şi câştigătoare a două premii pentru Debut; Raluca Băceanu, autoarea, printre altele, a unei serii de povestiri chiar... gotice, foarte reuşite şi foarte apropiate de goticul „clasic", publicate în *Gazeta SF* şi în *Suspans*.

Cât despre mine, am dorit să particip la antologie cu o povestire din acelaşi univers prezentat în romanul meu *(...Şi la sfârşit a mai rămas coşmarul*), reluând unele personaje, alegere care mi s-a părut potrivită, ținând seama de reacțiile cititorilor mei – majoritatea fani ai genului în discuție.

Odată trimise invitațiile – în care am precizat, printre altele, că aşteptam de la autori texte scrise special în scopul de a fi pe plac celor care apreciază lucrările maeştrilor genului, texte care să poată, chiar, concura cu realizările internaționale clasice sau moderne – am aşteptat povestirile, şi acestea au venit. Sunt fericit să pot spune că toți scriitorii care m-au onorat cu sprijinul lor în realizarea acestei antologii au abordat problema cu deosebit talent şi cu desăvârşit profesionalism, iar paginile pe care le veți parcurge fac cinste literaturii noastre, putând oricând să reziste unei comparații cu pagini similare din literatura

universală. Desigur, aceasta este părerea mea – mai importantă va fi părerea dumneavoastră, a cititorilor. Însă am încredere deplină că munca noastră va da rezultatele scontate şi vă va bucura pe măsură.

Încă o precizare – deşi majoritatea povestirilor pe care le veți citi se încadrează perfect în goticul „clasic", pigmentat cu amprenta şi originalitatea autorilor şi cu inerente elemente moderne, în trei dintre cazuri invitații au decis să experimenteze, jonglând cu anumite concepte caracteristice altor specii literare, fără însă a lăsa, desigur, goticul în urmă. Având în vedere precedentele din operele esențiale (să ne amintim doar poveştile cu extratereştri ale lui H.P. Lovecraft sau goticul cu valențe fantasy – *Tăcere* – al lui Edgar Allan Poe), precum şi faptul că fiecare gen literar este într-o continuă formare şi transformare, consider că abordarea în cauză nu a făcut altceva decât să adauge un plus de diversitate antologiei de față, fără a-i altera în vreun fel substanța.

Aşadar, veți întâlni în cele ce urmează: un detectiv particular damnat urmărind un ucigaş în serie, o însărcinare comunistă cu motivații oculte, călători în timp în vremea lui Jack Spintecătorul, victimele farmecelor şi consecințele apelării la vrăjitoare, vizitatori americani la un cimitir străvechi din România, un călugăr medieval făcând o descoperire zguduitoare, un frate şi o soră împinşi către crimă şi păcat, un sat bântuit de lupi şi de legende, o diavoliță luată prin surprindere de sfârşitul lumii, un preot răpit de doi bărbați misterioşi şi forțat să trateze rănile unei tinere legate în lanțuri, un răzbunător înfruntând o corporație dubioasă, o casă în care fantomele sunt prizoniere şi victime... pe scurt, 12 FEȚE ALE GOTICULUI.

Închei aici cu o asumare a responsabilității: deoarece am fost cel care a coordonat acest proiect, de la naşterea lui şi până când a ajuns sub ochii dumneavoastră, trebuie să

menționez că orice eventuale probleme, erori sau scăderi ar prezenta cartea de față, acestea mi se pot imputa mie şi numai mie – fiind, în mod sigur, urmarea deciziilor, alegerilor, sugestiilor sau observațiilor mele. Autorii au făcut, fără îndoială, o treabă minunată – sper din suflet ca şi editorul (adică subsemnatul) să se apropie de nivelul lor.

Dar acest verdict îl veți putea da numai dumneavoastră, cititorii. Prin urmare, după ce ne citiți, decideți, vă rog.

OLIVIU CRÂZNIC

Autoare a numeroase (şi apreciate) povestiri science-fiction, fantasy, horror, ŞTEFANA CZELLER s-a impus definitiv pe piață în cursul anului 2011, cu romanul Cerneală şi sânge*, care plasează vampirii într-un interesant cadru politico-noir. Valoarea tinerei scriitoare, evidențiată prin mai multe premii naționale şi printr-un premiu acordat de Societatea Europeană de Science-Fiction şi Fantasy, precum şi temele întunecate prezente în operele ei, o fac pe Ştefana cum nu se poate mai potrivită pentru a deschide o antologie de literatură gotică. Iată mai jos povestea plină de mister, teroare şi lumină a unui personaj damnat – sau poate, dimpotrivă, aflat pe drumul spre mântuire, un drum care nu e niciodată uşor...*

Ştefana Cristina Czeller

SPĂLAȚI DE SÂNGELE FECIOARELOR

De când a deschis uşa, am ştiut că preotul îmi va aduce doar necazuri. Dar noaptea fusese prea lungă şi întunericul

ei încă revărsa în dimineaţă amintirea şuierului bombelor, încetinindu-mi reacţiile. Până să găsesc vorbele potrivite ca să-l alung, omul în sutană îşi înnodase privirea de a mea. Am capitulat poate prea repede, dar l-am lăsat să păşească spre birou şi mi-am silit mintea să se desprindă de vis.

Lăsase uşa întredeschisă. Nu era prea frig, dar pielea mi s-a făcut deodată de găină. M-am ridicat să o închid şi mi s-a părut că zăresc o umbră în celălalt capăt al holului luminat de un singur bec chior. Am clipit şi umbra a dispărut, însă neliniştea a rămas, grea şi lipicioasă.

M-am întors la fotoliul meu mâncat de molii înainte ca preotul să ajungă în mijlocul încăperii. Se încrunta la fiecare pas, însă îşi purta suferinţa cu o oarecare graţie. L-am studiat fără să mă feresc. Era un bărbat scund, la vreo cincizeci de ani, cu ochi căprui apoşi şi picioare umflate. Puţina lumină care pătrundea prin geamul brăzdat de dâre negre se aduna în jurul lui ca aura unui sfânt, însă nasul roşu, cu vinişoare ieşite în relief, era cât se poate de omenesc.

Am înghiţit nişte cafea rece, am deschis sertarul pe care îl lăsasem să se umple de praf şi mi-am aprins o ţigară. Tutunul avea iz de stătut, dar era mai bun decât mirosul gazului otrăvitor care îmi umpluse plămânii în tranşee. Preotul a ajuns la scaunul din faţa biroului şi s-a lăsat greu în el, surâzând chinuit. Ceva mă apăsa pe piept şi am deschis geamul, deşi ştiam că aerul Londrei va înrăutăţi lucrurile. M-a lovit în faţă duhoarea putredă a oraşului care încă se lupta cu urmările inundaţiilor, dar greutatea aproape a dispărut.

Vizitatorul meu arăta şi mai rău decât mine. Palid, strângea Biblia la piept de parcă ar fi putut să-l apere de răutatea întregii lumi. Eu ştiam prea bine că nu era aşa, dar nu i-am spulberat iluziile. Aşezat doar pe un colţ al scaunului, mă privea ca şi cum tocmai auzise trâmbiţele

Apocalipsei sunând. I-am suflat fumul în față şi am aşteptat. Inima îmi bătea prea tare şi nu ştiam de ce.

— Cred că..., a şoptit.

Vocea i s-a pierdut şi am crezut că o să se ridice. Nu voiam decât să plece fără să mai scoată o vorbă, însă ştiam că dorințele împlinite au felul lor sadic de a se răzbuna. Odată, tot ce îmi doream era să o iubesc pe Adelle. De pe urma acelei istorii îmi rămăseseră doar o piatră albă de mormânt şi o fotografie. Preotul s-a foit puțin, dar a rămas pe scaunul care scârțâia din toate încheieturile. Am strivit țigara şi am aruncat-o pe fereastră. De pe acoperişul clădirii de vizavi, demonul de piatră cu limbă ascuțită m-a privit mustrător. I-am întors obrazul şi mi-am zis că nu l-am auzit chicotind. Degetele mi s-au mişcat însă prea repede când am închis geamul şi colțul ascuțit al încuietorii mi s-a înfipt în buricul degetului mare. Sângele a început să-mi picure pe podea, prea roşu şi prea greu. Pe stradă, un câine vagabond, negru, mi-a urlat durerea cu glas de lup. Până să-mi înfăşor degetul în batistă, petele desenaseră deja, jos, o cruce strâmbă. Am şters-o cu talpa piciorului stâng şi m-am întors spre vizitatorul meu.

— Am nevoie de ajutor, a spus. Sunt părintele Michael, de la biserica din capătul străzii.

Încă puteam să-l refuz. N-am făcut-o. Ştiam să recunosc disperarea şi asta vedeam la el.

— Sunteți sigur că de mine aveți nevoie? am zis blând. Poate n-ați citit bine ce scrie pe uşă. Misiunea clerului e să păstreze secretele, a mea este să le dezvălui.

Părintele Michael a aşezat Biblia pe birou ca şi cum îşi lua rămas bun de la Rai.

— M-am chinuit toată noaptea, încercând să decid ce să fac, a şoptit, țintuindu-mă cu privirea cuiva care se spovedeşte pentru ultima oară. Să mă ierte Dumnezeu, dar

n-aş putea trăi ştiind... Trebuie să mă ascultați, domnule Smith!

Am oftat şi m-am uitat la fotografia care atârna pe perete. Femeia în alb păstra pentru eternitate un surâs fericit. Mi-am amintit căznit atingerea ei pe pielea mea fierbinte, parfumul de lăcrămioară, planurile unei vieți din care războiul era izgonit. M-am silit să nu-i şoptesc numele şi să n-o învinuiesc pentru că nu mă bântuia.

— Tariful meu e trecut pe uşă, am zis.

Am aşteptat şi părintele a început să caute febril prin buzunare. A scos câteva bancnote mototolite şi mi le-a întins.

— Poftim, a zis. Dacă nu ajunge, mai fac rost.

Vocea lui tremura, ochii implorau. Se spune că banii n-au miros, dar ăştia aveau un vag iz de alcool ieftin. I-am aşezat pe masă, între noi, şi uşa a vibrat uşor. Amândoi am tresărit, dar preotul a privit într-acolo de parcă se aştepta să se năpustească spre noi însuşi Lucifer. M-am repezit înainte, atent să nu fac prea mult zgomot. Poate umbra de mai devreme nu fusese o părere. L-am văzut pe prelat chircindu-se şi i-am surâs încurajator, apoi am deschis brusc uşa, gata să înşfac intrusul de guler.

Holul era gol, dar clanța uşii de vizavi se mişca. Am ciulit urechea şi am auzit-o pe Madame Aglae vorbind tărăgănat. Şarlatanca bătrână făcea întotdeauna aşa când privea în globul de cristal, prefăcându-se că citeşte viitorul.

— E-n regulă, i-am zis preotului, a intrat cineva la ghicitoare. Spuneți-mi despre ce-i vorba, apoi vedem ce pot face!

Umerii i s-au lăsat şi a înghițit în sec. Orice ar fi avut de spus, îl costa mult să o facă. Începea să-mi fie milă de el, dar am alungat sentimentul. Mila nu-l ajută nici pe cel care o oferă, nici pe cel care o primeşte, ăsta a fost primul lucru pe care mi l-a arătat războiul.

— Mi-a spus că a ales şapte fete, a murmurat preotul. Fecioare nevinovate, care vor sângera într-o singură noapte. Mi-a vorbit despre tortură şi despre moarte aşa cum alţii descriu felurile unei mese îmbelşugate. Mă tem că în curând va trece la fapte.

Dacă îmi închipuisem că voi auzi despre şterpeleli din banii credincioşilor ori despre vreun prunc abandonat pe treptele bisericii, mă înşelasem amarnic. Nu eram sigur că în mintea mea se mai găsea loc pentru un lunatic sângeros, dar introducerea reuşise să mă intrige, aşa că am mers mai departe.

— Cine va ucide? am întrebat.

— Nu ştiu, a şoptit părintele Michael.

— Cum adică?

M-am oprit, mirându-mă de propria prostie.

— Părinte, şi cum rămâne cu taina spovedaniei? am murmurat.

Preotul şi-a mângâiat bărbia dublă şi mi-a evitat privirea. Simţeam că mai era ceva urât în istoria aia, despre care nu avea să-mi vorbească. Eram obişnuit şi cu asta. Toţi oamenii care-mi treceau pragul aveau secrete şi multe puteau la fel ca hoiturile din tranşeele Verdunului. Dar îmi impusesem de mult să nu-i judec pe alţii, deşi eu însumi aveam să fiu aspru judecat.

— Păcatele mele sunt între mine şi Dumnezeu, a răspuns părintele Michael.

Cum Dumnezeu nu părea să aibă nimic de spus, am luat povara unei decizii pe umerii mei.

— Părinte, trebuie să mergeţi la Poliţie! Sunteţi sigur că va ucide. Vă riscaţi nu doar sutana, ci şi sufletul ca să salvaţi şapte necunoscute. E un sacrificiu imens, dar eu n-am ce face.

— Nu, a strigat şi m-a prins de braţ, nu! O să ştie dacă mă duc la Poliţie. Mi-a spus că, dacă o fac, o să le omoare, şi

îl cred. Omul ăsta îl are pe Diavol în el! Un detectiv particular abil însă ar putea acționa cu discreție...

Ochii îi străluceau nebuneşte. Gândul mi-a mai pus un bolovan pe piept. Dacă îmi vorbea chiar despre sine? M-am desprins din strânsoarea lui umedă şi am căutat băutura. Am pus pe masă un pahar de o curățenie îndoielnică şi am turnat două degete de whisky. Fără să-l mai invit, a băut cu setea cuiva care era obişnuit să golească sticla. Am gustat şi eu, întrebându-mă de ce mă temeam mai tare, că nu voi găsi criminalul ori că era aşezat chiar în fața mea. I-am umplut iarăşi paharul şi am hotărât să insist. Dacă violența sălăşluia în el, avea să iasă la iveală repede.

— Părinte, fiți rezonabil! i-am zis. Sunt doar un detectiv particular. Presupunând că-l găsesc, ce să-i fac? Îi rup brațele, ca să nu-şi poată transforma planul în realitate? Îi spun că stau cu ochii pe el? Oamenii întregi la cap nu omoară fecioare. Poate va acționa curând sau poate a făcut doar o glumă proastă. Nu-l voi urmări toată viața şi doar legea l-ar putea interna forțat. Ce vreți de la mine, părinte?

— Eu... Nu ştiu... Vă rog, nu putem lăsa lucrurile aşa! Ce mi-a spus...

Am jucat ultima carte.

— Nu cumva asasinul vorbeşte cu mine chiar acum?

— Nu! a strigat şi s-a ridicat pe jumătate...

Aproape că aşteptam să mă lovească, dar nu a făcut-o. Se înroşise foarte tare, însă am pus asta pe seama alcoolului şi a indignării. Am privit pe fereastră şi am văzut cum nori întunecați se îmbulzeau peste acoperişuri, gonind ultimele urme de albastru. Pe pietrele oraşului, oamenii mergeau cocârjați. Câinele negru încă lătra, dezvelindu-şi colții. Zilele când seninul invita la speranță şi zbor erau uitate. M-am întors spre prelat şi am decis să dau cu banul în felul meu.

— Cum m-ați ales, părinte? am întrebat.

Preotul şi-a şters fruntea cu mâneca sutanei. Transpira abundent.

— Am deschis ziarul, a spus oarecum jenat, căutând un semn de la Cel de Sus. Nu înțelegeți ce agonie a fost... Am văzut anunțul.

Se înşela, pricepeam foarte bine cât dureau unele alegeri. Dar un om care iertase atâtea păcate trebuia să ştie că Atotputernicul nu dă semne niciodată. Doar Diavolul.

— De ce eu? am insistat.

— Din cauza numelui, a recunoscut după o clipă de şovăială.

Era clar că nu vorbea despre Smith, ci mai degrabă despre prenume. Câştigase, chiar dacă nu avea să afle niciodată de ce.

— Povestiți-mi totul despre bărbatul ăsta! am mai adăugat o treaptă pe drumul spre Iad.

— E până în treizeci de ani, cred. Are o voce ciudată, gâjâită. N-a mai venit la mine până ieri. A vorbit la început despre cum le-ar dărui plăcere. Deodată, a început să delireze despre sânge şi durere, apoi a fugit. Am încercat să îl urmăresc, dar guta... Am apucat doar să îi zăresc spatele. E chel şi destul de înalt.

Gâfâia de parcă ar fi alergat încă o dată.

— Nu-mi dați prea multe informații, am spus. Câți chelioşi or fi în Londra? Bine, repetați-mi cuvânt cu cuvânt ce a zis! Nu vă fie jenă! Fiecare amănunt contează.

Fața preotului s-a schimonosit, dar a început să vorbească. Mâinile îi tremurau, iar spovedania s-a dovedit mai îngrozitoare decât mă aşteptasem. Cel care îi intrase în confesional descria folosirea cuțitului cu toată priceperea unui chirurg şi lipsa de emoție a unui măcelar. Făcuse dragoste cu destule femei cât să ştie ce le stârnea şi ce le provoca suferință. Planifica totul în amănunt, cu precizia rece a unui strateg, şi se bucura de beția sângelui cu

ardoarea unui lunatic. Aş fi urcat mai degrabă pe un rug decât să cred că un preot putea zămisli monstruozitatea aia; totuşi, trecusem prin destule ca să nu exclud nici cea mai improbabilă variantă în astfel de situaţii.

N-am apucat să-i pun nicio întrebare. A icnit cum a terminat şi s-a prăbuşit pe covor, cu mâna dreaptă la gât. M-am repezit spre el, încercând zadarnic să-mi scutur impresia că se sugruma singur. A ridicat ochii spre mine.

— Ajută-mă! a şoptit.

Nu ştiam dacă vorbea cu mine ori cu Dumnezeu. I-am luat capul în poale şi l-am descheiat la guler. Nu puteam face mare lucru pentru el. Am încercat să-i suflu aer în plămâni şi să-i masez pieptul, dar simţeam îngerul morţii fluturându-şi aripile pe deasupra noastră.

Uşa de la cabinetul lui Madame Aglae a pocnit asurzitor şi i-am auzit paşii apropiindu-se. M-am bucurat, fiindcă îmi zisese odată că a fost asistentă.

— Ajută-mă! i-am spus.

— Nu, nu, nu! a croncănit fără să se mişte din prag. Nu-l atinge! Nu vezi umbrele cum roiesc în jur? Aduc moarte şi sânge. Moarte, moarte, moarteeeee!

N-o mai auzisem vorbind aşa, dar ce-a făcut a fost şi mai surprinzător. A început să-şi rotească braţele ca o morişcă, dându-şi ochii peste cap. Începeam să cred că nu se preface când s-a prăbuşit pe podea şi a început să se zvârcolească. Turbanul gros, în toate culorile curcubeului, amortiza loviturile şi nu m-am grăbit s-o ajut, chiar dacă spectacolul nu era pentru cei slabi din fire. Nu mă puteam împărţi în două.

Părintele Michael şi-a întors faţa către ea şi a horcăit. Madame Aglae a urlat din nou, iar câinele vagabond a îngânat-o din stradă. Femeia şi animalul au sunat la fel de sălbatic şi mi-am simţit degetele răcindu-se. Preotul s-a încordat, mi-a prins mâna şi a încercat să vorbească, dar i-a

ieşit dintre buze doar nişte spumă roşie. S-a stins chiar când Madame Aglae a leşinat. Măcar ea a fost uşor de lecuit.

După ce ghicitoarea şi-a revenit şi a plecat clătinându-se, amuțită de o spaimă pe care nu voia să mi-o explice, m-am gândit că nu luasem banii. Nu eram legat de nicio promisiune. Puteam să le spun totul polițiştilor şi să mă spăl pe mâini. Dar când medicul şi un agent plictisit au apărut în biroul meu, nu le-am zis mare lucru. Dacă situația ar fi fost alta, poate polițistul ar fi încercat să smulgă de la mine fiecare cuvânt auzit. Dar cauza morții părea clară şi Madame Aglae a confirmat că încercasem să-l salvez pe prelat. Agentul s-a uitat fugar la degetul meu rănit, a verificat geamul, apoi mi-a cerut să nu plec din oraş câteva zile. Din glasul lui se vedea că era doar o formalitate.

Când am rămas singur, am sunat un amic şi l-am rugat să se intereseze dacă fusese eliberat din puşcărie ori azil vreun dement agresiv cu femeile. Am făcut un duş rece, m-am schimbat şi am pornit spre biserică. Speram ca nebunul să fi studiat terenul înainte să intre în confesional. Poate atrăsese atenția cuiva. Cineva atât de dereglat ca el ar fi trebuit să o facă. Poate aveam noroc şi chiar se întorcea în seara aceea, cu gândul să-i mai povestească părintelui Michael despre planurile sale sângeroase.

În biserică nu era multă lume. Slujba o ținea un preot mai tânăr, cu siluetă de ascet şi o caricatură de barbă roşcovană. I-a tremurat vocea când a amintit despre munca părintelui Michael în folosul săracilor şi al bolnavilor. Vorbea frumos şi despre omul care-şi învingea slăbiciunile, iar lacrimile îi erau sincere. M-am întrebat dacă ar fi ținut un discurs la fel de emoționant dacă ar fi ştiut ce discutasem cu părintele Michael.

— A fost minunat! i-am şoptit bătrânei de lângă mine când slujba s-a terminat. Cum îl cheamă pe părinte?

— Andrew, mi-a zis. E aşa de tânăr, dar vorbeşte la fel de bine ca părintele Michael. Îi era ca un fiu!

A fost singura informaţie pe care am obţinut-o. Nici ea, nici alţi credincioşi nu ştiau nimic despre vreun chelios. Toţi îl ridicau în slăvi pe răposat şi mi-ar fi scos ochii în caz că i-aş fi întrebat direct dacă-l credeau capabil de crimă. Când şi ultima oiţă din turmă a fost împărtăşită, m-am apropiat de Andrew.

Mi-a surâs angelic, a întins potirul spre mine şi am simţit miros de sânge. Mi-am zis că era doar vin, însă nu puteam bea. Stomacul mi se răzvrătea şi croncănitul lui Madame Aglae îmi suna în minte. M-am dat înapoi şi umbrele noastre s-au întâlnit pe perete, transformându-se într-un monstru cu două capete care îmi zicea că nu mai am timp. Ceva m-a zgâriat pe dinăuntru, dar mi-am silit mintea să nu se cufunde în tenebre.

— O predică reuşită, am murmurat. Îmi pare rău pentru părintele Michael.

Andrew m-a privit cercetător, dar politicos. Era singurul care mă mai putea ajuta, dar nu ştiam cât de departe să merg cu întrebările fără să dezvălui taina preotului care murise. Eram sigur, fără să am vreun motiv evident, că secretul trebuia păstrat câtă vreme orologiul nevăzut îmi ticăia în minte.

— Nu sunteţi din parohia noastră, mi-a zis Andrew. Îl cunoşteaţi bine?

— Nu de multă vreme, din păcate. Dar mi-am dat seama că era un om deosebit. De fapt, astăzi a murit chiar în biroul meu. Mă numesc Raz Smith şi sunt detectiv particular.

Faţa lui Andrew s-a întunecat şi s-a aşezat pe o bancă. Am făcut şi eu la fel. Câteva clipe, am studiat vitraliile. Iisus era ţintuit pe cruce. Gloata îşi dădea la schimb mântuirea pentru o altă distracţie sângeroasă. Mi-am întors privirea de

la ferestre şi am avut senzaţia că trec printr-un perete de pânze de păianjen. Am început să transpir, dar mi-am păstrat controlul vocii.

— Aseară aţi oficiat slujba împreună? am spus. O ultimă amintire frumoasă...

— Nu, din păcate, ne-am întâlnit doar seara târziu, a răspuns răguşit Andrew. Am fost plecat din oraş pentru câteva zile. Îl rodea ceva ieri, însă eu eram obosit... Acum e prea târziu. Ar fi trebuit să insist.

Capacitatea omului de a se autotortura pentru o vină vagă şi de a ignora cele mai evidente păcate încă mă uimea.

— Nu l-aţi fi putut ajuta, l-am îmbărbătat. Pur şi simplu, inima i-a cedat. Purta povara atâtor suflete chinuite...

— Aşa era el, gata de jertfă ca un sfânt, dar mereu spunând că-i un mare păcătos. Trebuie să recunosc, a fost un lucru neobişnuit pentru părintele Michael să apeleze la un detectiv particular...

Am decis că, în casa lui Dumnezeu, jumătate de adevăr era mai bună ca o minciună.

— Voia să găsească pe cineva cu care pierduse legătura. Un bărbat pentru care-şi făcea griji. Să-l ajute să se interneze într-un spital psihiatric, înainte să fie prea târziu.

Andrew a clătinat din cap. Amănuntul nu părea să-l consoleze.

— Nu ştiam că un prieten de-al său era bolnav! Ultima rudă a părintelui Michael, un văr din Irlanda, a murit anul trecut. De atunci nu se mai întâlnea cu nimeni în afara celor pe care îi păstorea. Credeam că-l cunosc bine. Iată că Atotputernicul mi-a dovedit că mă înşelam.

Nu i-am zis că Atotputernicul avea treburi mai importante decât să facă dezvăluiri de genul acesta. Mi-era clar că Andrew şi-ar fi pus mâna pe butuc pentru

nevinovăția părintelui Michael. Să încerc să sugerez altceva ar fi însemnat doar să mi se arate uşa.

— Poate că mă puteți totuşi ajuta să-i împlinesc dorința, am murmurat. Părintele s-a stins înainte să-mi spună numele celui pe care-l căuta. E un bărbat tânăr, cu chelie şi voce gâjâită. De când s-a îmbolnăvit, se poartă mai ciudat. Poate l-ați văzut vreodată pe aici. Poate a trecut când părintele Michael era plecat.

— Nu, a zis Andrew, apoi a ezitat puțin. Acum două săptămâni însă, am zărit un bărbat chel în parcul de vizavi. Hrănea porumbeii, dar s-a întrerupt şi m-a privit fix. M-a făcut să mă simt ciudat, fără să ştiu de ce. Trebuie să fi fost însă doar o coincidență. Am să caut printre lucrurile părintelui. Poate găsesc fotografii ori scrisori care să vă ajute.

— Ar fi minunat, mulțumesc.

Nu avea să găsească nimic, dar trebuia să mă prefac încântat. I-am lăsat cartea mea de vizită, rugându-l să mă caute dacă-l vede pe gâjâit, dar să nu-l abordeze direct. I-am strâns mâna şi a plecat, lăsându-mă să mă rog. Am încercat să mă conving că nu-i vârâsem şi lui capul în laț. Un ropot grăbit de ploaie a izbit vitraliile, iar degetul la care mă tăiasem a început să-mi zvâcnească, răspunzându-i. Apa făcea privirile sfinților mânioase, de parcă îmi spuneau că greşeam venind acolo. Le-am întors spatele şi am început să păşesc printre şirurile mute de bănci.

Aproape de ieşire, am aruncat o privire la statuia lui Iisus. În penumbra misterioasă a bisericii, flăcările lumânărilor o făceau să tremure de parcă piroanele încă i-ar fi scobit în carne. Statuia nu semăna cu omul, dar tristețea se scurgea din piatră ca sângele dintr-un trup torturat. M-am oprit în fața ei, chinuit de prea multe amintiri.

Aş fi putut vorbi cu Tatăl Ceresc, dar n-avea niciun rost. Rugăciunile mele nu ar fi fost mai bine primite decât

atunci când îmi rosesem genunchii în faţa celui răstignit, plângând pentru Adelle. Când eşti gata să-ţi sacrifici fiul pentru o mântuire de care au parte atât de puţini, ce mai contează chinurile unei femei sau a şapte fecioare? Trebuia să plec, să caut altă cale. Poate prietenul meu avea o veste pentru mine.

Totuşi, am luat o lumânare şi am aprins-o. Ceara se scurgea încet spre palma mea şi flacăra părea plăpândă, bolnavă ca lumea în care era întemniţată. Am privit-o solemn cum se zbate, în tăcerea grea a bisericii unde nu simţisem răsuflare de înger, ci doar sudoare de om.

— Nu-ţi mai pasă! am murmurat. Milioane de oameni cred în tine, aşteaptă iertare şi alinare, iar tu ai renunţat la ei de multă vreme. Îi laşi pe corbii Diavolului să croncănească şi să se desfete cu stârvurile. De ce?

Lumânarea mea a fâsâit uşor şi s-a stins. I-au urmat toate celelalte. Jena din piept a devenit o durere ascuţită, rea, şi m-am încovoiat. Dacă lumânarea ar mai fi ars, mi-aş fi dat foc la cămaşă. M-am gândit la preot când am tuşit şi am zărit pete purpurii pe ceară. Nici pe mine nu avea cine să mă ajute. Moartea părea să se fi legat de inima mea cu un fir invizibil, dar trainic.

Paşii m-au izbit în spate ca nişte ciocane. I-am recunoscut imediat. Cizme cu tocuri de fier. Am continuat să tuşesc, până când am simţit o răsuflare fierbinte în ceafă. Am gemut şi am dat să mă întorc, dar o mână foarte puternică m-a prins de gât.

Revolta a învins spaima. Am încercat să mă desprind, dar n-am reuşit decât să sporesc strânsoarea. Am tras cu ambele mâini de braţul care mă prinsese în capcană şi nici nu s-a clintit. Nu purtam crucifix şi nici pistol. Niciun metal, sfinţit ori nu, nu m-ar fi ajutat să lupt cu trecutul. Ei bine, era prea târziu pentru regrete! Am horcăit, am închis ochii şi am încetat să mă zbat. Durerea s-a oprit, mănuşa de fier s-a

descleştat, lăsând o amprentă însângerată pe pielea ruptă. Liber, am tras aer în piept şi m-am întors. Am întâlnit privirea albastră a unui bărbat vânjos, cu plete arămii. Purta aceeaşi rasă lungă şi largă pe care mi-o aminteam. În ciuda durerii, începeam să sper că rugăciunile îmi erau ascultate.

— Nat, frate! am murmurat, înfrânându-mi pornirea de a-l prinde în braţe. Arăţi bine. A trecut ceva timp...

— Da, mi-a răspuns rece. Nu-ţi pierde vremea crezând că între noi mai e loc de îmbrăţişări! Nu mi-e frate cel care m-a trădat pentru păcatul dintre picioarele unei femei.

Aproape uitasem cât de puternic era, cât de loial frăţiei noastre. El nu ştia ce înseamnă să iubeşti nu doar cu sufletul, ci şi cu trupul, să-ţi găseşti fericirea în noroi. Să-i explic toate astea ar fi fost o pierdere de timp, dar măcar mă lăsase să trăiesc.

— Ce vrei atunci, dacă n-ai de gând să mă ajuţi şi nici să mă omori? am zis. Întoarce-te acasă şi lasă-mă în pace!

— Să te omor... Ascultă-te cum vorbeşti! Patimă şi slăbiciune, atât ţi-a rămas. Mai ţii minte cum erai când totul era simplu, când îl slujeai doar pe Dumnezeu?

Mi-am pipăit gâtul rănit. Nici chiar slujirea Lui nu era simplă.

— Ţin minte mai mult, Nat. Acolo unde vedeam doar păcate, am desluşit într-o zi sclipiri de bunătate şi de curaj. Curajul de a căuta o fericire aproape imposibilă. Pentru o vreme măcar, am şi găsit-o. Acum pleacă!

— Am venit să te avertizez. Părăseşte oraşul ăsta desfrânat cât mai ai timp! Sodoma şi Gomora au trecut prin foc şi pucioasă. Londra va fi spălată cu sânge şi lacrimi!

— Sângele fecioarelor? am şoptit. Cine-i cheliosul?

— Nu contează cine e, doar ce va face. Pleacă, pocăieşte-te şi mai e speranţă pentru tine. Pune-te de-a curmezişul voinţei Lui şi vei ajunge chiar astăzi în Iad.

Am râs.

— Iadul nu mi se pare uneori o destinație atât de rea, frate. Ți-ai transmis mesajul. Ştiu ce am de făcut. Acum piei din fața mea!

Mi-a întors spatele fără un cuvânt de rămas bun. Am plecat fruntea şi am aşteptat ca sunetul paşilor săi să se stingă, fier distrugând piatră şi inimă. Când în biserică a domnit iarăşi tăcerea, am privit altarul.

— Totdeauna câştigi, am şoptit, fiindcă ştii ce-i mai bine pentru ei. Oricât ar suferi, trebuie să-şi spună că necunoscute sunt căile Domnului. Sodoma şi Gomora... Ei sunt de vină ori Tu?

Nimeni nu mi-a răspuns. Statuia n-a plâns cu lacrimi de sânge, dar nici nu mă aşteptam să o facă. Am ieşit din biserică şi m-am oprit pe trotuarul ud ca să scot o țigară din pachetul mototolit. Doctorul mi-a spus, când am lăsat tranşeele în urmă, că fumatul mă va ucide. Dar aveam pentru ce să mai trăiesc? Adelle era moartă. Bunătatea şi curajul de care îi vorbisem lui Nat erau tot mai greu de găsit. Am căutat bricheta, simțindu-mă pierdut. Fratele pe care îl trădasem îmi ceruse să plec. Unde să mă duc? Oamenii erau peste tot la fel. M-am îndreptat spre parcul de vizavi, m-am aşezat pe o bancă şi am aşteptat.

După trei țigări şi o altă repriză de tuse, spre marea mea surprindere, a coborât dintr-o maşină neagră un bărbat înalt, cu țeasta lucioasă. N-avea treabă cu porumbeii, dar s-a oprit la standul de ziare şi şi-a cumpărat unul. L-am privit cum se aşază chiar pe banca din fața mea şi am meditat la cuvintele lui Nat. Nu aveam de ce să mă tem, dacă făceam ce mi se ceruse. Am şovăit. O tânără într-o rochie gri străbătea parcul, spre bărbatul cu ziarul. Avea urme cumplite de arsuri pe față şi privirea încărcată de speranță timidă. Am urmărit-o cu inima strânsă. El s-a ridicat, i-a sărutat mâna, iar ea l-a privit îndrăgostită. Numai un nebun

ori un sfânt ar fi ieşit la întâlnire cu ea şi mi-aş fi pus toţi banii pe prima variantă. A privit-o în ochi, fără să vorbească. Oscilam între dorinţa de a râde şi cea de a izbucni în plâns.

Cei doi s-au luat de mână şi el i-a şoptit la ureche, arătând cu bărbia spre maşină. Nu-i auzisem vocea, nu ştiam dacă era el. Trebuia să fac o alegere imposibilă. Venisem pe jos şi nu vedeam niciun taxi. Dacă se urcau în maşină, îi pierdeam. Sigur, puteam nota numărul şi apoi aş fi aflat cine era individul. Dar, dacă o glumă sinistră a Atotputernicului mi-l scosese în cale, pentru biata fată ar fi fost prea târziu. În noaptea aia avea să ucidă. Mi-am dus mâna la gât, amintindu-mi strânsoarea lui Nat. Erau multe minciuni care m-ar fi ajutat să plec fără să privesc înapoi. Puteam să-mi repet că nu era el criminalul, că nu-l pot înfrunta fără dovezi. Îmi puteam aminti îndoielile mele, tot ce-i spusesem părintelui Michael şi, mai ales, cum murise. Poate, dacă plecam în acea noapte din oraş, chiar m-aş fi convins.

Din câţiva paşi, am fost lângă ei şi l-am prins pe chelios de braţul drept. Nu a părut surprins, nici speriat. Vorbele au ţâşnit de pe buzele mele cu glasul nervos al altcuiva.

— Ştiu ce vrei să faci, i-am spus. N-am să te las.

Nu mi-a răspuns, doar m-a înfruntat cu privirea, sigur de sine ca un toreador înainte de ultima lovitură.

— Alvin, e nebun! a şoptit fata. Uite, are sânge pe gât!

M-am întors spre ea. Trebuia s-o ajut. Nu reuşisem cu Adelle, aveam s-o salvez pe ea.

— Ce ştii despre iubitul tău? am întrebat-o. Ascultă-mă, nu sunt nebun, ci detectiv particular! Un degenerat vrea să te omoare. A pus ochii pe şapte fecioare. Eşti sigură că nu-i el? Că te iubeşte cu adevărat, în ciuda...

A pălit şi l-a privit pe Alvin. El i-a pus protector mâna pe umăr şi a sărutat-o pe obrazul muşcat de flăcări. Tânăra s-a înroşit, ceea ce o făcea să arate de-a dreptul hidos. Am

înțeles că alegea să aibă încredere în el, pentru că moartea ar fi fost mai bună decât o asemenea dezamăgire. Am început să intru în panică.

— Dacă nu mă crezi, hai să chemăm polițiştii! am propus. Omul despre care vorbesc se gândeşte la lucruri îngrozitoare.

Mi-am dat seama că strigam şi m-am oprit. Oamenii de pe alee se opriseră şi ei şi se uitau la noi. Figura mea răvăşită şi cămaşa pătată de sânge nu aveau cum să inspire prea multă încredere. Alvin a rânjit, iar tânăra s-a îndepărtat de mine.

— Eu chiar sunt polițist, amice, a zis Alvin şi a scos din buzunar o legitimație.

Vocea nu-i era deloc gâjâită. Mă înşelasem. Biata fată! M-am întins timid către ea.

— Ascultă, îmi pare rău, am murmurat. Înțelegi de ce...

— Alvin! a strigat ea şi m-a lovit peste față.

Unghiile ei au lăsat dâre roşii pe obrazul meu drept. Mi-am oprit geamătul şi l-am lăsat pe Alvin să mă încătuşeze cu gesturi sigure. Poate tot răul era spre bine. Încercasem. Aveam să las povara altcuiva şi să-l ascult pe Nat.

— Mergem la secție să vedem care-i treaba cu tine, amice, a zis Alvin.

M-a împins spre maşină.

— Mary, urcă în spate, i s-a adresat fetei. Vreau să-l am pe nenorocit sub ochi!

Mulțimea care se adunase în jurul nostru părea mulțumită de rezultat şi a început să se răsfire înainte ca maşina să demareze. Am rămas cu privirea ațintită îndărătnic înainte. Alvin nu-mi plăcea, chiar dacă nu era omul meu. Când a cotit pe o stradă lăturalnică, mi-am dat seama şi de ce. M-a lovit drept în față cu cotul şi sângele mi-a țâşnit din nas. Am apucat s-o aud pe Mary țipând înainte ca bastonul lui să mă lovească peste tâmplă.

M-a trezit răceala pietrei zgrunțuroase sub obrazul meu. Fața îmi era umflată şi tot corpul mă durea. Nimeni nu se obosise să-mi oblojească rănile, deşi eram dezbrăcat până la chiloți. Încă eram încătuşat, cu mâinile prinse în față. Mi-era sete. Lumina lunii pătrundea fantomatic printr-o fereastră la care nu puteam ajunge, dezvăluind doar piatră acoperită cu muşchi fosforescent. Unde eram? Am încercat să gândesc limpede. Nu mă dusese la o secție de poliție, fără îndoială. Alvin era totuşi omul meu? Dar vocea lui sunase perfect normal. M-am mişcat şi durerea a explodat. Am gemut, dar nu m-am lăsat până nu m-am ridicat. Am căutat peretele şi l-am găsit în stânga mea. Era umed şi, când mi-a trecut amețeala, am încercat să ling apa de pe el. Am simțit doar gustul sângelui.

Podeaua era alunecoasă, vălurită. Am înaintat încet, dar m-am oprit când am dat peste gratiile groase ale unei uşi zăvorâte. Eram singur într-o temniță întunecată, la cheremul unui nebun. Unde era fata?

— Mary? am strigat. E cineva aici?

M-am temut că-mi va răspunde un urlet de agonie, dar tăcerea s-a dovedit mai chinuitoare. Am încercat să disting, dincolo de fereastra îngustă, zgomotele oraşului. N-am reuşit. Ieşisem din Londra? Din tavan picura ceva cald drept pe creştetul meu. Mi-a fost frică să descopăr ce. Am prins gratiile şi le-am scuturat. N-am reuşit decât să-mi zgândăresc rănile. Lacătul era de neclintit.

— Mary? am încercat din nou. Oriunde-ai fi, rezistă! Am să te ajut.

Din bezna de dincolo de gratii, cineva a râs gâjâit.

— Nu prea pari în stare să te ajuți nici pe tine, amice.

— Alvin? am şoptit. Tu eşti? Ți s-a schimbat vocea.

O făclie a strălucit spre mine, dezvăluind un culoar îngust, cu tavanul jos. Bărbatul chelbos care o ducea purta o rasă neagră şi avea fața pătată de sânge. S-a oprit în fața

gratiilor şi m-a privit fix. Am simţit, doar pentru o clipă, un iz dulceag. Prea multe leşuri mă înconjuraseră ca să le uit duhoarea, dar m-am îndoit de ce-mi spuneau nasul zdrobit şi mintea zdruncinată. Pe stradă şi în maşină mirosisem doar colonie franţuzească.

— Alvin, am murmurat, ascultă-mă! Încă poţi pune capăt crimelor. Lasă-mă să te ajut!

— Nu vreau să fiu ajutat.

— Ba da, vrei să te opreşti, de aceea te-ai dus la părintele Michael! Scoate-mă de aici şi totul va fi bine, îţi promit!

— Am fost la biserică, aşa-i, dar nu ca să mă oprească părinţelul. Nici n-a fost ideea mea. Am să te scot de aici totuşi. El vrea să te vadă.

— El? Cine?

Nu mi-a mai răspuns. M-am încordat pentru a-l înfrunta, dar mi-am dat repede seama că nu aveam putere nici cât să omor o muscă. Mi-o sorbise Nat toată. Uşa s-a deschis cu scârţâit prelung şi am fost târât de-a lungul holului, o creatură jalnică şi neputincioasă, care încerca zadarnic să şoptească o rugăciune. M-am împleticit în sus, pe o scară cu trepte tocite, năpădite de buruieni înalte care-mi biciuiau pulpele goale şi am fost împins între pereţii unei biserici despuiate de odoarele sale. Deasupra mea era doar cerul negru, pe care o lună roşiatică rânjea ca o hârcă flămândă. În jurul meu, pe pereţii măcinaţi de prea multe ploi, îngeri ciuruiţi dansau, prinşi într-o păcătoasă horă a morţii. Şase trupuri mutilate erau aşezate în cerc pe podeaua crăpată. Mary era răşchirată pe altar şi sângele îi curgea leneş dintre coapse. Deasupra ei, o sferă dintr-un material straniu strălucea şi fremăta, aruncându-mi în faţă un vânt fierbinte.

Alvin era lângă mine şi lângă ea. Amândoi surâdeau batjocoritor, dar doar bărbatul care o tortura pe Mary era cel cu care mă întâlnisem în parc.

— Tată ceresc! am şoptit.

— Nu Dumnezeu, ci fratele meu te-a adus aici, mi-a zis Alvin. Martin s-a descurcat minunat până acum, nu crezi?

Mi-am ferit privirea de lumina crescândă a sferei din care răzbăteau şoapte în limbi pierdute, dar nu puteam să mă uit nici la trupurile care mă înconjurau. L-am fixat pe Alvin.

— Sunteţi fraţi, am spus. Care-i poliţistul?

— Eu, mi-a răspuns Alvin. Sau cel puţin asta am fost, până când un nenorocit m-a împuşcat în gât. Martin, dragul de el, era magician. Poate ai auzit de Marele Fargolino?

— Nu, am murmurat.

— Nu te îngrijora, nu eşti singurul! N-a avut cine ştie ce succes. Dar când mă veghea în spital, a avut viziunea. A rămas un singur jurământ de îndeplinit pentru Prinţul Întunericului.

Mi-am dorit cu disperare să-mi recapăt forţele, dar nu-mi rămăseseră decât cicatricile de pe spate şi amintirea unei femei moarte.

— Nat, frate? am şoptit, căzând în genunchi.

Martin a râs.

— Eşti singur printre fiare, amice! Nimeni nu te va ajuta. Aici rugăciunile sunt doar vorbe-n vânt.

Un punct roşu a părut să ţâşnească spre noi din mijlocul mării de lumină. În acelaşi timp, cuţitul lui Martin s-a ridicat spre inima lui Mary.

— Nu, am implorat. N-o ucide! Ia-mă pe mine.

Alvin a pufnit şi m-a lovit, parcă în joacă, peste gură.

— Nu eşti fecioară, Raz. Taci şi priveşte!

Mi-am înghiţit sângele şi spaima.

— Îți voi fi mai de folos decât o fecioară, m-am milogit. Mi-ai văzut urmele de pe spate. Ştii ce înseamnă?

— Destul cu prostiile! a țipat Alvin şi m-a izbit cu putere peste gât.

Carnea torturată de Nat a început să sângereze iarăşi, răsuflarea mi s-a oprit. Mi-am lipit privirea de punctul care crescuse cât un ghem şi am încercat să spun ceva, dar n-am reuşit.

— Lasă-l!

Vocea nu era nici de femeie, nici de bărbat. Venea de nicăieri şi de pretutindeni. Alvin a icnit şi mi-a dat drumul, Martin a încremenit. Aerul s-a înfierbântat în jurul nostru şi întâi ochii lui Alvin, apoi cei ai lui Martin au căpătat o strălucire roşie. În clipa următoare, flăcările țâşneau din trupurile amândurora. Nici măcar n-am apucat să fac un pas înapoi, şi cenuşa mi-a căzut la picioare, împreună cu lamele cuțitelor lor. Am auzit un hohot ce semăna cu behăitul a o sută de țapi. Căldura iadului mă înconjura, dar nu mă ardea. Cătuşele mi s-au desfăcut singure.

— Iată-te, mi-a zis blând Prințul Întunericului. Ne vedem mai devreme decât credeam. Ştii că El avea alte planuri pentru tine?

M-am repezit spre altar, am privit chipul palid al lui Mary şi i-am căutat pulsul. Era foarte slab. Poate că ajutorul va veni prea târziu pentru ea, dar trebuia să încerc.

— Ia-mă şi ajut-o! am şoptit. Te-ai îndestulat cu sângele fecioarelor, nu mai ai nevoie de ea.

Silueta a devenit transparentă, apoi a căpătat o strălucire vişinie. S-a dublat, s-a triplat, s-a înmulțit din nou, până când şase capete de țap mi-au vorbit amestecând cuvintele cu răgete de fiară în călduri.

— Eu nu mă îndestulez niciodată, Raziel. Un înger căzut ar trebui să ştie asta.

— Ia-mă şi las-o pe Mary să trăiască! am repetat. Sunt mai valoros decât ea.

— Crezi că-i poți pune condiții Diavolului după ce n-ai respectat porunca lui Dumnezeu?

— Nu, am şoptit. Doar te rog, te implor...

Hohotul a fost asurzitor.

— Trebuie să fii nebun să apelezi la mila mea! De două ori nebun, dacă vrei să te sacrifici pentru oameni! Amicul tău, părintele Michael, nu ți-a spus tot. La început, i-a plăcut să-l asculte pe Alvin. O, cum asculta confesiunile celor care preacurveau! După ce-i absolvea de păcate, şi le repeta în minte şi se atingea peste tot. Douăzeci de ani a făcut aşa, fără să spună nimănui. Pentru asta va petrece mult timp la frigare. Dar nu-i singurul putred până la rădăcină. Mary te-a lovit, deşi ai vrut doar s-o salvezi. Un polițist ratat şi un magician de două parale au tranşat fecioare nevinovate, femeia pentru care ai renunțat la aripi te-a părăsit. Ce dovezi mai vrei că neamul le e ticălos? Până şi El crede asta, dacă tace.

— Adelle a murit, am şoptit.

— Nu s-a luptat cu boala! Te-a lăsat singur printre sufletele astea schiloade. Chiar şi fratele tău, Nathaniel, ştie cum trebuie să se termine totul. Uneşte-te cu mine şi priveşte în jur, aşa cum făceai pe vremuri! Vei vedea că am dreptate. Omoar-o pe Mary şi nu vei mai cunoaşte suferința!

Mi-am plecat fruntea şi l-am lăsat să mă atingă. Durerile mi s-au topit şi gândurile oamenilor m-au cotropit. Le-am citit toate meschinele plăceri, răutățile fără motiv, păcatele cumplite. I-am auzit pe cei ajutați de mine ocărându-mă, pentru că nu-i salvasem de ei înşişi, ci doar de consecințele unor greşeli. Am încercat să găsesc dragoste şi bunătate necondiționate, dar n-am reuşit. Am vrut să-mi amintesc mângâierile lui Adelle şi n-am mai putut. Mi-am închis mintea şi mi-am oțelit sufletul.

— Ei bine, ai descoperit măcar un suflet pur? m-a întrebat Diavolul.

Am clătinat din cap.

— Merită să te chinui o eternitate pentru ei? Nici măcar El nu-i mai vrea.

Martin avusese dreptate. Nu era nimeni în Cer sau pe Pământ care să mă ajute. Nu mai ştiam pentru ce mă luptasem cu propria scârbă în ultimii ani. Diavolul luase chipul de piatră al lui Iisus şi îmi surâdea complice, iar înăuntrul meu era doar pustietate.

— Ia cuțitul! mi-a şoptit Diavolul. Scoate-i inima!

Mă săturasem să mă împotrivesc.

— Ajută-mă! am spus.

Diavolul s-a lipit de mine ca o amantă focoasă. Buzele lui m-au sărutat prelung şi l-am simțit deodată în pântecele meu, lovind din copite de țap. L-am acceptat şi mi s-a prins de măruntaie cu pumnii monstruoşi ai unui prunc ce nu mai voia să se nască. Am pus mâna pe pieptul lui Mary şi am ridicat lama ascuțită. Totul îmi părea deodată uşor. Oare de ce ezitasem?

Mary a tresărit şi amintirea ei m-a cuprins, nechemată. Ochii unui părinte Michael mai tânăr cu zece ani m-au privit, cu milă nesfârşită. *Totul o să fie bine, Mary. Mama ta s-a stins, dar tu eşti puternică şi Dumnezeu e alături de tine. Ai făcut un lucru foarte curajos, copilă. Ți-ai salvat fratele.* Am gemut.

— Poate că Dumnezeu a renunțat la ei, dar eu nu! am şoptit şi mi-am înfipt cuțitul în piept.

L-am auzit pe Prințul Întunericului blestemându-mă, dar i-am răspuns cu un chicotit. Am simțit o durere îngrozitoare şi m-am trezit suspendat undeva între întuneric şi lumină.

— Bine ai venit acasă, Raziel!

Aveam să mă prăbuşesc ori să mă înalţ? Nu-mi păsa, fiindcă vocea pe care o auzeam era a lui Adelle.

Recent publicat peste graniţe cu romanul său The Guardian Angel*, GEORGE LAZĂR este unul dintre acei autori români de science-fiction deopotrivă îndrăgiţi şi admiraţi de cititori, de editori şi de colegi. „Ziditorii de biserici", povestea cu care a binevoit să participe la antologia de faţă, reprezintă un gotic autohton pur, reflectând cu măiestrie canoanele genului, dar şi esenţa noastră naţională. Iubitorii monumentelor istorice şi cititorii preocupaţi de ideea evoluţiei spirituale, mai cu seamă, vor îndrăgi în mod deosebit strania aventură a „ziditorilor".*

George Lazăr

ZIDITORII DE BISERICI

Şedinţa de partid se termină, ca de obicei, cu prezentarea unui film documentar. Horia se înflăcărase de la cuvântarea tovarăşului Neagu, care amintise de realizările măreţe ale Partidului şi ceruse, în aplauzele tuturor, noi eforturi în construirea societăţii socialiste multilateral dezvoltate, în radicalizarea luptei de clasă şi, în final, în respectarea angajamentului comun de terminare a planului cincinal în patru ani şi jumătate. Tovarăşul se retrase şi, încet, rumoarea din sală se stinse odată cu luminile, iar pe ecranul de pânză albă clipiră de câteva ori imagini în alb şi negru, neclare până când se stabilizară.

Muzica patriotică stridentă, la limita suportabilului, ţâşni năvalnic din difuzoarele cam hodorogite aflate în stânga şi în dreapta cearceafului alb ce folosea drept ecran. Imaginile prezentau tractoare care arau aliniate un câmp, lăsând în urmă brazde mari de pământ negru, răvăşit de pluguri. Ţărani zâmbitori strângeau mâinile unor muncitori

în salopete, simbolizând legătura dintre cele două clase sociale care munceau împreună pentru societatea socialistă multilateral dezvoltată. Imaginile săriră la o oțelărie, unde bărbați voinici, goi până la brâu şi acoperiți de sudoare, aruncau cărbuni în cuptoare uriaşe sau dirijau râul de metal topit către formele în care acesta urma să se răcească. Muzica mai pierdu ceva din intensitate şi se făcu auzită o voce care preamărea realizările comunismului.

La fel ca toți ceilalți spectatori, Horia trăia intens cele văzute pe ecran. Aplaudă țăranii, pentru că ştia încă din fragedă tinerețe cât de greu este să munceşti câmpul. Aplaudă frenetic şi muncitorii, pentru că, la rândul său, era muncitor constructor, o meserie deloc uşoară, dar foarte apreciată şi bine plătită.

Filmul şi sunetul se întrerupseră brusc când se termină pelicula. În sală se auziră câteva fluierături şi râsete, în timp ce operatorul punea altă bobină de celuloid în aparatul de proiecție. De această dată, imaginile surprinseră prăvăliile evreieşti de pe Lipscani, până acum scăpate de naționalizare. În fața uneia dintre ele stăteau de vorbă doi evrei burtoşi şi bine îmbrăcați, cu *yarmulke* pe vârfurile capetelor. Aveau multe bijuterii la vedere – inele, brățări şi lanțuri groase din aur. Uneori râdeau, privind către aparatul de filmat. Ca la un semn, sala izbucni în fluierături, strigăte isterice şi înjurături care, în asemenea situații, erau permise. Evreii reprezentau duşmanul de clasă, un rău pe care comunismul nu reuşise, încă, să îl înlăture. Şi, se spunea oficial, nici nu se dorea, deocamdată. Evreii de pe Lipscani erau păstrați ca exponatele dintr-o grădină zoologică. Îi putea vedea toată lumea şi, în acest fel, vigilența poporului față de capitalişti rămânea la cote ridicate.

— Să crape exploatatorii! strigă cât putu de tare Mitru, bunul prieten al lui Horia.

— Să crape, să crape! preluară cei din jur şi, în scurtă vreme, întreaga sală zbiera în cor.

Urletele şi fluierăturile atinseră paroxismul când imaginile înfăţişară mai multe biserici, oprindu-se apoi asupra uneia anume. „*Marx şi Engels, precursorii comunismului, au dovedit de mult că biserica este opiul popoarelor!*", trâmbiţă vocea din difuzoare, care se făcea tot mai greu auzită în hărmălaie. Horia nu ştia ce e acela *opiu*, dar era convins că este ceva foarte rău. La fel ca toată lumea, sări şi el în picioare, răcni cu ură şi îşi agită pumnii către biserica rămasă pe ecran. Era una relativ recent construită, chiar după Război, în 1947, după cum scria în partea de jos a imaginii. Se numea Apărătorii Patriei II, din sectorul 4, ceea ce însemna că exista, pe undeva, şi Apărătorii Patriei I. Clădirea părea pustie, dar când apărură buldozerele, mai mulţi credincioşi, în funte cu un preot, le săriră în faţă, să le oprească. Protestul fusese anticipat, aşa că două plutoane de miliţieni în uniforme albastre se repeziră în ajutorul buldozerelor. Protestatarii încătuşaţi, în frunte cu preotul cu părul vâlvoi şi privire de nebun, fură duşi, aproape pe sus, în camioanele miliţienilor, care îi mai loveau din când în când cu gârbacele, ca să îi zorească. Cu toate acestea, preotul mai găsi puterea să ridice pumnul înspre constructori. În mod intenţionat, cei care făcuseră filmul înregistraseră şi sunetul.

„Şi oamenii au fost dogorâţi cu mare arşiţă şi au blasfemiat numele lui Dumnezeu Care are putere peste plăgile acestea, şi nu s-au pocăit ca să-I dea slavă"[1], strigă preotul de pe ecran, şi sala toată izbucni într-un hohot de râs uriaş, după ce un spectator aflat în faţă slobozi un vânt puternic. *„Şi din pricina durerilor şi a bubelor lor L-au blasfemiat pe*

[1] Apocalipsa, Cap. 16-9, Sfânta Scriptură – versiunea Anania (n.a.).

Dumnezeul cerului, dar de faptele lor nu s-au pocăit”[2], continuă preotul amenințător, dar nimeni nu îl mai bagă în seamă, nici în film şi nici în sala de proiecție.

Apoi intrară buldozerele care, în doar câteva minute, transformară biserica într-o grămadă de moloz.

Aplauzele umplură sala pentru mai multe minute. Încă o relicvă a trecutului fusese făcută una cu pământul! Spectatorii săriseră în picioare şi se îmbrățişau fericiți. Horia se trezi că se pupă pe obraji cu oameni pe care nu îi cunoştea. La cel puțin unul dintre ei simți şi gustul sărat al lacrimilor, pe care îl puse pe seama împlinirii dezideratului comun, acela de îndepărtare a relicvelor rămase de la capitaliști.

Alături de el, Mitru, cel mai bun prieten pe care îl avea, strângea frenetic mâini, de parcă el ar fi fost eroul filmului. De fapt, ei doi chiar se aflaseră printre cei care dărâmaseră biserica, mai precis făcuseră parte din echipele care continuaseră munca buldozerelor distrugând cu baroasele rămăşițele prea mărunte pentru lamele utilajelor grele, după care adunaseră în camioane cărămizile sparte şi molozul. Atunci cei doi chicotiseră la unison şi îşi fluturaseră mâinile înspre camera de filmat, dar această secvență fusese înlăturată.

Filmul se opri şi lumina se reaprinse. Se auzi un cor de oftaturi şi de scârțâituri de scaune. În fața spectatorilor, sub ecran, doi tehnicieni aduseră o mică scenă. Ca de nicăieri, apăru iar tovarăşul subțirel, între două vârste, îmbrăcat elegant, cu barbişon asemănător cu al lui Lenin şi ochii ca două flăcări. Trecu pe lângă Horia lăsând în urmă un vag miros de sulf, pe care parfumul tare de trandafiri, sovietic, cu care se stropise din belşug, nu reuşea să îl ascundă

[2] Apocalipsa, Cap. 16-11, Sfânta Scriptură – versiunea Anania (n.a.).

complet. Pe tovarăş îl cunoştea deja toată lumea. Era Victor Neagu, de la regionala de partid, care cuvântase şi înainte de film. În spatele lui venea, cărând o servietă din piele neagră, o femeie mohorâtă, îmbrăcată într-o rochie albă, largă. Era asistenta tovarăşului Neagu. Nimeni nu îi ştia numele şi nu fusese auzită vorbind vreodată altcuiva decât şefului ei, căruia îi şoptea uneori câte ceva la ureche. Părul blond îl purta despletit, dar pieptănat cu grijă peste umerii slabi. Lăsă jos servieta şi îşi întoarse faţa neobişnuit de palidă către public. Tovarăşul se urcă pe scenă şi îşi drese glasul.

— Tovarăşi! răcni el, rotindu-şi ochii aprinşi până rumoarea din sală se potoli. Ţara noastră merge neabătut pe drumul trasat de comunism înspre noi culmi de progres. Ultimele relicve ale trecutului, bisericile, sunt în prezent înlăturate. În locul lor, vom construi fabrici, blocuri de locuinţe pentru popor, parcuri şi şcoli.

Făcu o pauză pentru a permite tinerilor surescitaţi să sară în picioare şi să scandeze minute în şir: „*Trăiască Republica Populară! Ura! Ura! Ura!*”. Ridică mâna stângă, strigătele entuziaste se potoliră şi lumea se aşeză din nou. Începuse al doilea act al şedinţei de îndoctrinare politică. În cele zece minute în care se proiectase filmul ar fi trebuit ca tinerii să se mai odihnească, dacă nu ar fi strigat ca nebunii la ecran.

— Partidul se aşteaptă să vă faceţi, nestrămutat, datoria. Vrem să raportăm organului superior de partid, până la sfârşitul acestui cincinal, că nu a mai rămas nicio biserică în ţară. Că ultimele rămăşiţe ale obscurantismului au fost înlăturate! Elementele retrograde, popii şi evreii, nu îşi au locul în societatea comunistă a zilelor noastre. Nimeni nu poate împiedica aspiraţiile legitime ale poporului nostru către bunăstare şi progres. Nimeni!

Urmă o altă pauză, în care câțiva tineri exaltați săriră în picioare, chiar înaintea agitatorilor aduşi special pentru a da semnalul aplauzelor şi scandărilor. Horia se ridică, puțin în urma lui Mitru. Prietenul său era roşu în obraji de entuziasm şi trăiri revoluționare. Şi el se simțea capabil să facă absolut orice ar fi fost nevoie pentru Partidul Comunist.

Discursul ținu tot aşa încă vreo oră, la sfârşitul căreia cu toții erau epuizați de cât aplaudaseră şi răguşiți de cât scandaseră lozinci. Tovarăşul Neagu părea în plină formă. Se opri totuşi când femeia îmbrăcată în alb îi puse o mână pe umăr ca să-i atragă atenția, şoptindu-i apoi ceva la ureche. Tovarăşul se lăsă greoi în scaunul de la tribună şi duse o mână la tâmplă. Abia acum o remarcă iarăşi Horia, de parcă femeia, care nu se clintise din loc, dispăruse în timpul discursului tovarăşului, pentru a-şi face apariția din nou, la sfârşit.

— A dracului muiere, îi şopti Mitru impresionat. Tare mi-ar plăcea să o strâng puțin în brațe, poate-i mai vine un pic roşeața în obraji. Oare ce i-o fi spus tovarăşului Neagu?

Horia nu zise nimic, ba chiar se prefăcu a nu-l auzi. Nu era deloc sigur că nu îi asculta careva, pentru că atât femeia în alb cât şi tovarăşul se aflau pe scara valorilor undeva mult prea sus pentru a fi bârfiți. Chiar dacă preferința exagerată a lui Mitru pentru compania femeilor era cunoscută, Horia considera că acesta nu trebuia să exagereze, mai ales în situații cum era cea de față.

Femeia în alb adună hârtiile din care tovarăşul Neagu îşi inspirase discursul şi le puse cu grijă în servietă. Cei din sală se ridicară şi se îndreptară spre uşi. Unii fumători împătimiți nu mai rezistară şi îşi aprinseră țigări tari şi puturoase, ruseşti, scoțând nori de fum pe nări, asemenea balaurilor din poveşti. Femeia în alb se aplecă iar spre urechea tovarăşului Neagu. Îi şopti ceva şi îi strecură un

bilețel, iar acesta dădu din cap, semn că a înțeles, şi se ridică de pe scaun.

— Tovarăşi, tovarăşi! îi bubui vocea, chiar neamplificată de microfon. Rog ca următorii tovarăşi să rămână pentru discuții suplimentare.

Şi citi de pe bilețel numele lui Horia şi pe cel al prietenului acestuia, Mitru. Ei încremeniră, devenind dintr-odată asemenea unor bolovani aflați în mijlocul unui pârâu. Fluxul de bărbați tineri se desfăcea în dreptul lor şi se refăcea imediat ce trecea de ei. Unii îi băteau prieteneşte pe umeri. Primul gând al lui Horia a fost că femeia palidă auzise comentariul deocheat al prietenului său, îi spusese tovarăşului Neagu, iar acesta îi oprise să le frece ridichea.

Se dovedi că se înşela. După ce toți ceilalți părăsiră sala de proiecții, tovarăşul Neagu coborî de pe podium, veni la ei şi îi cuprinse amical pe după umeri. Femeia în alb îl însoți ca o umbră, cu fața lipsită de expresie, privind în gol. Mirosul de sulf se simțea şi mai tare.

— Mai este ceva ce nu ați văzut, băieți, le spuse tovarăşul Neagu. Ştiu că sunteți cadre de nădejde, cu origini sănătoase, faceți parte dintre cei pe care se bizuie Partidul. Ceea ce veți vedea va trebui să rămână secret, deocamdată. Dar va veni şi vremea când vă veți mândri cu lucrurile pe care urmează să le înfăptuiți.

Îi împinse cu blândețe pe scaune, se aşează şi el alături şi făcu semn proiecționistului, pocnind din degete. Se stinse iar lumina. Femeia în alb rămase în picioare.

Filmul porni din nou. Pe ecran apăru o biserică veche din sectorul trei, construită în 1655, refăcută în forma actuală în 1726, având hramul Sfântului Nicolae, după cum scria pe o tăbliță din piatră, aflată în dreptul uşii, pe care se fixase imaginea din generic.

Se succedară mai multe cadre, redate cu viteză mare, care arătau cum biserica era zidită pe dinafară. Tehnica de

filmare comprimase, astfel, mai multe zile în doar câteva minute. Muncitorii fulgerau încoace şi încolo, veneau şi plecau camioane cu materiale, iar schelele şi zidul se înălțau văzând cu ochii, cam la patru sau cinci metri de biserică, pregătindu-se să o închidă. În sală era linişte deplină. Încetaseră şi comentariile vocii din difuzoare. Horia urmări cum noua construcție, care semăna cu o semisferă, cuprindea rapid biserica. Câteva cadre fuseseră luate de pe schelă, în dreptul unei ferestre. Arătau, de sus, mai mulți credincioşi îngenunchiați, cu palmele împreunate, care, împreună cu preotul lor, se rugau cu ochii închişi şi frunțile ridicate. La viteza cu care era redată filmarea scena părea caraghioasă. Buzele preotului se mişcau cu mare repeziciune, iar capul i se clătina nefiresc de iute. În dreptul intrării fusese lăsată o deschizătură, probabil pentru a permite celor dinăuntru să iasă până în ultima clipă.

Dar cum nu ieşi nimeni, zidiră rapid şi intrarea. Horia înghiți în sec şi se înfioră. Oricât de mult se abătuseră acei oameni de la marxism-leninism, ei urmau să moară în chinuri groaznice, de sete şi de foame. Nu îi mai veni să fluiere şi nici să strige.

Filmul se termină şi lumina se aprinse din nou. Tovarăşul Neagu, aşezat comod picior peste picior, scoase un trabuc dintr-un buzunar interior al hainei, iar femeia palidă i-l aprinse prompt cu o brichetă din aur. Trase adânc fumul în piept şi îl slobozi îndărăt sub formă de norişori gălbui.

— Veniți cu mine.

Se ridică brusc şi porni spre ieşire, fără să privească în urmă. Îl urmară precum nişte cățeluşi credincioşi. Femeia în alb porni în spatele lor, umbră tăcută în continuare. Afară îi aştepta o maşină mare, englezească, dintre cele cu patru locuri în spate şi două în față. Horia era foarte impresionat. Nu mai văzuse aşa ceva decât în filmele de dinainte de

război, care prezentau societatea capitalistă. În schimb, Mitru se comportă firesc, de parcă toată viața lui numai în acest fel călătorise. Un șofer musculos, în uniformă cu fireturi, își scoase șapca bogat ornamentată și deschise portiera pentru tovarășul Neagu. Acesta urcă și se așeză pe locul aflat cu fața spre direcția de mers. Urcară și ei pe locurile din spatele șoferului. Femeia în alb se așeză lângă tovarășul Neagu și trase din lateral un sertar, care se dovedi a fi o placă din lemn lăcuit. Stăteau ca la masa unei cârciumi, față în față. Șoferul închise portiera, se urcă la volan și porni. Automobilul era foarte silențios. Tovarășul Neagu pocni din degete, iar femeia în alb scoase dintr-un sertăraș o sticlă de cristal, foarte frumos lucrată, și un pahar. Turnă un lichid auriu din sticlă și îi întinse paharul șefului ei.

— Dă-le și lor, îi spuse, mărinimos, tovarășul Neagu. Iați și tu unul.

Femeia în alb scoase în tăcere alte două pahare, turnă câte puțin în fiecare și le înmână, pe rând, celor doi. Ea nu își luă pahar.

— Hai noroc, băieți.

Ciocniră și sorbiră din lichid. Horia nu mai gustase niciodată ceva atât de aromat. Gustul coniacului îi umplu gura. Privi paharul cu admirație. În schimb, Mitru dădu pe gât conținutul paharului și se șterse fără jenă la gură, cu mâneca. Tovarășul Neagu îi servi cu țigarete de foi și aşteptă până când femeia în alb scoase bricheta din aur să le aprindă. Pentru un moment, în mașină se făcu atât de mult fum, încât aproape că nu se mai vedeau. Femeia în alb apăsă un buton, porni un ventilator puternic, și aerul deveni imediat ceva mai respirabil.

— Sunt și biserici pe care nu le putem dărâma, băieți, rosti tovarășul Neagu cu importanță. În special cele mai vechi, de peste o sută de ani. Cu cât sunt mai vechi, cu atât

sunt mai greu de demolat. Sunt considerate monumente istorice, iar distrugerea lor ar stârni organismele internaționale. Or, în acest moment, republica noastră populară nu își poate permite amestecul altor puteri în chestiunile interne. Deocamdată, de la capitaliști luăm banii cu care construim societatea multilateral dezvoltată. Desigur, asta nu înseamnă că le vom permite să rămână în văzul lumii. În niciun caz. Așa că le zidim, firește, nu-i așa? E mai ieftin decât să le dăm jos și să ne alegem cu un scandal internațional. Până la urmă, e o chestiune de costuri, sau cam așa ceva.

Se uită la ei, iar ei se grăbiră să aprobe, dând frenetic din capete. Femeia în alb privea un punct fix, aflat dincolo de parbrizul mașinii. Părea foarte tristă, cu gândurile în altă parte. Sau poate îi era doar indiferent.

— Va trebui să zidim și mânăstirile, reluă tovarășul Neagu. Atrag încă o mulțime de oameni. În special pe cei de la țară, acolo obscurantismul religios a fost cultivat vreme de secole, ba chiar, în unele locuri, de aproape două mii de ani. Sunt câteva asemenea construcții în nordul Moldovei care ne dau bătăi de cap și care trebuie rezolvate de îndată. Voi o să mergeți la mânăstirea Popăuți. Chiar dacă suntem în aprilie, este posibil să rămâneți acolo până la vară, că-i mult de lucru. O să plecați imediat.

La aflarea veștii, Horia aruncă pe gât restul de coniac și tuși de câteva ori, de la tăria alcoolului sau de la fumul țigaretelor. Sau de la amândouă. Tovarășul Neagu se uită la ceasul scump și sofisticat, din aur masiv, prins de încheietura mâinii stângi.

— O să vă las la Gara de Nord. Trenul vostru vă așteaptă. Merge spre regiunea Suceava, cred, dar va trebui să schimbați pe undeva, o să-l întrebați pe conductor. Ar trebui să ajungeți spre dimineață, o să fiți cazați, iar mai apoi o să vă ducă cineva la Popăuți, unde s-a deschis deja

şantierul. Sunt făcute toate aranjamentele. Aici aveţi bilete – întinse mâna cu un gest neglijent, iar femeia în alb scormoni imediat în geantă şi îi dădu două plicuri – şi ceva bani, cam câte o chenzină, să aveţi de drum. Şi de ce-o mai trebui, că trenul are vagon-restaurant, deşi nu cred că o să cheltuiţi prea mult, că partidul are grijă de cadrele sale de nădejde. Iar când vă întoarceţi, să ştiţi că am planuri mari pentru voi. E clar?

— Da, tovarăşe Neagu, răspunseră în cor cei doi.

Le făcu complice cu ochiul, iar femeia în alb le mai turnă câte un rând de coniac. Mitru îl aruncă imediat pe gât, dar Horia sorbi prudent, câte puţin, de mai multe ori, întrebându-se prin ce colţ de ţară o fi mânăstirea Popăuţi.

Tovarăşul Neagu dădu mulţumit din cap şi se cufundă în studierea unor documente dintr-un dosar pe care i-l întinsese asistenta sa. Scoase un stilou de aur dintr-un buzunar interior al hainei şi făcu mici adnotări pe hârtii. Nimeni nu mai spuse nimic, până când maşina trase în faţa intrării de la clasa întâi a gării. Cei doi ieşiră năuci din automobil şi se îndreptară agale spre panoul cu Mersul trenurilor de călători. Hainele încă le miroseau a tutun scump, iar în gură mai simţeau aroma coniacului fin. Deodată, ca la un semn, se prinseră în braţe şi ţopăiră ca doi copii, râzând de bucurie şi de norocul care dăduse peste ei. Călătorii se uitară urât la ei şi îi ocoliră, de parcă ar fi fost ciumaţi.

— A spus că are planuri mari pentru noi, se bucură Mitru. Poate vrea să ne facă şefi la uteceu. Dar mie mi-ar trebui, mai degrabă, repartiţie pentru o garsonieră în Drumul Taberei. Sau în Ştefan cel Mare, oriunde, că se fac o grămadă de blocuri. Sau poate prind chiar un apartament cu două camere.

— Din alea se dau numai la cei căsătoriţi, încercă Horia să tempereze elanul prietenului său.

— Ai văzut ce maşină are? Ai văzut. Chiar crezi că nu poate să facă rost de un amărât de apartament? Eu zic că poate, ba chiar de două, să-ți dea şi ție unul. Ce mai, dacă vrea, tovarăşul Neagu ne repartizează câte un bloc la fiecare! Din alea turn, că doar suntem ziditori. Ah, ce chefuri o să putem încinge atunci cu tovărăşelele! Am eu vreo două confecționere de la Tricodava cu care îmi fac ochi dulci.

— Trebuie să mergem la linia şapte, spuse Horia după ce citi atent Mersul Trenurilor, dar Mitru plutea printre nori.

— Poftim?

— De la linia şapte pleacă trenul nostru, reluă Horia cu răbdare, aruncând o privire spre unul dintre ceasurile gării. De fapt, a cam plecat de vreun sfert de oră, asta dacă nu cumva are întârziere.

Nimeriră cu greu peronul, strecurându-se prin mulțimea de călători care soseau sau plecau cu trenurile în toată țara. Ajunşi, îi luă în primire un controlor furios şi transpirat, care îşi făcea vânt cu chipiul.

— Haideți odată tovarăşi, că avem deja aproape jumătate de oră întârziere de când vă aşteptăm! Urcați aici, să pot da drumul la tren. O să ajungeți la locurile voastre mergând prin vagoane.

Îi împinse pe scările din dreptul uşii ultimului vagon al trenului, apoi urcă şi el. Îşi puse chipiul pe cap şi scoase un fluier în care suflă prelung. Se prinse cu o mână de bara de inox din dreptul uşii, iar cu cealaltă flutură o lanternă aprinsă. Locomotiva răspunse cu un şuierat prelung, trist, de pachiderm rănit, scuipă un val de aburi, şi trenul se urni, căpătând încet viteză.

Controlorul le ceru biletele, iar ei le scoaseră din plicuri.

— Mda, călătoriți la clasa întâi, mormăi şi le restitui, după ce le găuri cu cleştele lui special, semn că le-a controlat. Aveți de mers până aproape de locomotivă, vagonul vostru e lipit de vagonul-restaurant, să tot fie vreo

şaisprezece vagoane până acolo. O să fie destul de greu, mai bine aşteptaţi să ajungem la Ploieşti, vă daţi jos şi fugiţi pe peron, dar atenţie, acolo stăm numai două minute şi nimeni n-o să mai întârzie trenul ca să vă aştepte, nici să dea dracul!

Abia termină de vorbit şi, deodată, se albi la faţă. Duse mâna la gât şi îşi desfăcu înfrigurat copca de la gulerul uniformei. Ochii i se bulbucară şi începu să horcăie. Se năpusti în WC fără să mai închidă uşa.

— Ce l-o fi apucat? se îngrijoră Horia.

Mitru ridică din umeri.

— Poate are rău de tren şi borăşte, râse el, auzind icnetele puternice ale controlorului, care aproape acopereau zgomotul sacadat al roţilor de tren. Eu zic să nu mai aşteptăm şi să ne căutăm locurile, poate aţipim puţin, asta după ce trecem pe la restaurant, bineînţeles.

— Ba eu cred că ar fi mai bine să aşteptăm Ploieştiul, spuse ca pentru sine Horia, dar Mitru nu îl mai auzi.

Deschise, cu mare greutate, uşile batante care dădeau spre culoarul vagonului. Câţiva călători, înghesuiţi printre bagaje, întoarseră curioşi capetele. Nu era loc nici cât să arunci un ac, dar Mitru nu se dădu bătut. Îşi făcu drum cu umerii şi cu mâinile, împingând şi împărţind ghionturi. Horia îl urmă aşa cum ar face, pe banchiză, un petrolier aflat în spatele unui spărgător de gheaţă. Frecându-se de atâtea trupuri, adunară o mulţime de mirosuri, predominante fiind cele de transpiraţie, de jeg, de ceapă, de ţuică, de tutun ieftin şi de fum de cărbune, dar acesta din urmă era o uşurare, pentru că intra prin geamurile deschise şi le acoperea pe toate celelalte.

În mod curios, oamenii nu protestau, chiar dacă, în drumul său, Mitru călca nepăsător prin paporniţe şi pe bagaje, ba chiar şi pe picioarele celor care îi stăteau în cale. Călătorii icneau sau se înghesuiau apatici ca să le facă loc.

Uneori, unde înghesuiala era prea mare, cei de pe culoar deschideau uşile compartimentelor şi intrau peste fericiții care prinseseră locuri pe banchetele de acolo. Mulțimea se desfăcea în tăcere la trecerea lor, după care echilibrul se restabilea cu greu, din cauza luptelor pentru reocuparea locului rămas, momentan, liber. Din urmă, se auzeau înjurături şi blesteme, iar, în câteva rânduri, unii se luară la bătaie.

Ajunseră chiar când trenul intra în gara din Ploieşti. Vagonul de clasa întâi avea culoarul gol. Horia insistă să îşi ocupe locurile ale căror numere erau scrise pe bilete, dar Mitru râse şi deschise uşa unuia dintre compartimentele pustii. Pentru o clipă, doar pentru una, Horia avu impresia că vede chipul trist al femeii în alb care îl însoțea pe tovarăşul Neagu, oglindindu-se în sticla întunecată a geamului. Dar Mitru intră, hojbăi deasupra uşii pe la întrerupătoare, aprinse lumina electrică şi silueta dispăru, înghițită de noaptea de afară.

— Nu are nicio importanță, la clasa întâi toți suntem burjui. Şi stăm acolo unde poftim, dar pe catifea roşie, nu pe vinilin.

Se trânti pe locul de lângă fereastră şi îşi puse picioarele pe bancheta opusă, scoase un Carpați, îl aprinse, îşi rotunji buzele şi dădu drumul la câteva rotocoale de fum. Horia se aşează în fața lui, pe fotoliul din mijloc. În scârțâit de frâne, trenul opri în gara din Ploieşti. Coborâră fereastra ca să privească, pe peronul bine luminat, mulțimea care lua cu asalt trenul. Un ceferist bătea cu un ciocan, la întâmplare, în roțile vagoanelor, ocolind grămezile de oameni formate în dreptul uşilor. Când ajunse sub fereastra lor, ceferistul înalță privirea, le zâmbi şi clătină uşor din cap. Ridică mâna liberă şi le făcu cu arătătorul în felul acela în care sunt dojeniți copiii mici. Era foarte bătrân. Părul alb îi

ieşea de sub caschetă, iar o barbă țepoasă, cu fire gri, îi acoperea obrajii zbârciți.

— la te uită, ăsta n-ar trebui să fie la pensie? Ce-i, tataie, mă cunoşti de undeva? îl repezi Mitru.

Ceferistul porni iar, şi dispăru în dreptul primei uşi a unui vagon de clasa a doua, unde mulțimea călătorilor părea chiar că mai crescuse. Bocănitul metalic al ciocanului în roți încetă. Trenul scoase un fluierat lung, ca de jale, şi se urni, nepăsător la protestele celor care nu apucaseră să urce sau să coboare. Un soț care izbutise să îşi suie bagajele şi soția în tren o rupse la fugă cu un copil de câteva luni în brațe, întinzându-l, cu ultimele puteri, spre uşa rămasă deschisă a vagonului. Soția prinse de un capăt al pelincii acestuia, dar degetele ei scăpară materialul alunecos. Bebeluşul înfofolit în scutece căzu pe peron, se rostogoli de câteva ori şi începu să zbiere. Bărbatul îl ridică, dar nu mai încercă să îl urce în tren. Femeia țipa sfâşietor în uşa vagonului, ținută de alți doi indivizi care încercau să o împiedice să se arunce. Totuşi, mai mulți călători din vagoanele de clasa a doua, care nu reuşiseră să coboare, îşi azvârliră valizele şi apoi săriră ei înşişi, prăbuşindu-se printre linii, întrucât trenul părăsise peronul gării. Unele bagaje nimeriră macazuri şi stâlpi electrici, se desfăcură şi din ele ieşiră mulțime de bulendre, care forfotiră bezmetic în vârtejul făcut de tren, asemenea unor uriaşi fluturi de noapte.

Cei doi tovarăşi urmăriră fascinați spectacolul, până când luminile Ploieştiului rămaseră în depărtare. Dar trenul căpătă viteză şi deveni dificil de privit pe geam, din cauza curentului de aer.

Horia se simțea în siguranță cu Mitru. Se cunoşteau de când începuseră să articuleze primele cuvinte, la orfelinat. Fuseseră împreună şi la şcoală şi în armată şi pe şantierele patriei, unde învățaseră, cu adevărat, meserie. Se aveau

doar unul pe altul, ținându-şi loc, pe rând, de mamă, tată şi frate.

Mitru aruncă chiştocul ţigării în beznă şi închise geamul.

— Hai la crâşmă, spuse hotărât.

Şi vagonul-restaurant era pustiu, aşa că se aşezară pe undeva, la mijloc. Becurile clipiră de câteva ori. Un chelner deşirat şi cocoşat, atât de înalt încât părea că, de teamă să nu atingă tavanul, se aplecase de spate, apăru ca de nicăieri la masa lor şi le întinse meniurile.

— Votcă! porunci Mitru fără să se uite pe meniu. Şi vezi să fie rece. Grăbeşte-te, că ne e sete, ce mai stai?

Chelnerul diform se aplecă şi mai tare, îşi încleştă maxilarele supradimensionate şi se încruntă. Ochii i se afundară şi mai adânc în orbite. Lumina din vagon clipi din nou, se stinse, şi noaptea neagră de afară năvăli înăuntru. Inima lui Horia se strânse de spaimă. Răsuflă uşurat când îl auzi pe Mitru înjurând apăsat. După vreun minut, o luminiță tremurătoare, suspendată cam la un metru şi jumătate de podea, porni dintr-un capăt al vagonului către ei. Mitru amuți, surprins, iar spaima înconjură, din nou, inima lui Horia.

Luminița se apropie, dezvăluind chipul parcă cioplit în piatră al chelnerului. Aducea o tavă pe care se aflau două pahare, o sticlă, aburind de rece ce era, cu votcă, şi un sfeşnic mic, în care era înfiptă o lumânare aprinsă.

— Ptiu, pocitanie, că m-ai speriat! oftă, uşurat, Mitru. Şi un constructor nu e chiar spăimos. Ce-i cu lumina?

— E un defect, pe undeva, la instalația electrică. O să-l repare mâine, răspunse vorbind rar chelnerul uriaş, şi aşează sticla şi paharele pe masă. Până atunci vă las asta, mai spuse, şi plasă sfeşnicul cu lumânarea între ei.

— Păi să-l repare musai, că nu suntem la biserică, să stăm cu flăcărui de-astea, hă, hă, hă, porunci Mitru,

aprinzându-şi ţigara de la lumânare. Să meargă totul cum trebuie când o să revenim la Bucureşti cu treaba terminată!

— Nu prea cred, mormăi chelnerul, şi îşi luă tava goală.

— Cum aşa? Ba să-l repare, că au destulă vreme, vor trece măcar câteva săptămâni bune până ne-om întoarce!

Chelnerul se depărtă, înghiţit imediat de întuneric.

— Nu, răsună din beznă vocea lui cavernoasă.

— Nu ce? sări şi Horia. Nu crezi că o să ne mai întoarcem?

Dar din întuneric nu se mai auzi nimic. Nici măcar zgomotul paşilor.

Urmă un vălmăşag de păhărele umplute şi aruncate pe gât. Horia se îmbătă repede şi percepţia i se fragmentă. Trenul opri în vreo câteva gări, dar el le pierdu socoteala cu toate că, de fapt, fuseseră doar trei – anume Buzău, Râmnicu Sărat şi Focşani. Mitru fuma şi vorbea întruna, iar el îi zâmbea tâmp şi aproba din cap, fără să înţeleagă nimic din ceea ce i se spunea. Puţin după Adjud, nu mai rezistă. Capul îi căzu pe masă, iar spre dimineaţă, cu mult după ce trenul ajunsese în gara din Vereşti, se trezi întins pe toate cele trei fotolii din compartimentul lor de clasa întâi, cu o durere cumplit de grea în spatele frunţii, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre cum ajunsese acolo. Mitru fuma voios, tolănit comod pe celălalt rând de fotolii. Băutura din noaptea precedentă nu părea să îl fi afectat. Doar vocea îi suna cam răguşită atunci când spuse:

— Bravo, ai făcut ochi. Aici trebuie să schimbăm. Conductorul ne-a implorat să coborâm ca să poată pleca trenul, dar i-am spus să nu cumva să îndrăznească să te deranjeze, că-l ia mama dracului!

Horia se ridică greoi şi ieşi clătinându-se din compartiment. Ricoşă ameţit de pereţi spre ieşire. Nu remarcă faptul că niciun compartiment din vagonul lor de clasa întâi nu mai era ocupat. Aproape că se prăvăli de pe

scările înalte, dar Mitru îl prinse în ultima clipă. Toate ferestrele celorlalte vagoane erau deschise; călătorii, înghesuindu-se ciorchine peste cadrul acestora, îi urmăreau în tăcere. Conductorul abia aşteptă să îi vadă pe peron, că şi fluieră semnalul de plecare. Îi răspunse mecanicul de pe locomotivă, cu sirena lui cu aburi, printr-o şuierătură prelungă, capabilă să scoale morții. Lui Horia i se făcu şi mai rău, aşa că vomă icnit direct pe peron. Mitru îl bătu înțelegător pe spate şi îl conduse la țâşnitoarea de apă a gării, să-şi clătească gura.

— O să te simți mai bine după ce urcăm în trenul personal, spuse el. Acolo o să te întinzi şi o să dormi, mai avem cel puțin o oră până ajungem.

Se dovedi că avusese dreptate, mai ales că personalul întârzie la rândul lui, iar drumul dură aproape două ore. Vagonul de clasa întâi era un model de dinainte de Primul Război Mondial, păstrat încă în circulație, cu toate că doar puține dotări mai funcționau. Uşile de la capete nu putuseră fi nicicum închise, iar canapelele tapisate cu pluş aveau tăieturi serioase, care fuseseră cusute grosolan, asemenea cadavrelor eviscerate de către patolog. Până şi conductorul părea să aibă vârsta venerabilului vagon. Nu le ceru biletele pe care Mitru se pregătise să i le fluture pe sub nas, de parcă ar fi ştiut cine sunt ei. Îi salută respectuos, cu mâna la cozoroc, şi le zâmbi, moment în care Horia avu impresia că omul semăna cu ceferistul care bătuse în roți la Ploieşti, lucru evident imposibil.

Calea ferată avea doar un singur fir, aşa că trebuia să fie aşteptat trenul care pornise din sensul opus. Într-un târziu, garnitura începu să se târâie alene pe şinele vechi. Se opri de două ori, cu scârțâit cumplit de saboți încinşi, prin nişte halte prăpădite, dar Horia dormi neîntrerupt şi se trezi, mult mai proaspăt – chiar dacă mai era un pic mahmur –,

abia când traseră în gara cu pereții jupuiți a târgului în care trebuiau să ajungă.

Coborâră ultimii, aşteptând tacticos ca mulțimea călătorilor să se prelingă în şiruri nesfârşite din uşile vagoanelor, deschise asemenea unor guri mari şi verzi, afluind pe peron, pentru ca mai apoi, ieşind din gară, să se dizolve pe străzile oraşului. Îi întâmpină un bărbat voinic, trecut de prima tinerețe, al cărui pântece mare se revărsa peste cureaua pantalonilor. Haina boțită şi descheiată avea pete late de sudoare sub brațe. Nici cămaşa, odinioară albă, nu era într-o stare mai bună, chiar dacă o descheiase la gât şi îi sumețise gulerul tare peste cel al hainei. Din când în când, arunca câte o uitătură nervoasă la ceasul gării, apoi la cel de la încheietura mâinii stângi. Îi privi plin de speranță şi se îndreptă spre ei. Îşi scoase o batistă jegoasă din buzunar şi îşi şterse transpirația de pe frunte.

— Voi sunteți..., iar Mitru înclină afirmativ din cap. Bun, de când vă aştept! Să mergem, am fost anunțați că veniți. E chiar foarte bine că tovarăşii de la Bucureşti s-au gândit şi la noi, că este o mulțime de treabă de făcut. Eu sunt maistrul Robu, mă ocup de lucrare, ştiți voi care. Acum o să vă duc mai întâi la hotelul Rareş, unde aveți cazare, să vă aranjați, şi pe urmă mergem la şantier. O să începeți lucrul după pauza de amiază sau, dacă sunteți prea obosiți, putem să o lăsăm pe mâine.

— Nu, spuse Mitru, şi atât maistrul cât şi Horia întoarseră capetele, privindu-l întrebător. Mergem direct la şantier. De mâncat, am mâncat aseară în tren, nu-i aşa? făcu din ochi către Horia. Bagaje nu avem şi nici ce să mai aranjăm. Tovarăşul Neagu aşteaptă să ne facem treaba repede şi bine, nu să tragem chiulul. Găsim două salopete şi nişte cizme de cauciuc, pe acolo? Robu aprobă grăbit din cap. Foarte bine, atunci mergem la şantier. E departe?

— Nu, e chiar aici, la cel mult zece minute de mers pe jos, răspunse maistrul impresionat. Dar am venit cu IMS-ul. Ajungem imediat.

Urcară într-o maşină hârbuită, pătată de var şi ciment. Horia se strecură pe bancheta din spate, împreună cu maistrul, iar Mitru se aşeză ţanţoş lângă şofer, un tinerel tăcut, cu mânecile suflecate, care nu scoase nicio vorbă în cele câteva minute cât dură drumul.

Zidul mânăstirii Popăuţi apăru imediat după ce maşina luă o curbă strânsă în dreptul unei clădiri, în curtea căreia se aflau două maşini roşii, de pompieri. Urma o străduţă, înghesuită de casele construite pe stânga şi pe dreapta, care se termina pe un teren mare, liber, unde se înălţau zidurile din cărămidă roşie, netencuite, ale bisericii. Alături, puţin în stânga şi în spate, mult mai scund decât turla principală de deasupra pronaosului, acoperişul din tablă zincată al clopotniţei de piatră sclipea în lumina soarelui dimineţii. Crucea din vârful acestuia era orientată puţin altfel decât cele patru cruci ale bisericii.

— Cică biserica a fost făcută din porunca lui Ştefan cel Mare, pe la anul o mie cinci sute, spuse maistrul Robu. Alături de ea s-a aflat un palat, unde domnitorul mai trăgea în drum spre Hârlău. Zice-se că mai avea şi câte o ibovnică prin aceste părţi, hă, hă...

— Ştiţi multe despre acest aşezământ, rosti cu respect Horia.

— E totul scris pe o tablă mare, chiar lângă poartă, la intrare, m-am săturat de câte ori am trecut pe lângă ea. O s-o citiţi şi voi.

— Şi oamenii mai vin pe aici? întrebă maliţios Mitru. La fel ca atunci când a fost ridicată... ăăă... construcţia asta?

— De sute de ani fac asta. Obscurantismul are rădăcini adânci. Pe atunci oraşul nu era atât de întins, iar aici erau

doar codri. Uite, puțin în dreapta se vede şi clopotnița, care e la fel de veche ca biserica.

— Şi gardul? întrebă Mitru.

— Păi n-a mai rămas decât poarta, spuse maistrul. Se spune că a fost un gard de piatră, lung de vreo şase sute de metri, dar l-au luat oamenii de-a lungul veacurilor şi şi-au făcut case. A mai fost un fel de gard prăpădit, din sârmă ghimpată, dar l-am dat noi jos, să facem loc pentru şantier. Terenul a fost naționalizat, fireşte, însă deocamdată nu s-a construit pe el. Poate pe viitor, după ce scăpăm de biserică.

Aşa cum spusese şi maistrul Robu, biserica se afla, practic, în spatele gării. Fură nevoiți să parcurgă o traiectorie în formă de U ca să ajungă cu maşina la poarta lipsită de gard. Mai multe utilaje grele erau aliniate de o parte şi de alta a străzii. Şoferul cel tânăr strecură cu îndemânare IMS-ul printre ele, găsi un loc liber şi opri.

— Cam asta este, oftă maistrul. Până aici am reuşit să ne apropiem, cu toate că încercăm în fiecare zi, în nădejdea că poate descoperim o breşă.

Ca pentru a-i confirma spusele, un buldozer îşi ridică lama şi se îndreptă hotărât spre biserică. Horia dădu să strige, să îl oprească, să le spună că biserica nu trebuie dărâmată, pentru că este prea veche, iar ei nu sunt vandali, aşa cum îşi închipuie organismele internaționale. Însă vorbele nu mai apucară să-i plece de pe buze. Utilajul se opri când ajunse la vreo treizeci de metri de biserică, de parcă s-ar fi ciocnit de un obstacol invizibil. Mecanicul accelera în zadar motorul, care arunca trâmbe lungi de fum negru pe eşapament. Şenilele patinară, scurmând zadarnic pământul. Buldozerul dădu înapoi, făcu câțiva metri în lateral şi încercă iar, cu acelaşi rezultat.

— Aşa se petrece de când am pornit şantierul, să tot fie o săptămână, spuse cu năduf un bărbat subțirel, îmbrăcat într-o salopetă albastră curată şi având o cască albă de

protecție pe cap. Pur şi simplu, nu reuşim să ne apropiem. Nici noi şi nici utilajele. Au un soi de Opritor invizibil.

— Tovarăşii au fost trimişi de la Bucureşti ca să ne ajute, tovarăşe inginer Pavel, strigă maistrul Robu, încercând să se facă auzit peste urletul motorului ambalat al buldozerului care încerca iar să găsească o fisură în obstacolul nevăzut. Cei din capitală s-au mai confruntat cu astfel de situații, aşa că au experiență.

— Este posibil să se fi descoperit un nou câmp de forță, rosti inginerul plin de importanță. Cam aşa cum produc magneții, dacă sunt puşi doi de acelaşi pol unul peste altul. Cel aflat deasupra rămâne suspendat în aer atunci când forța magnetică de respingere devine egală cu forța gravitațională. Numai că eu, cel puțin, nu l-am putut evidenția. Am făcut rost şi de magnetometru şi de spectrometru, ba chiar şi de un contor Geiger-Mueller, dar nimic! Nu are magnetism, nu modifică proprietățile luminii, şi nici radiații în exces nu am detectat. Am întrebat şi pe profesorii mei de la Politehnică, la Iaşi, dar n-au auzit încă de aşa ceva. Mai degrabă, cred că popii au primit, odată cu Bibliile, şi un generator mai aparte, drept ajutor de la capitalişti, că la ei este plin de tot felul de bisericoşi avuți, care nu privesc cu ochi buni comunismul.

— Opriți buldozerul! strigă Mitru. Nu aşa se rezolvă. Şi nici n-are nimic de-a face cu magneții.

Maistrul se consultă din priviri cu inginerul, acesta din urmă aprobă din cap şi Robu porni în fugă spre buldozer, dând din mâini ca o morişcă.

— Dar cum se rezolvă?

— Va trebui să o zidim cu cărămizi, pe dinafară, spuse plin de el Horia. Să o închidem într-o cochilie. Aşa că...

— Dar e cu neputință, protestă inginerul Pavel. O asemenea structură ar fi foarte grea. Ne trebuie grinzi şi coloane de susținere şi...

— Nu ne trebuie nimic! i-o tăie Mitru cu ochii sclipind. Vom zidi direct pe Opritorul lor, fie el şi invizibil. În acest fel îi obligăm să îl menţină la nesfârşit, ca să nu le cadă lucrarea în cap. Este posibil să renunţe, când vor vedea ce îi aşteaptă.

— Am determinat conturul noului câmp de forţă încă de acum două zile, rosti inginerul cu acelaşi aer important, arătând spre o dungă groasă de var, trasată pe pământ parcă la întâmplare. Are forma unui oval neregulat. Are axa mare de cincizeci şi opt de metri şi se suprapune peste cea a bisericii, care măsoară treizeci şi doi de metri, adăugă el apoi, scoţând o riglă de calcul din buzunarul de la piept. Chiar şi aşa, aproximând înălţimea la douăzeci şi şapte de metri, cât este aceasta la crucea din vârful turlei principale, sunt peste cinci mii de metri pătraţi de zidărie, concluzionă inginerul încordat, manevrând frenetic rigla de calcul. Sau, altfel spus, cam două sute de mii de cărămizi, asta dacă le zidim pe partea cea mai îngustă, adică pe grosime. Ar trebui vreo şase mii de metri cubi de cărămizi, cam o mie de camioane cu totul. Iar dacă am socoti în vagoane de tren...

— Şi? Care-i problema? îl întrerupse brutal Mitru. N-aveţi cărămizi? se răsti el în continuare. Luaţi de-acolo.

Întinse braţul spre o boltă dărăpănată, făcută din cărămizi care păreau la fel de vechi ca ale bisericii.

— Alea sunt prea bătrâne şi s-ar putea sfărâma chiar când le-am da jos, spuse maistrul. Au stat prea mult în umezeală.

— Dar ce-i acolo? întrebă curios Horia.

— Este intrarea uneia dintre catacombele de aici. Se spune că tunelul acesta merge pe sub oraş, până în centrul vechi. Sunt mai multe, unele chiar suprapuse. Mereu dăm de ele, când săpăm fundaţii. Cică ar fi fost făcute de evrei. Au peste o sută de ani. Nimeni nu mai intră acolo, de teamă să nu îi cadă bolta în cap. Structura e foarte şubredă.

Însă Mitru nu se lăsă convins. Luă un ciocan mare şi un şpiţ din fier-beton şi coborî scările foarte roase care duceau la intrarea în tunel. Potrivi şpiţul pe rostul dintre două cărămizi şi lovi cu ciocanul. Mortarul vechi sări imediat, iar Mitru prinse cărămida cea mai de jos, o clătină de câteva ori şi o scoase cu uşurinţă.

— Vedeţi, e întreagă, strigă el triumfător către ceilalţi, care se adunaseră în dreptul tunelului. Pot fi folosite. Şi aici sunt o mulţime, o să ne ajungă cu prisosinţă.

Maistrul şi inginerul încercară să protesteze, cum că riscă să surpe tunelul dacă desfac bolta de cărămidă, însă Mitru le indică să proptească popici din lemn, dintre cei folosiţi la cofraje, pe măsură ce luau cărămizile. Cei doi se sfătuiră cu voce joasă; inginerul argumenta cu hotărâre, după ce socotea câte ceva pe rigla de calcul.

Mitru ridică din umeri şi porni, urmat de Horia, într-o tură a perimetrului trasat cu var ce înconjura biserica. Din loc în loc, Mitru lovea cu pumnul. Încercă şi Horia de câteva ori, dar palma i se opri după ce se afundă ca într-o materie moale şi elastică; aceasta deveni foarte dură, atunci când apăsă mai tare. În mod cu totul neobişnuit, Opritorul invizibil nu afecta vegetaţia. Ramurile copacilor şi buruienile se mişcau slobod în adierea blândă a vântului de primăvară, de o parte şi de cealaltă a perimetrului delimitat cu var. Mitru scuipă cu năduf, după ce adunase o flegmă consistentă, gălbuie de la fumul de tutun, dar aceasta se lovi de obstacolul nevăzut şi se prelinse pe iarba văruită. Măsurară din ochi biserica. Sfinţii pictaţi pe pereţi păreau că le aruncă priviri severe. Ajunseră, din nou, la punctul din care începuseră turul. Între timp, inginerul şi maistrul descoperiseră o soluţie.

— Cine a pictat biserica, a făcut-o cu simţ de răspundere, spuse Mitru. Culorile exterioare s-au păstrat ca noi.

Cei doi constructori se opriră din vorbit şi îi priviră ciudat.

— Biserica a avut picturi exterioare până pe la 1900, spuse maistrul. Atunci a fost renovată vreme de câțiva ani, dar picturile au fost distruse. Au răzuit cinci centimetri de tencuială, până la cărămidă. Scrie pe tabla de la poartă.

Se uitară din nou la biserică, dar pe zidurile acesteia nu mai era nici urmă de picturi, ci doar trei rânduri de discuri de ceramică de mărimea unor farfurii, diferit colorate, care o înconjurau pe sub streaşină. Aceleaşi ornamente fuseseră puse şi pe turla de deasupra pronaosului.

— Poate ni s-a părut, spuse Horia cu îndoială.

— Sau poate au făcut popii o altă scamatorie, aşa cum e Opritorul, adăugă dezgustat Mitru. Dar le venim noi de hac.

— Am putea să luăm cărămizi de pe şantierele blocurilor de apartamente care se construiesc lângă stadion. În acest fel, am putea începe chiar de luni, anunță maistrul bucuros. Asta până ne trimit cărămizi de la Iaşi şi ciment din combinatul de la Bicaz. O să telefonez chiar acum.

— Ar însemna să nu mai realizăm planul cincinal, mormăi încruntat inginerul Pavel. Chiar şi aşa, cu ce avem acum pentru blocuri, putem acoperi doar vreo jumătate din lucrare. Cu cimentul stăm ceva mai bine.

Între timp, un călugăr ieşise din biserică, trecând nestingherit pe lângă ei. O femeie trupeşă, cu broboadă, care ținea în mână un coş împletit din răchită, îl opri puțin mai încolo, schimbă cu el câteva vorbe, după care se îndreptă hotărâtă către lăcaşul de cult. Se închină când ajunse în dreptul uşii, lăsă coşul acoperit cu un ştergar şi intră.

— Ce-a fost asta? întrebă Horia, după ce îşi reveni din uimire.

— Ah, nimic, popii intră şi ies după bunul plac, răspunse maistrul. La fel şi bisericoşii. Opritorul nu acționează în cazul lor.

— Şi femeia? De ce nu o arestați? se burzului Mitru.

— Nu acționează la fel pentru toți, îi explică inginerul lui Horia. Cred că au o metodă prin care controlează Opritorul aşa cum vor. Iar dacă ar fi să îi aresteze pe toți cei care intră sau ies dintr-o biserică, ei bine, s-ar umple foarte repede puşcăriile, adăugă el către Mitru. Sunt încă foarte mulți credincioşi. În plus, nu este nicio lege care să interzică accesul în biserici şi nu au cum să-i rețină.

Mitru dădu să spună ceva, cel mai probabil să tragă o înjurătură, dar se răzgândi şi îşi încleştă fălcile. Dădu a lehamite din mână şi ordonă:

— Vom începe imediat, chiar de azi. Tovarăşul Neagu nu ne-a trimis să tragem de timp. Vrea rezultate şi le vrea repede! Aduceți chiar acum cărămizi şi mortar de unde ştiți. Începeți prin a le desface din tuneluri. Mai aduceți şi toată mâna de lucru disponibilă. Eliminarea bisericilor prin dărâmare sau zidire, după caz, este prioritatea partidului. Apartamentele mai pot aştepta.

— Am înțeles, tovarăşe! strigară în cor maistrul şi inginerul şi începură să alerge prin şantier, împărțind ordine.

Mitru zâmbi cu răutate. Se aşezară amândoi la umbra unui copac, urmărind vânzoleala provocată de cei doi şefi printre muncitori. În scurtă vreme, sosiră camioane mari, pline cu cărămizi. Se formă imediat un lanț uman şi cărămizile fură descărcate la iuțeală, din mână în mână, muncitorii presărându-le, apoi, de-a lungul perimetrului trasat cu var. Dinspre tuneluri deja soseau roabe încărcate cu cărămizi vechi, dar încă bune pentru a fi folosite. Îşi făcură apariția şi câteva betoniere greoaie care lăsară direct pe pământ movile de mortar, asemenea unor baligi uriaşe.

— Asta e tot ce avem deocamdată, tovarăşi! spuse maistrul Robu, după ce agitaţia autovehiculelor se mai linişti.

Horia sări imediat în picioare. În schimb, Mitru îşi dădu deoparte basca pe care şi-o trăsese peste ochi, căscă şi se ridică alene. Nu era deloc clar cum reuşise să doarmă cu toată hărmălaia din jur. Se duse până la un bidon de aluminiu plin pe jumătate cu apă, luă o cană de tablă cu smalţul sărit şi bău cu nesaţ. Cuprinse cu privirea materialele împrăştiate peste tot şi zecile de muncitori care îi aşteptau ordinele.

— O să vedeţi la mine cum trebuie zidit! răcni el, ca să se facă auzit de toţi.

Îşi scoase haina şi cămaşa, rămânând în maiou. Înşfăcă în treacăt o mistrie de la un muncitor şi o găleată goală, uitată de cineva lângă baraca din tablă. Umplu găleata de la una dintre movilele de mortar şi o cără până la dunga văruită. Împinse o cărămidă pe cant în Opritorul nevăzut, până îi găsi punctul de echilibru. O unse cu mortar, aşeză alta alături, iar deasupra lipi o a treia, aşezată pe jumătate peste fiecare dintre cele două cărămizi de dedesubt. În jurul lui se strânseseră grămadă toţi muncitorii, dându-şi coate ca să vadă mai bine. Din biserică ieşiră câţiva călugări şi un preot, ca să afle ce se punea la cale. Îşi făcură larg semnul crucii şi intrară înapoi.

După patru ore, în care pusese mecanic mortar şi cărămizi una peste alta, fără să simtă foame sau sete, Horia se opri. Îşi îndreptă spinarea şi admiră lucrarea. Zidul se înălţase binişor, înconjurând asemenea unui şarpe adormit biserica. Depăşea deja un metru pe alocuri, cu excepţia porţii, care fusese lăsată liberă, deocamdată, pentru cazul în care popii sau cei aflaţi înăuntru ar vrea să iasă. Mormanele de cărămizi se micşoraseră corespunzător, tot aşa şi movilele de mortar. Se opriră pe rând toţi muncitorii,

simțind miros de mâncare. Venise o dubă din care şoferul şi o femeie tânără şi frumoasă, care avea un şorț mare de muşama peste halatul alb, scoaseră marmite mari cu mâncare de fasole cu costiță şi un coş cu mere pentru desert. Imediat se formă o coadă la uşa din spatele vehiculului, unde fiecare primi câte o gamelă zgâriată din tablă, plină cu mâncare, o lingură, un coltuc de pâine şi un măr ca desert. Mitru îi făcu semn prietenului său să vină în față, iar muncitorii de la coadă se dădură, respectuoşi, la o parte. Îşi primiră porțiile, iar femeia îi zâmbi lui Mitru şi alese pentru el un măr frumos, roşu, din coş. Se retraseră la o masă improvizată dintr-un panou de lemn, folosit la turnat betonul, unde, aşezați pe saci de ciment, se aflau deja inginerul şi maistrul.

— Mereu vine atâta lume la biserică? se interesă politicos Horia, arătând spre orăşenii care treceau netulburați prin locul unde se afla poarta sau chiar săreau zidul proaspăt ridicat, pe acolo pe unde era mai mic.

— Pentru că sunt superstițioşi, de asta, spuse repede Mitru printre îmbucături. Religia a fost dintotdeauna opiul popoarelor, după cum ne-a dezvăluit Marx. Ține oamenii în ignoranță şi astfel îi poți manevra mai uşor. Bagă-l pe Dumnezeu în față şi promite-le că pe lumea de apoi vor avea de toate, şi nu îți mai cer nimic. Viață veşnică, împărăția celor săraci cu duhul, adică a prostimii care vine la biserică. Dar toate astea vor înceta cât de curând. Le dărâmăm sau le zidim şi n-o să mai aibă biserici unde să se adune. Religia o să dispară de la sine, iar oamenii vor înțelege că trebuie să muncească pentru ca să poată trăi mai bine, şi nu să se roage cu ochii ridicați la cer. De asta vin la biserică!

— Sau poate pentru că mâine este sărbătoarea Paştelui, îndrăzni maistrul. Ştiți, aia care marchează ziua în care Iisus a fost răstignit. Diseară o să vină şi mai mulți, să ia

lumină. Adică să aprindă o lumânare, pe care să o ducă acasă. Iar mâine e duminică şi cum e zi liberă...

Mitru se plesni cu mâna peste cap. Se pregătea să muşte din măr. Dar se răzgândi şi îl puse în buzunar, să îl aibă pentru mai târziu.

— Aşa, deci. Numai că noi o să lucrăm şi mâine, toată ziua. Şi astăzi, până când terminăm ce avem de făcut. O să ne mobilizăm ca să ridicăm zidul până deasupra crucii ăleia de sus înainte de miezul nopţii, când se adună să-şi slăvească zeul închipuit. Să le arătăm că muncitorii sunt mai presus decât biserica lor. Ba chiar mai presus decât Dumnezeu. Să aduceţi schele şi reflectoare electrice, pentru că o să ne prindă noaptea.

Maistrul Robu şi inginerul Pavel plecară, ca luaţi de vânt, să ducă la îndeplinire ordinele. Mânaţi de zbieretele lor, muncitorii se ridicară cu greu şi porniră, alene, spre zid. În vreo jumătate de oră, izbutiră să înjghebeze o schelă din lemn, cu mai multe niveluri, rezemată de Opritorul invizibil. După alte patru ore, în care lipise cărămizi, Horia, la fel ca toţi ceilalţi muncitori, nu îşi mai simţea braţele. Era atât de obosit încât aţipise de câteva ori în picioare sau cu capul sprijinit de zid. În schimb, Mitru lucra de parcă ar fi fost o maşină. Mai mulţi muncitori îl aprovizionau pe schelă cu cărămizi şi mortar şi, pentru că afară se lăsase întunericul, un reflector electric fusese special orientat ca să îi lumineze locul de muncă. Partea lui de zid avansase, de departe, cel mai mult. Izbutise să construiască o limbă care se curba ameninţător pe deasupra bisericii, urmând forma Opritorului. Avea vreun metru la bază şi cam trei metri în punctul cel mai înalt. Semăna cu un şarpe cu capul ridicat, pregătit de atac. Toţi se opriseră şi urmăreau ce face Mitru, de parcă acesta ar fi fost un acrobat de circ. Când făcea semn că nu mai are materiale, dintre spectatori se

desprindeau câțiva să tragă în sus de o funie cu scripete, trimițând găleți cu mortar sau cărămizi.

În biserică şi în afara ei se adunase mai multă lume, majoritatea oameni bătrâni. Poate ar mai fi venit şi alții, dacă nu ar fi fost şantierul. Oamenii ascultau slujba de Paşte, care răsuna distorsionat dintr-un megafon electric, şi afară. Se făcuse miezul nopții când Mitru ajunse, în sfârşit, deasupra crucii turlei. Horia abia mai putea ține ochii deschişi. Muncitorii plecaseră discret la casele lor, furişându-se în noapte. Rămăseseră doar inginerul Pavel şi maistrul Robu care, cu ultimele puteri, trăgeau pe scripete funia cu găleata de materiale, în sus, pe schelă. În timp ce aştepta, Mitru scoase din buzunar mărul primit la prânz, îl lustrui, în lumina intensă a reflectorului, de maioul care numai curat nu era, şi muşcă din el cu poftă.

— Veniți de luați lumină! intonă de trei ori preotul, ieşind cu o lumânare aprinsă, mare, din altar, iar mai apoi din biserică.

Credincioşii aflați în preajmă întinseră răbdători lumânările spre flăcăruia adusă de preot. În scurtă vreme, zeci de luminițe răsăriră în jurul bisericii, iar preotul dădu tonul unui cântec preluat imediat de mulțime.

— *Hristos a înviat din morți...*

În acel moment, Mitru se dezechilibră şi căzu fără să scoată vreun sunet. Trecu pe unde ar fi trebuit să fie Opritorul, se lovi de cruce, se rostogoli pe turla de deasupra pronaosului, căzu pe acoperiş şi se prelinse până la streaşină, de unde se prăbuşi inert, cu mâinile atârnând lipsite de vlagă ca aripile unui liliac ucis, până bufni de pământ în mijlocul credincioşilor, reuşind, ca prin minune, să nu lovească pe nimeni. În urma lui, căzu mărul din care lipsea o îmbucătură.

— *...Cu moartea pre moarte călcând...*

În jurul trupului lui Mitru se făcu repede un gol. Oamenii îşi dădeau coate unul altuia, şuşotind şi arătând spre trupul neînsufleţit.

— *...Şi celor din mormânturi...*

Preotul se întoarse şi porni hotărât spre mort, fără să se oprească din cântat. Făcu un semn şi din biserică apărură patru călugări cu rasele negre trase peste cap.

— *...Viaţă dăruindu-le.*

Călugării aduseră masa cu mânere folosită pentru pomeni la înmormântare, năsălia, pe care aşezară, cu grijă, trupul dezarticulat al lui Mitru. Apoi, fără grabă, porniră spre poarta lipsită de gard. Oamenii se dădură la o parte să le facă loc, iar trecerea călugărilor tăie o cărare întunecată prin mulţime. La poartă, dincolo de efectul Opritorului, călugării depuseră cu blândeţe trupul zdrobit direct pe pământ. Credincioşii care plecau de la slujba de Înviere îşi făcură semnul crucii, trecând pe lângă el.

Horia urmărise totul neclintit, uitând chiar să respire. Îi zburase somnul. Ieşi ca dintr-o transă şi se năpusti spre Mitru, fără să audă văicărelile maistrului sau pe inginer, care spunea ceva despre o ambulanţă. Cuprinse cu delicateţe capul mortului şi îi dădu deoparte părul cânepiu, care îi căzuse pe ochii închişi. În mod curios, nu era sânge pe nicăieri. Nu îi venea să creadă că prietenul său cel mai bun, pe care îl ştia de o viaţă, devenise amintire, lăsând în urmă doar obiectul care era trupul său, cu nimic mai presus decât o carcasă oarecare a unui animal sacrificat pentru hrană. Lacrimi fierbinţi îi izvorâră necontrolat din colţul ochilor, împreună cu nenumărate amintiri cu Mitru: înotând la mare când fuseseră în tabără trimişi de casa de copii, fumând nervos când se gândea la o problemă, disciplinat şi atent în armată şi la şedinţele de partid, râzând când vrăjea vreo tovarăşă, cântând când se îmbăta, muncind până dincolo de epuizare când îi intra ceva în cap. La fel cum

muncise la zidul pentru care îşi dăduse viaţa. Privi trupul prietenului său cu dragoste şi apoi cu ură, pentru că se simţi părăsit. Chiar cu mai multă ură privi biserica şi ştiu, pe loc, că acolo se aflau vinovaţii pentru moartea lui Mitru. Făcu legământ cu el însuşi că, indiferent ce s-ar întâmpla, va termina acel zid şi va închide înăuntru biserica şi popii şi enoriaşii şi pe oricine se va mai afla în spatele Opritorului nevăzut, după care va dărâma sau va zidi alte biserici, până nu va mai fi niciuna, şi doar atunci, poate, se va simţi răzbunat.

Lacrimile căzură pe faţa lui Mitru. Trupul acestuia avu un spasm, dar Horia crezu că i se păruse. Îngheţă când Mitru deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat? hârâi el cu greutate, dar Horia nu era în stare să răspundă.

Sirena unei ambulanţe se opri din tânguit chiar lângă ei. Din dubă săriră un medic, care căra o geantă jerpelită din piele, şi doi asistenţi, care împingeau o targă pe rotile. Medicul se aplecă spre Mitru, scoase din buzunar o lanternă mică, o aprinse şi i-o plimbă în faţa ochilor. Îl ascultă cu un stetoscop, iar cu o mână îi pipăi încheietura, în căutarea pulsului. Luă din geantă o oglindă mică şi o apropie de gura şi de nasul lui Mitru, după care clătină, nedumerit, din cap.

— Ce se întâmplă? repetă victima. Unde este toată lumea?

— Trăieşti, şopti Horia, cuprins de cea mai intensă emoţie pe care o simţise în viaţă. Trăieşti!

— Bineînţeles că trăiesc, spuse Mitru arţăgos. Voi ce vreţi? îi apostrofă pe asistenţii care încercau să îl urce pe targă. Lăsaţi-mă în pace.

Se ridică singur şi îşi îndreptă cu un trosnet de oase piciorul stâng, a cărui labă se afla într-un unghi nefiresc. Oasele îi mai trosniră de câteva ori când îşi îndreptă membrele în faţa medicului uimit, după care porni să

inspecteze zidul. Scoase o țigară dintr-un pachet mototolit, o aprinse şi plecă pufăind nervos.

— Chiar dacă nu a sângerat, nu am mai văzut aşa ceva, murmură medicul în urma lui, înainte de a se urca, şovăitor, în ambulanță. Pupila nu i se contractă la lumină, nu are puls şi nici nu respiră, iar temperatura trupului său este la fel cu cea de afară. Mi s-a spus că a căzut de pe biserică. E mort de-a binelea. Sau aşa ar trebui să fie.

— Ba e cât se poate de viu! se răsti Horia şi porni să-l ajungă pe Mitru, dar acesta se pierduse, deja, în noapte.

Îl regăsi ceva mai târziu, pe când maistrul şi inginerul îl îmbrățişau şi îl pupau zgomotos.

— Slavă... De fapt... Bine că ai scăpat, tovarăşe! Mi-a stat inima în loc când am auzit că te loveşti de turlă.

— N-am crezut că poate cineva să rămână în viață de la asemenea căzătură, întări şi inginerul. Numai că ai avut un car de noroc. De fapt, ce s-a întâmplat? Ai alunecat, sau ce? Deasupra crucii nu mai are efect Opritorul? În cazul acesta o să ne vină greu să construim.

Mitru scutură din cap şi scuipă şi mai mult fum din țigara redusă la dimensiunea unui chişţoc minuscul. Scoase altă țigară şi o aprinse de la chişţoc.

— Popii ăştia, hârâi el. Mi-au făcut ei ceva. Nici nu am ştiut ce se petrece până când nu m-am pomenit aici. O să le arăt eu ticăloşilor! O să le vin de hac, cu biserica lor cu tot!

Ridică amenințător pumnul spre crucea de pe turlă. Oamenii care stătuseră afară plecaseră, însă din biserică se auzeau cântece religioase care îl slăveau pe Hristos.

— Ajunge pentru astăzi, decise. Unde spuneai că suntem cazați?

Maistrul Robu se uită în jur, speriat.

— La hotelul Rareş, spuse repede. Numai că şoferul meu a plecat. L-am trimis să cheme ambulanța, când am crezut că... El a trimis-o încoace, dar nu s-a mai întors. Va

trebui să mergem pe jos, prin aglomerația asta. Parcă tot orașul a ieșit să sărbătorească de Paște.

— Atunci o să mergem chiar pe jos, spuse Mitru binedispus. O vom lua prin catacombe. Cu ocazia asta o să putem estima și câte cărămizi putem scoate, reteză el din start protestele celorlalți. În plus, ar trebui să ajungem mai repede decât pe străzi, nu-i așa?

Maistrul Robu înghiți în sec. Inginerul Pavel îșI luă rămas bun și se depărtă grăbit. Abia atunci remarcă Horia că pieptul prietenului său rămâne nemișcat când vorbește sau chiar când trage din țigară. Părea să își folosească obrajii ca pe niște foale. I se păru neobișnuit, dar dădu vina pe umbrele provocate de lumina anemică aruncată din stradă de cei câțiva stâlpi de iluminat public.

— Poate ar trebui să ne mai gândim, începu el, iar maistrul Robu îl aprobă dând repede din cap. Nu avem nici măcar lanterne.

În jurul lor, vânzoleala se mai potolise. Muncitorii dispăruseră de mult, dizolvați în întunericul spart de flăcăruile a nenumărate lumânări. Mitru zâmbi larg și înșfăcă o lumânare ceva mai mare de la un trecător. Omul îl privi cu teamă și nu protestă, dar se îndepărtă repede.

— Avem atâta lumină în jur și tu îți faci griji. Uite, ține.

Îi dădu lumânarea, iar el făcu rost de alta în același fel, de la o femeie bătrână care îl privi în ochi, îl scuipă și făcu semnul crucii, înainte de a se pierde în noapte. Maistrul Robu obținu și el o lumânare, de la un bărbat pe care se părea că îl cunoaște.

Se îndreptară, grăbiți, spre intrarea în subterane. Maistrul dădu deoparte pânza de sac ce ascundea bolta nu prea înaltă, făcută din cărămidă, la care muncitorii încă nu umblaseră. Se strecurară cu prudență, pe rând, cu maistrul în față. Dar, după câțiva pași, nemulțumit de ritmul lent în care se mișca acesta, Mitru trecu în frunte, ocolind un popic

de susținere din lemn. Horia îl urmă, iar maistrul, care rămăsese ultimul, se grăbi să îi ajungă, îndemnat de chițcăiturile câtorva şobolani deranjați de musafirii nepoftiți.

— Oho, dar este treabă aici, constată mulțumit Mitru. Muncitorii n-au luat cărămida nici de pe douăzeci de metri. La câtă găsim p-aci, avem cu ce să ne terminăm treaba, ba chiar o să mai şi rămână. Cine ştie, poate trimitem şi la regiune, la Suceava, am auzit că şi ei ar avea ceva probleme cu nişte biserici şi mânăstiri pictate pe dinafară, că e plină țara de ele, de parcă strămoşii n-ar fi găsit şi ceva mai util de făcut.

Lumânările aruncau umbre palide peste pereții roşi de timp. Podeaua era surprinzător de uscată, mai ales că se auzea apa picurând de undeva. Tunelul părea suspendat în timp. Zgomotele lumii de afară nu pătrundeau aici. Aerul era greu, încărcat de mirosuri vag definite, cum ar fi cel de pământ răvăşit, ca al unui mormânt proaspăt săpat, flori uscate, ca de coroană mortuară, şi un iz de putreziciune, tot mai pronunțat. Mitru ținea lumânarea în dreptul umerilor, iar lumina care îi cădea pe fața albă i-o colora în nuanțe verzui, fosforescente. Horia păşea în întuneric, fără însă să aibă senzația că avansează câtuşi de puțin. În curând, imaginația începu să-i joace feste. Umbrele de pe pereți se prelinseră şi peste podele şi tavan, căpătând consistență, asemenea tentaculelor unui animal de pradă marin. O dată, flacăra lumânării dezvălui, doar pentru frântura unei clipe, două schelete cu oase albe, strâns îmbrățişate. Sau poate fusese tot un joc al umbrelor. Tresări violent când un curent de aer făcu să oscileze puternic flacăra lumânării şi realiză că, de fapt, era răsuflarea lui sacadată. Transpirase, cu toate că temperatura din catacombe era cu mult sub cea de afară. O picătură fierbinte de ceară îi căzu pe mână, însă nici nu o simți. În spatele lor, maistrul Robu gâfâia din greu, chinuit de propriile fantasme.

— Ah, un şarpe! strigă maistrul. M-a muşcat, afurisitul! Luați-l de pe mine! Luați-l! Luați-l!

Horia se întoarse şi îl surprinse țopăind într-un picior, ferindu-se de un pericol invizibil. Îl prinse pe după braț şi încercă să îl liniştească, şâşâindu-i aşa cum le fac părinții copiilor mici. Maistrul se lăsă condus, însă şchiopăta deja puternic de un picior.

— M-a muşcat, m-a muşcat jivina! Poate era otrăvitor. Să ieşim repede, repede!

Horia îl împinse hotărât, încercând să țină ritmul impus de Mitru. Trecură de câteva locuri în care tunelul lor se intersecta cu alte asemenea drumuri subpământene, iar Mitru alese dezinvolt calea cea bună, de parcă ar fi trăit dintotdeauna acolo. O dată se aplecă şi culese ceva de pe jos. Puse în buzunar ceea ce ridicase, fără măcar să arunce o privire, şi continuă să meargă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Fără veste, tunelul se încheie cu un rând de scări abrupte şi tocite, tot din cărămidă. La țanc pentru Horia, deoarece greutatea maistrului Robu, care începuse să se lase tot mai moale, devenea mai mult decât putea duce. Un stol de lilieci, stârniți de lumină, le flutură pe deasupra capetelor, pierzându-se în hăul negru al catacombelor.

Ieşiră toți trei. Pe jos era caldarâm din care, din loc în loc, răsăreau stâlpi electrici de iluminat, din fier forjat, în formă de felinare vechi. Maistrul îşi mai reveni, imediat ce trase în piept aer curat. Erau înconjurați de clădiri vechi, întunecate. În apropiere, se auzea clopotul unei biserici.

— E de la Uspenia, acolo bate, îndrugă maistrul. Încă nu s-a hotărât dacă o dărâmă sau o lasă, că acolo a fost botezat Eminescu. Eminescu, poetul național, care aici s-a născut. De fapt la Ipoteşti, iar în biserică a fost botezat.

— Cu poet, fie el şi naţional sau nu, toate bisericile trebuie dărâmate sau zidite, decretă Mitru, aprinzându-şi o nouă ţigară. O să-i vină şi ăsteia rândul, nicio grijă.

— Încotro trebuie să mergem? se interesă Horia, dar Mitru pornise deja înainte, foarte sigur, bocănind pe caldarâm.

Maistrul Robu ridică fără vlagă o mână, arătând direcţia în care o pornise Mitru. Horia oftă, îl prinse de subsuori, şi amândoi porniră agale după Mitru, asemenea unui animal bizar cu patru picioare şi două capete.

— Centrul vechi... Aici sunt casele evreilor, dar nu şi evreii, că au plecat în Palestina. Sau în Israel, cum am auzit că şi-ar spune mai nou, mormăi maistrul.

Mai spuse şi alte lucruri fără noimă, dar Horia nu îl mai băgă în seamă. Se lăsaseră fuioare de ceaţă, în care Mitru dispărea pentru câteva secunde, reapărând apoi ceva mai încolo, ca şi cum ar fi fost împins de o mână uriaşă. Din nou, Horia avu senzaţia că nu avansează deloc. Aşa că, atunci când intrarea în hotel decupă o fereastră gălbuie în amestecul păstos dintre ceaţă şi noapte, rămase puţin surprins; i se păru că, de fapt, hotelul venise spre ei. Mitru îi aştepta ţinând larg deschisă uşa monumentală, lucrată din sticlă groasă şi fier forjat, asemenea felinarelor de pe stradă. Îl prinse pe maistrul Robu de sub celălalt braţ, şi amândoi îl lăsară să se prăvale pe canapeaua de piele cu vopseaua jupuită aflată în holul de la recepţie. Horia răsuflă uşurat şi se aşeză alături de el. Maistrul mormăi ceva neinteligibil. Capul îi căzuse în piept, dar ochii îi rămăseseră larg deschişi, fixând un punct de pe mocheta vişinie şi roasă care acoperea podeaua.

Mitru împinse o măsuţă de cafea până în dreptul lor, apoi îşi trase şi el un fotoliu. În gură îi atârna o altă ţigară aprinsă.

— Uite ce am găsit când mergeam prin tuneluri, spuse şi scoase din buzunar o punguţă veche şi roasă, din piele, pe care o aruncă neglijent către Horia.

Acesta o luă şi îi desfăcu şiretul, cu mâinile tremurând. Era destul de grea. O întoarse şi o scutură. În palmă îi căzură câteva monede mari şi strălucitoare, cu câte o gaură aproape de margine.

— Cocoşei, strigă maistrul Robu, prinzând brusc viaţă. Cocoşeii de aur din care îşi făceau salbe ţigăncile, pe care i-au luat evreii. Se spune că...

— Ce se spune? întrebă Horia, dar maistrul redevenise apatic. Şi tu cum i-ai găsit acolo, în beznă? Cred că valorează o avere. Trebuie să-i declari Partidului.

Mitru clătină din cap. Adună monedele de aur şi le dădu drumul în buzunar.

— Ce-i găsit, e bun găsit. O să-i vând evreilor de pe Lipscani, când o să ne întoarcem în Bucureşti, să facă verighete şi cercei din ei. Am avut noroc, atâta tot. Nu-i aşa că-i ciudat? Au fost ai evreilor, o să se întoarcă iar la evrei. Hă, hă.

O uşă din spatele biroului recepţiei se deschise cu un scârţâit prelung. Apăru un individ înalt, cu capul mare, uşor aplecat, şi pometii proeminenţi. Luă o cheie de pe panoul numerotat şi o puse pe măsuţa dintre ei, fără să scoată o vorbă. Lui Horia i se păru foarte cunoscut. Semăna izbitor cu acel chelner care îi servise în vagonul-restaurant. Chiar se pregăti să îl întrebe dacă nu are vreun frate geamăn, numai că Mitru ceru de băut. Recepţionerul înclină din cap, semn că a înţeles, făcu doi paşi mari şi lovi în clopoţelul aflat pe biroul recepţiei, după care se retrase în odaia din care venise. De după aceeaşi uşă ieşi o fată tânără, foarte arătoasă, îmbrăcată ca o cameristă, cu o rochie bleumarin, strânsă pe corp şi cam scurtă, cu un şorţuleţ alb legat în faţă. Şi fata îi era cunoscută; le adusese prânzul, pe şantier.

Împinse uşa cu fundul, puţin cam provocator. În mâini ţinea o tavă pe care se aflau un şip pântecos, plin cu un lichid incolor, şi trei pahare, aşezate cu gura în jos. Puse tava pe masă şi împărţi paharele, după care turnă băutura.

— Ţuică de Rădeni, din cea mai bună, susură la urechea lui Mitru. Tovarăşii de la Bucureşti trebuie să primească tot ce doresc. Absolut tot, aşa am primit indicaţii.

Zâmbi, privind mereu spre Mitru. Îşi plimbă încet limba peste buzele pline, roşii, şi clipi repede din genele lungi. Îşi aranjă cochet un zuluf rebel care îi recăzu însă, imediat, pe frunte. Mitru nu o băgă în seamă şi nici nu dădu vreun semn că o recunoscuse. Se juca rostogolind cu dexteritate printre degete un cocoşel de aur. Aruncă paharul pe gât, fără măcar să clipească. Horia mirosi prudent, înainte de a gusta. Băutura era aromată, dar cumplit de tare, iar mahmureala cu care se alesese după beţivăneala din tren încă nu îi trecuse de tot. Era foarte obosit şi pleoapele îi căzură, fără să vrea, de câteva ori, acoperindu-i ochii. Mitru plimbă paharul pe sub nasul maistrului Robu, apoi i-l duse la buze, îi săltă uşor bărbia şi îl ajută să înghită puţină ţuică. Omul scutură din cap, căpătă ceva culoare în obraji, dar, după câteva clipe, recăzu în apatie. Mitru bău restul paharului, iar fata i-l umplu imediat.

Horia căscă prelung, mai sorbi puţină ţuică şi adormi cu capul în piept. Se trezi pentru prima dată când auzi ţipătul ascuţit al cameristei. Mitru râdea în hohote, cu capul în flăcări. Din gură i se prelingea băutura, ca dintr-un vas prea plin. Ţuica se aprinsese de la ţigara atârnată în colţul gurii, care se transformase într-un tubuşor de scrum. Camerista dispăru, se auzi o uşă trântindu-se, iar fata reveni, aproape imediat, cu o găleată din tablă, plină cu apă. O vărsă în capul lui Mitru, flăcările se stinseră, iar scrumul rămas de la ţigară se risipi. Mitru continuă să râdă tare. Plimbă moneda de aur cu care se juca pe sub ochii lacomi ai

cameristei. Înainte de a adormi din nou, Horia remarcă, în treacăt, că maistrul Robu dispăruse de pe canapea.

A doua oară, îl treziră zgomotele. Semănau cu cele făcute de un berbec furios, care loveşte în uşa unui hambar. Printre pleoapele întredeschise, Horia îl văzu pe Mitru făcând amor cu camerista. Cu rochia suflecată până peste şale, fata îngenunchease pe fotoliu şi se ţinea zdravăn cu mâinile de spătar. Mitru o înşfăcase de şolduri şi o penetra cu putere din spate, lovind-o ritmic cu vintrele în fesele ei mari şi albe. Fata gemea de plăcere. În timpul împreunării, fotoliul ajunsese până la biroul recepţiei, în care pocnea de fiecare dată când Mitru îşi lua avânt.

Horia aţipi iar, şi visă că se află singur pe şantier şi femeia în alb, secretara tovarăşului Neagu, iese de după zidul proaspăt ridicat şi îi şopteşte la ureche, cu voce suavă: *„Sărută-mă cu sărutările gurii tale, că sărutările tale sunt mai plăcute ca vinul. Mirezmele tale îmbălsămează dulce şi mirezmă revărsată este numele tău; de aceea fecioarele te iubesc. Ia-mă, ia-mă cu tine! Hai să alergăm!”*[3]. Cu toate că i se păreau cunoscute cuvintele, Horia nu era în stare să îşi amintească unde le-a mai auzit. Femeia în alb se lipi de el, iar trupurile li se atinseră în atât de multe părţi şi într-un asemenea fel, cum nu crezuse că este posibil. Îl sărută, şi el iar nu crezu că buzele ei subţiri şi palide pot să se desfacă atât de minunat, asemenea petalelor unei flori dimineaţa, şi să transmită atâta pasiune. Dar ceva se întâmplă şi femeia în alb încremeni pentru o clipă. Faţa i se schimonosi rău, ca şi cum ar fi suferit crâncen, dar îşi recăpătă aproape imediat expresia imobilă şi rece.

Cu toate acestea, îşi suflecă rochia lungă şi largă, dezgolindu-şi picioarele slăbănoage, ca de marmură, îl

---

[3] Cântarea Cântărilor, Cap. 1, Biblia Ortodoxă – trad. Gala Galaction, 1939 (n.a.).

încălecă şi îl mângâie peste tot, şoptindu-i că poate să le aibă şi pe ea şi pe cameristă, sau oricât de multe fete doreşte, asta, desigur, după ce va fi făcut comandant de detaşament la tineret, va fi primit apartament cu două sau poate cu trei odăi şi va fi devenit, alături de Mitru, omul de încredere al tovarăşului Neagu şi al Partidului. Numai că deja era altceva, pasiunea îi dispăruse, iar vocea ei suna ca a unei gestionare de aprozar care încercase odată să-i vândă şi câteva garoafe ofilite pe lângă kilogramul de cartofi cumpărat, ca să nu rămână cu ele în gestiune.

Chiar şi aşa, se trezi foarte excitat când gemetele de plăcere ale cameristei se transformară în urlete de durere. Ea se zbătu zdravăn şi reuşi să scape de Mitru. Îşi trase chiloţii, îşi aranjă din fugă hainele şi dispăru după un colţ, dar paşii i se mai auziră, bocănind pe podelele şubrede, încă vreo jumătate de minut. Rânjind cu gura până la urechi, Mitru se întoarse spre Horia care, înainte de a cădea iar în somn, îi văzu falusul imens, îndreptat triumfător în sus ca un semn de exclamare.

Horia se trezi de-a binelea când afară soarele lumina cu putere. Era întins pe canapea. Cineva îl învelise cu o pătură. În jur mirosea a ars, a bere stătută şi a fum de ţigară. De pe fotoliu, Mitru îl privea fumând. Părea în formă. Încet, amintirea întâmplărilor nopţii începu să iasă la suprafaţă. Le analiză o clipă, apoi scutură din cap şi le alungă ca pe nişte vise sau coşmaruri sau ce or fi fost. Totuşi, îl încercă o umbră de îndoială când apăru camerista aducând o tavă cu două ceşti de cafea, pe care le aşeză timid pe măsuţă. Mitru o mângâie fără jenă pe fund, însă fata nu mai zâmbi, ci îl privi temătoare.

— Asta-i viaţa care-mi place! exclamă el binedispus, fără să se atingă de cafea. Băutură şi femei! Şi tutun, desigur. Din toate, pe săturate.

Horia se ridică în şezut şi sorbi din cană. Cafeaua era veritabilă şi foarte aromată, nu ca amestecul orbil de năut, cunoscut ca nechezol, care se vindea în Alimentarele statului.

— Doriți ceva de mâncare? îi întrebă fata.

— Nu ne este foame, răspunse vioi Mitru. De altfel nu este nici timp pentru aşa ceva, că avem o mulțime de treabă. Plecăm imediat.

Lui Horia îi era foame, dar nu îndrăzni să îşi contrazică prietenul. Sorbi grăbit ultimii stropi de cafea amestecați cu zaț şi se ridică în picioare odată cu Mitru. Inginerul Pavel apăru cu IMS-ul hodorogit, chiar când ei ieşeau din hotel. Le făcu semn să urce pe locurile din spate.

— Unde-i maistrul Robu? se interesă Horia. A ajuns cu bine acasă?

— A fost dus la spital astă noapte, strigă inginerul, ca să se facă auzit peste troncănitul motorului. Credeam că ştiți. Doctorii nu prea au ce să-i facă. Spun că l-a muşcat ceva. Cine ştie ce se află prin catacombe...

— Ați pornit lucrul? întrebă Mitru. Dacă ați început de cum s-a luminat de zi, trebuie să fi ridicat măcar încă un sfert de metru.

Inginerul clătină din cap. Duse pumnul strâns la gură pentru a-şi înăbuşi un căscat.

— E duminică şi nu a venit nimeni pe şantier. În plus, mai e şi prima zi de Paşte, iar constructorii sunt foarte superstițioşi. Nici nu vor să audă că trebuie să muncească, cred că fac păcate. Nici măcar şoferul n-a venit, aşa că am ajuns să conduc eu rabla asta.

Horia se aştepta ca Mitru să se dezlănțuie mânios, dar chipul pământiu al acestuia rămase impasibil. Continua să fumeze. De fapt, realiză Horia, prietenul său nu încetase nicio clipă să pufăie din țigară după ce căzuse de pe schelă. Zgomotul motorului, la care se adăugase, după demaraj, un

concert de scârțâituri şi trăncăneli, se amplifică şi făcu imposibilă orice conversație. Aşa că îşi continuară drumul, prin oraşul pustiu care se derula dincolo de geamurile prăfuite ale IMS-ului, fără să-şi mai vorbească.

După cum le spusese inginerul Pavel, şantierul era părăsit. Zidul început arăta peticit acolo unde se folosiseră cărămizi smulse din catacombe. Limba ridicată de Mitru până deasupra crucii atârna nefiresc în aer, susținută numai de puterea Opritorului invizibil care înconjura mânăstirea Popăuți. Pelicula de apă ce acoperea mormanele de mortar aduse cu o zi în urmă de basculante sclipea în soare.

— Le-am udat astă-noapte, ca să nu se întărească şi să se irosească, spuse cu năduf inginerul, consultându-şi ceasul. Nici măcar pentru asta n-am găsit meseriaşi. Eu zic să ne întoarcem mâine, mai ales că, pe la amiază, o să înceapă Vecernia, slujba primei zile de Paşte, şi-o să fie mare aglomerație.

— Nici gând, i-o tăie Mitru. O să lucrăm noi. Le vom dovedi cetățenilor că este o prostie să crezi în păcate şi sfinți. Ce, azi nu mănâncă pentru că e sărbătoare? Hai, la treabă, la treabă! îi zori el bătând din palme. Dumneata o să ridici cărămizile, iar noi o să le zidim. Până diseară, vreau ca toată crucea din vârf să fie acoperită.

Ca pentru a-şi întări spusele, Mitru înşfăcă o grindă groasă din lemn, pe care o sprijini de schelă. Horia rămase cu gura căscată. Văzuse cu ochii lui cum, cu o zi înainte, şase muncitori opintiseră din greu pentru a coborî aceeaşi bârnă dintr-un camion. Îşi scoase haina şi o agăță într-un cui înfipt în magazia cu materiale improvizată în odaia aflată la baza clopotniței. Nu se luase încă nicio decizie în privința clopotniței; Opritorul nu acționa şi acolo. Cu o zi în urmă, muncitorii desfăcuseră cele trei rânduri de scări din lemn pe care se putea ajunge în vârf, la clopotul a cărui limbă atârna

tristă, pentru a le folosi la schele. Clopotul fusese donat de nişte greci, în urmă cu aproximativ un secol, probabil ca să se pună bine cu Dumnezeu. Horia se minună de cât de veche era credința creştină şi alungă iar, ca pe o muscă supărătoare, gândul că, poate, ceva anume îi făcuse pe oameni să se roage, dintotdeauna, divinității. Până îşi puse salopeta şi cizmele de cauciuc, Mitru se avântase deja sus, pe schelă, iar inginerul Pavel îi urca, cu scripetele, prima găleată cu cărămizi. Aşa că Horia luă o mistrie şi o găleată cu mortar şi urcă la rându-i. Din nou văzu picturile exterioare, dar de această dată sfinții îi priveau cu căldură şi zâmbeau. Scutură din cap, însă picturile nu dispărură.

De sus, biserica arăta cu totul diferit. Cele patru cruci se aliniau la distanțe aproximativ egale, asemenea unor soldați la paradă. Crucea clopotniței din piatră, cea de-a cincea, era puțin răsucită față de celelalte. Începu să lucreze cot la cot cu Mitru, dinspre care venea un iz vag de putreziciune, aproape acoperit de fumul nelipsitei lui țigări. Pe măsură ce soarele se înălța, creştea şi zidul lor. Deja acoperiseră mai mult de jumătate din crucea de deasupra pronaosului, când oamenii începură să se adune. Veneau în tăcere, în grupuri mai mari sau mai mici. Erau, deopotrivă, bărbați şi femei cu părul acoperit de baticuri, de toate vârstele, îmbrăcați în haine de sărbătoare. Unele cupluri țineau copii de mână. Horia se opri să-i privească. Păreau o armată de furnici care se îndreaptă spre muşuroi. Îl cuprinse dintr-odată setea şi chiar se miră cum putuse rezista atâta vreme fără apă. Îl mai lovi şi senzația sfâşietoare de foame, amintindu-i că nu mai pusese nimic în gură de aproape o zi şi o noapte. Cu toate acestea, nu se mai sătura privind mulțimea care intra ordonat în biserică, fiecare om făcându-şi semnul crucii înainte de a trece pragul, trecând prin Opritor ca şi cum acesta nu ar fi existat pentru credincioşi.

— Nişte superstiţioşi, asta sunt – mai întâi îi simţi mirosul şi apoi îl auzi pe Mitru, care se apropiase din stânga sa. Se roagă de parcă cineva i-ar băga în seamă. Ceea ce nu pricep ei, e că totul se poate face numai prin muncă. Aşa ajungi să ai tot ce vrei, inclusiv băutură şi femei. Dumnezeu nu există. Există în schimb bani, un serviciu bun şi, mai ales, există Partidul şi tovarăşul Neagu. El este Dumnezeul nostru şi lui trebuie să ne rugăm, pentru că el ne dă totul.

Din biserică se înalţă prin turlă, ieşind printr-o ferestruică, vocea preotului.

— *La început, a făcut Dumnezeu cerul şi pământul...*

Horia simţi cum se clatină. Din platforma de lemn pe care se afla se ridică praf amestecat cu var. Se prinse cu o mână de schelă.

— *Pământul era fără chip şi pustiu şi întuneric era pe deasupra adâncului iari Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor.*

Tremurăturile se amplificară. O cărămidă aflată pe platforma de sub picioarele lui săltă de câteva ori. Se prinse şi cu cealaltă mână de schelă. În biserică, glasul preotului continua netulburat. Horia ascultă fascinat.

— *Şi a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!" Şi a fost lumină. Şi a văzut Dumnezeu că lumina era bună şi a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric. Şi a numit Dumnezeu lumina ziuă iar întunericul l-a numit noapte. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: aceasta a fost ziua întâia.*[4]

Câteva cărămizi dintre cele cu care înveliseră crucea se desprinseră şi porniră vâjâind spre acoperişul bisericii. Schela nu mai tremura, dar începu să se lase primejdios într-o parte. Cu toate acestea, Horia nu simţi nici urmă de teamă. Asculta ca vrăjit cuvintele preotului. Întreaga limbă

---

[4] Facerea, 1-5, Biblia – Gala Galaction (n.a.).

de cărămizi, ridicată cu multă trudă cu o zi în urmă de Mitru, de la bază până peste cruce, începu să se fisureze. Cărămizile cădeau răpăind ca ploaia pe acoperişul şi în curtea bisericii, iar Horia pierdu o parte din slujba din biserică.

— *Şi a zis Dumnezeu: „Să facem om după chipul Nostru şi după asemănarea Noastră care să aibă stăpânire peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste dobitoace şi peste tot pământul şi toate târâtoarele de pe pământ, după soiul lor.”... Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său, după chipul Său Dumnezeu l-a făcut, bărbat şi femeie i-a făcut.*[5]

Schela de sub el se desfăcu, iar el se dezechilibră şi căzu, dar altfel decât se prăbuşise, cu o zi în urmă, Mitru. Mai întâi simți că, de fapt, se înalță puțin, iar trupul i se acoperă cu o mantie de flăcări. În acel moment, îl descoperi de-a binelea pe Dumnezeu, dar nu ca pe o revelație, ci ca pe o parte din sinele său, la fel cum e o mână sau inima pentru trup. Era acolo, în el, dintotdeauna. Trăi atât de intens clipa înțelegerii, încât întreaga sa viață i se perindă prin spatele ochilor, mai repede chiar decât filmul, derulat cu mare viteză, despre zidirea bisericilor. Înțelese inutilitatea distrugerii acestora, pentru că adevărata credință nu se află închisă în ele, ci este parte din sufletele tuturor oamenilor, încă de la începutul timpului, oricât de mult ar pretinde unii dintre ei că sunt atei şi comunişti şi că şi-au întors fața de la Dumnezeu. Din acest motiv şi nu din altul, lăcaşele vechi de cult nu pot fi dărâmate, căci zidurile lor sunt cimentate de credința a nenumărați oameni care şi-au rostit rugăciunile acolo, mărturisindu-i-se lui Dumnezeu.

Jos, în curtea bisericii, dreptcredincioşii veniți pentru Vecernie îşi ridicară la unison capetele. Îl văzură pe Horia cu

---

[5] Facerea, 26-17, Biblia – Gala Galaction (n.a.).

brațele larg desfăcute, suspendat pentru o clipă în aer, moment în care se suprapuse peste crucea de pe pronaos. Era învăluit ca într-o haină de aur de razele soarelui amiezii, care se oglindeau pe trupul său plin de sudoare. Îl priviră cum se prăbuşeşte, când crucea făcută din trupul său cu brațele întinse se desprinse de cea aflată, dintotdeauna, pe turlă.

Mai văzură şi cum Mitru, cel mai bun prieten al său, îi întinde o mână nefiresc de lungă, pe care Horia o apucă în ultimul moment, însă, imediat ce degetele li se încleştară, Horia simți cum îl străbate un fior, ca o furnicătură electrică care îi transmise satisfacția muncii împlinite, curaj, că este în siguranță, dar şi multe altele.

Rămase agățat de mâna lui Mitru, dar înăuntrul prietenului său se afla şi tovarăşul Neagu, care îi poruncea acestuia tot ceea ce voia. Aşa a ştiut că Mitru se transformase în sluga duşmanului lui Dumnezeu, după ce iubirea de Dumnezeu îi încălzise inima cu o zi în urmă, numai pentru o clipă, suficientă ca să anuleze efectul Opritorului care îi ținea la distanță pe cei ce încercau să dărâme casa Domnului. Duşmanul lui Dumnezeu adusese îndărăt viața în trupul mort al lui Mitru şi-i dăruise acestuia tot ceea ce crezuse că îşi dorise. Iar acum duşmanul lui Dumnezeu voia să facă acelaşi târg şi cu el, cerându-i, în schimb, să-l sfideze pe Dumnezeu şi să-i dărâme sau să-i ascundă bisericile.

Privi în ochii morți ai prietenului său, care începuse să-l tragă, fără efort, în siguranță, pe partea de schelă rămasă întreagă. Îşi umplu plămânii cu aerul amestecat cu fum din țigara lui Mitru, ca şi cum s-ar fi pregătit să înoate pe sub apă. Dădu drumul mâinii acestuia şi căzu pe spate, cu brațele larg desfăcute, învelit de lumina blândă a soarelui, ca o cruce de foc, fără să scoată niciun sunet. Un zâmbet mare îi lumina fața.

Căzu încet, atât de încet încât avu timp să simtă iubirea lui Dumnezeu şi să înţeleagă cât de mult îl iubeşte el pe Dumnezeu.

Dar mai ales ştiu, pentru prima dată în viaţă şi fără nicio urmă cât de mică de îndoială, că Dumnezeu şi-a desfăcut şi pentru el braţele, ca să îl primească.

Cum poţi să redai, în câteva fraze, ce reprezintă LIVIU RADU pentru literatura română? Răspunsul este simplu: nu poţi. Un autor complet, demn de orice antologie a literaturii universale, care s-a arătat, nu o dată, în scrierile sale, atras de personajele gotice clasice: vampiri, vârcolaci, Jack Spintecătorul... „Diferite nuanţe de beznă" aruncă, paradoxal, lumină (în cheia maiestuoasă a goticului futurist) chiar asupra unui astfel de personaj.

Liviu Radu
DIFERITE NUANŢE DE BEZNĂ

Un, doi, trei, un, doi, trei... Mergeam cu pas săltăreţ, fredonând în gând, iar picioarele mele păstrau ritmul melodiei ce-mi răsuna în minte, fără să le pese că le-ar putea observa cineva. În primul rând, cine să observe că mergeam în pas de dans? Şi, în al doilea rând, chiar nu-mi păsa dacă m-ar fi observat cineva. La urma urmei, era treaba mea. Poate nu doar a mea, pentru că umbra ce abia se zărea pe caldarâm părea deranjată de paşii mei ţopăitori şi încerca să-mi pună piedică. Nu reuşea, dar asta n-o împiedica să încerce din nou. Nu mă sinchiseam de strădania ei. Nu eram singurul din lume care se ducea vesel la serviciu, încântat că începe o nouă zi.

Aveam toate motivele să fiu vesel, aveam toate motivele să-mi placă slujba mea. Nu numai că era bine plătită, dar

era şi interesantă, vedeam o grămadă de locuri noi, asistam la o mulțime de evenimente deosebite şi – mai ales – aveam deseori parte de surprize de tot soiul (pentru că, de obicei, evenimentele reale difereau de cele relatate în cărțile de istorie).

Aşa că mergeam prin semiîntunericul de pe stradă şi fredonam în gând o melodie veselă şi săltăreață, fără să-mi pese de ce ar fi putut să creadă despre mine cei care m-ar fi văzut – pentru că, oricum, la ora aceea, strada era aproape pustie. Oamenii aveau să umple ulițele, grăbindu-se spre slujbele lor, peste vreo cincizeci de minute. De fapt, şi eu ar fi trebuit să mă îndrept către serviciu ceva mai târziu, dar clientul din ziua respectivă insistase să ne începem aventura din zori.

Sincer vorbind, nu-i înțelesesem cerința. Puteam să ajungem la destinație la ora dorită de el, indiferent de ora de plecare. Dar dacă aşa îşi dorise... vorba ceea, clientul nostru, stăpânul nostru...

Strada era luminată doar atât cât era nevoie să nu te împiedici. Şi, într-adevăr, de ce ar fi trebuit să fie irosite resurse prețioase? Ca să luminezi feeric nişte străzi pe care nu zăbovea niciodată nimeni şi care nu reprezentau decât nişte artere de circulație pentru pietoni?

De fapt, se găseau întotdeauna unii care zăboveau pe străzi, indivizi antisociali care se simțeau mai în largul lor în semiîntuneric şi singurătate decât printre semenii lor. Indivizi care îşi manifestau frustrarea mâzgălind tot felul de inscripții pe ziduri. Sau, mai bine zis, îşi manifestaseră frustrarea scriind tot felul de porcării pe zidurile curate şi frumoase ale clădirilor oficiale şi ale locuințelor cetățenilor onorabili, până când poliția şi municipalitatea luaseră măsuri aspre pentru stârpirea acestor obiceiuri nepotrivite secolului nostru. Dar, pentru că autoritățile țin întotdeauna seama de nevoile tuturor cetățenilor, inclusiv ale celor

cărora nu merită să li se acorde o asemenea atenție, primăria instalase, din loc în loc, panouri pe care se putea scrie orice. De către oricine dorea. Ideea avusese un succes incredibil, zidurile rămăseseră curate, în schimb plăcile acelea din plastic se umpluseră imediat cu tot felul de mesaje. Mă întrebam, uimit, când naiba veneau indivizii să-şi mâzgălească textele – pentru că nu vedeai niciodată pe cineva scriind. Probabil că noaptea (pentru că primăria plasase deasupra fiecărui spațiu de defulare câte un glob luminos).

Sincer vorbind, îmi făcea plăcere să mă opresc zilnic, pentru câteva minute, în fața acestor panouri, ca să-mi dau seama care erau ultimele obsesii ale concetățenilor noştri, ultimele preocupări şi ultima modă în domeniul politic, sexual sau sportiv. Şi religios, să nu uităm preocupările religioase, da, pentru că, în ultimul timp, apăruseră tot felul de secte şi religii globale (adică nişte credințe cu mai mult de doi credincioşi – ei, nu vreau să fiu sarcastic, dar s-a demonstrat ştiințific că era nevoie doar de doi indivizi devotați unei cauze pentru a o răspândi pe tot globul într-un timp record, dacă cei doi indivizi se pricepeau să folosească, în mod optim, posibilitățile neuroreţelei), profeți, zei, sfinți şi escroci – vedeți dumneavoastră, creşterea nivelului de trai are drept principală consecință faptul că unii oameni, scăpați de grija zilei de mâine, încep să se plictisească. Şi atunci le vin idei, pe care țin cu tot dinadinsul să le împărtăşească şi altora.

Remarcasem o chestie: ideile nu erau, aproape niciodată, noi. Erau redescoperite religii străvechi, erau redescoperite perversiuni sexuale inventate în antichitate, iar insultele adresate adversarilor politici... ce să spun, citisem chestii asemănătoare scrijelite pe zidurile din Atena sau din Roma republicană...

Nu-i nimic nou sub soare, iar prostia şi mitocănia se perpetuează, în ciuda oricăror încercări de a-i îndepărta pe concetăţenii noştri de mentalitatea străbunilor abia coborâţi din copac...

În centrul panoului se vedea un mesaj – se vedea bine şi de la distanţă, fiindcă fusese scris cu o vopsea fosforescentă şi cu litere mari, clare şi inconfundabile –, mesaj în care se descriau cu lux de amănunte nişte chestii destul de stranii, ce implicau vreo trei persoane. După opinia mea, individul care-l scrisese era bolnav rău de tot. Şi vă spun asta nu pentru că aş avea ceva împotriva gusturilor sexuale ale cuiva, nu, Doamne fereşte, fiecare e liber să facă tot ce doreşte cu trupul lui, ci pentru că treburile descrise de individ (cert nu era o individă, dacă ar fi fost o tipă ar fi imaginat altfel întreaga chestie) erau dificil de făcut şi nu aveau cum să producă vreo plăcere cuiva (ştiu ce spun, pentru că o mare parte dintre clienţii mei îmi cer să-i duc să se holbeze prin lupanarele din Roma, Alexandria sau Babilon, aşa că am văzut multe la viaţa mea).

Mai erau şi alte măscării, mai puţin demne de interes, nişte declaraţii solemne, gen „*Dacă vrei să ţi-o sugă cineva care ştie meserie, caut-o pe Glimbineta*”, plus nişte înjurături adresate întregului univers. Nu le-am băgat în seamă. Peste ele fuseseră mâzgălite – cu un scris grăbit şi nervos – nişte lozinci împotriva primarului, nişte înjurături adresate unor consilieri municipali şi mai multe sudălmi (unele interesante) dedicate iubitului nostru preşedinte. Să mai spună cineva că nu trăim într-o democraţie, din moment ce poţi să citeşti pe străzi asemenea exemple de dezbateri libere şi democratice!

Am reuşit să-mi înlătur rânjetul încântat care mi se instalase pe mutră (pentru că, slujbaş de stat fiind, nu doream să se ştie că mă bucuram citind atacurile împotriva conducătorului ţării) şi mi-am îndreptat atenţia spre

mesajele plasate timid spre marginea panoului. IISUS VINE. Mda. IISUS TE IUBEŞTE. Mda. HARE, HARE, KRISHNA HARE. Dacă zici tu... ALAH E SINGURUL DUMNEZEU, TOŢI ĂILALŢI E FALŞI. Interesant... MITHRA, MITHRA, SÂNGE DE TAUR, TE IUBIM! Probabil că în lipsă de altceva... BUDHA. Doar atât? Ce lipsă de imaginaţie! SATANA VINE, CUM O SĂ-L PRIMEŞTI? Asta era ceva nou. LUCIFER, AJUTĂ-MĂ! Dacă nu eşti mai clar, dacă nu-ţi defineşti bine cererea, n-o să te ajute.

Mda... Ce pierdere de vreme! Nimic nou, o să încep să cred că nu existau niciun fel de indivizi care scriau mesaje pe furiş şi că, de fapt, aiurelile alea ce apăreau peste noapte fuseseră pregătite în birourile de propagandă ale poliţiei secrete...

M-am uitat speriat în jur, de parcă gândurile mele ar fi putut fi citite de agenţii secreţi aflaţi prin apropiere, dar pe care nu-i vedeam, pentru că erau bine camuflaţi....

Paranoia, paranoia, dar mai bine paranoic şi în viaţă, şi cu o slujbă bună şi interesantă, decât şomer sau în puşcărie...

Am mai aruncat o privire spre panou. Nimic demn de luat în seamă. Doar într-un colţ fuseseră lipite invitaţii pentru cei doritori să asiste la servicii religioase. Druizi, adepţii zeilor greci, creştini, zoroastrieni, satanişti şi scientologi anunţau locul, data şi ora la care îşi aşteptau credincioşii. Am rânjit ironic. Pun pariu că toţi indivizii ăia care imitau preoţii vreunui cult din vechime făcuseră o excursie cu un dispozitiv de-al nostru, iar acum încercau să-i impresioneze pe fraieri cu lucrurile pe care le văzuseră într-o plimbare de-o oră...

M-am uitat la ceas şi m-am grăbit spre serviciu. Clientul putea să apară dintr-o clipă în alta.

Am intrat în hala cea mare fără nicio greutate. Uşa era deschisă, pentru că nu era nimic de furat, iar accesul la

aparate era permis doar celor îndreptățiți – dispozitivele de scanare şi de identificare aveau grijă de asta, iar camerele de luat vederi permiteau poliției să intervină în câteva minute, dacă în sediul nostru ar fi pătruns indivizi rău intenționați. De altfel, tot oraşul era împănat cu camere de luat vederi şi cu microfoane, iar forțele de ordine erau eficiente şi ne asigurau liniştea şi securitatea.

Hala era cufundată în beznă. Când am intrat, s-au aprins câteva lumini de dirijare, aşa că am ajuns fără nicio dificultate la maşinăria mea. O albinuță din plastic transparent, în care puteau să stea comod două persoane.

Am intrat în cabină, am pornit motorul şi am setat data şi locul în care trebuia să ajungem: Anglia, Londra, Whitechapel, 30 august 1888, ora 2 dimineața.

Chestia asta mi se părea o aiureală.

De obicei, clienții noştri preferau locuri însorite şi puternic luminate, adică tărâmuri care să se deosebească mult, cât mai mult, de oraşul nostru cu străzi întunecoase, strâmte şi aglomerate. Majoritatea doreau să viziteze ținuturi mediteraneene, cu plaje acoperite de nisip gălbui, pe marginea unei mări albastre, deasupra căreia se mişca lent soarele arzător. Voiau să asiste la jocuri de gladiatori în circuri largi, bătute de acelaşi soare puternic, voiau să simtă arsura plăcută a acestuia în acelaşi timp cu fiorii provocați de imaginea sângelui ce se scurgea pe nisipul arenei...

Adică, în câteva cuvinte, îşi doreau soare, nisip şi emoții.

Clientul care urma să sosească cât de curând avea să plece dintr-o beznă ca să ajungă în alta.

Treaba lui.

Am setat şi ora de întoarcere.

Individul era destul de ciudat: voia să revenim la o jumătate de oră după plecare. De obicei, muşteriii noştri preferau să se întoarcă în lumea actuală într-un moment cât

mai apropiat de momentul plecării în excursie – adică la cinci minute de la pornire, acesta fiind intervalul minim acceptat de regulamentele oficiale, aprobate de Parlament.

După ce am terminat toate pregătirile, am aruncat o privire în hală, să văd când sosea clientul.

Am tresărit, speriat.

Individul stătea lângă albinuța mea, privind cu interes în cabină.

Când naiba venise? Cum reuşise să se strecoare până în apropierea mea, fără să-l aud? Păşise pe podeaua de ciment fără să scoată niciun zgomot, de parcă ar fi fost o umbră ce alunecase prin întuneric...

M-am grăbit să-i deschid uşa şi să-l invit să intre.

— Bună dimineața, domnule Glodulenk. Poftiți în cabină. Am pregătit totul şi putem pleca de îndată.

LeRoy Glodulenk mi-a zâmbit bizar – de parcă s-ar fi pregătit să mă sfâşie în joacă, fără a face asta pentru că mă ura sau pentru că voia să mă jefuiască, ci doar ca să se distreze, dar s-ar fi răzgândit în ultima clipă, amânând distracția pentru un moment ulterior.

Paranoia mea căpătase dimensiuni elefantiniene, însă zâmbetul lui – poate un zâmbet obişnuit, ştiu şi eu ce să zic – îmi părea plin de făgăduieli funeste.

Individul ținea în mână o sacoşă destul de mare. L-am informat, încercând să fiu politicos:

— Domnule Glodulenk, nu aveți voie cu bagaje, vă rog să lăsați sacoşa pe rastelul din dreapta dumneavoastră!

Glodulenk mi-a zâmbit liniştitor şi a întrebat cu timiditate, aşa cum făceau toți clienții obişnuiți:

— Dragă domnule operator Bilient, n-aş putea să iau cu mine un dicționar? Aş vrea să verific nişte informații, la fața locului...

Şi a scos din sacoşă un cărțoi destul de ponosit, cu coperte roase de atâta citit. Nu mi s-a părut a fi un obiect

periculos, aşa că am dat din cap, aprobator. Glodulenk a aşezat sacoşa pe un raft, apoi a urcat în cabină şi s-a aşezat pe scaunul ce-i era rezervat. Şi-a pus centura de siguranţă şi a pus volumul pe un stativ, în dreapta sa.

Am pornit instalaţia de sterilizare, conform procedurii, şi, vreme de un minut, am fost scăldaţi amândoi, împreună cu toată cabina, într-o lumină violetă. În acelaşi timp, un fascicul la fel de violet măturа exteriorul aparatului.

Apoi am apăsat calm butonul de pornire.

O clipă, nu s-a petrecut nimic, după care aparatul – împreună cu noi doi – a început să se rotească iute, în jurul nostru bezna din hangar s-a extins, a devenit mai densă, a devenit de nepătruns... după care albinuţa mea s-a oprit, iar întunericul din jurul ei s-a diluat un pic, iar în partea de jos a sa au apărut pete galbene.

Pluteam în ceaţa deasă, iar mirosul ei – de gunoi încins, de fum de cărbune, de fecale şi de putregai – pătrunsese în cabină, făcându-ne să tuşim.

— Nu trebuie să ne punem nişte măşti de protecţie? s-a interesat Glodulenk, fără a părea îngrijorat.

— Nu-i nevoie, l-am liniştit eu. N-o să stăm aici suficient de mult pentru ca atmosfera să ne dăuneze în vreun fel. Puteţi ieşi din cabină, puteţi să vă plimbaţi prin jur – dar numai dacă nu există oameni în apropiere, care să vă observe. Cât timp rămâneţi alături de mine, n-o să-şi dea nimeni seama de prezenţa noastră, pentru că aparatul este invizibil pentru cei din timpul ăsta...

— Ştiu, ştiu, a mormăit Glodulenk, am citit instrucţiunile...

Pluteam la vreo treizeci de metri deasupra oraşului. Nu existau suficiente hărţi amănunţite ale tuturor destinaţiilor solicitate de clienţi, aşa că procedura impunea să ajungem în locul şi timpul indicat, dar la o înălţime sigură. Altfel riscam să nimerim în interiorul unei coline, în temelia unei

clădiri sau pe fundul unui lac – adică locuri din care nu puteam să scăpăm decât dacă aveam mult noroc şi suficientă viteză de reacţie.

Am zburat încetişor deasupra zonei, iar clientul meu privea oraşul de sub noi, ca să aleagă un loc de aterizare. După un timp, mi-a arătat o piaţetă, o intersecţie de străzi, ce avea în mijloc o statuie aşezată pe un soclu de piatră.

Am aşezat albinuţa lângă călăreţul de bronz şi am aşteptat următoarea solicitare a lui Glodulenk.

Am privit amândoi străduţele cufundate în beznă, am privit felinarele cu gaz care răspândeau o lumină slabă, ce părea lipsită de energia necesară străpungerii ceţii şi se strângea speriată lângă flacără, am privit clădirile cu faţadele murdărite de funingine.

La ora aceea, străzile erau pustii, spre marea mea bucurie. Asta însemna că nu aveam să ne întâlnim cu băştinaşii, deci nu urma să avem probleme...

Glodulenk a privit un timp prin parbrizul din plastoţel, apoi a întrebat:

— Pot să ies afară un pic? Doar un pic...

— Sigur. Dar dacă apare cineva, vă rog să vă întoarceţi imediat, pentru că nu se ştie ce puteţi păţi...

Clientul meu a dat liniştitor din cap, a deschis uşa maşinăriei şi a păşit cu grijă pe macadam. Ca şi cum s-ar fi aşteptat ca pietrele caldarâmului să-l muşte de tălpi şi ca şi cum ar fi fost pregătit să facă un salt înapoi, în vehiculul temporal ce-i garanta siguranţa, de îndată ce strada s-ar fi manifestat duşmănos. Apoi, după ce s-a lămurit că nu-l pândea niciun pericol, a început să cerceteze curios împrejurimile, ca un pisoi nimerit în curtea vecinilor (ştiu ce spun, pentru că sunt fericitul posesor al unui pisoi modificat genetic pentru a rămâne veşnic pisoi, am permis în regulă şi sunt cu taxele la zi).

Mă uitam la el mai mult din obişnuinţă, pentru că eram obligat prin lege să-l protejez şi să intervin în apărarea sa, dacă era cazul, însă nu se vedea nicio mişcare prin beznă, iar luminiţele anemice ale felinarelor păreau să îndemne la somnolenţă, aşa că am închis ochii pentru o clipă...

... iar când i-am deschis, am văzut ceea ce ar fi trebuit să văd de la început, dacă aş fi fost atent: la colţul străzii, chiar la intrarea într-un gang, dormea un individ – probabil vreun vagabond sau un tip doborât de băutură.

Glodulenk îl descoperise şi se dusese lângă el. S-a uitat un timp la golanul ce dormea, apoi l-a împuns cu vârful ghetei.

Vagabondul a sărit speriat în sus, s-a holbat la cel care-l trezise din somn, a văzut că n-are de-a face cu un poliţist şi a început să-l înjure.

Mi-am dat seama că Glodulenk risca s-o ia pe cocoaşă şi m-am grăbit să-i sar în ajutor.

Am văzut, înainte să apuc să ies din maşinărie, că Glodulenk îi spunea ceva individului. Până să ajung lângă ei, cei doi se încăieraseră. Am apucat să văd cum clientul meu îl înjunghia în piept pe vagabond. Individul s-a prăbuşit pe caldarâm şi a rămas nemişcat. L-am apucat de mână pe Glodulenk şi l-am târât după mine, până în cabina care ne ascundea vederii băştinaşilor. Aşa spuneau instrucţiunile că trebuie procedat într-un asemenea caz şi aşa am procedat, chiar dacă nu se vedea nimeni prin preajmă.

Am gâfâit către clientul meu:

— Puneţi-vă centura, că plecăm imediat!

Glodulenk m-a privit ciudat, de parcă aş fi fost nebun, apoi mi-a zis:

— Nu vă daţi seama? L-am omorât pe Jack Spintecătorul! Am modificat trecutul! E posibil să fi modificat şi viitorul!

— Cine naiba e Jack Spintecătorul? N-am auzit niciodată de el şi nu-mi dau seama ce importanţă are faptul că a fost ucis...

Clientul meu şi-a dat ochii peste cap, de parcă ar fi zis „*Doamne, cu ce ignorant am de-a face!*”, apoi şi-a luat cărţoiul pe care-l cărase după el şi l-a deschis la o anumită pagină, arătându-mi ce scria acolo. Era un dicţionar vechi, de prin secolul al douăzecilea, un dicţionar al asasinilor celebri.

— Citiţi singur despre cine-i vorba, onorabile operator Bilient...

Am privit textul şi...

...în timp ce-l priveam şi încercam să citesc articolul amplu dedicat lui Jack Spintecătorul, textul s-a modificat, articolul despre Jack Spintecătorul a dispărut, fiind înlocuit cu unul despre „jugul spaniol”, un instrument de tortură folosit îndeosebi în America Latină.

L-am privit speriat pe Glodulenk. Şi el părea înfricoşat.

— Trebuie să ne întoarcem de urgenţă, am decis eu. Să suportăm consecinţele, indiferent care ar fi ele.

Clientul meu s-a gândit o clipă, apoi mi-a zis – cu o siguranţă şi cu o încredere în propriile-i puteri teribil de convingătoare:

— Dragă domnule operator, cunosc foarte bine isprăvile lui Jack. Nu aveţi de unde să ştiţi, dar acest asasin n-a fost prins niciodată. Deci sunt de părere că nu-i cazul să ne înapoiem înainte de a reface trecutul – pentru că nu ştim în ce viitor o să ne întoarcem... Având în vedere că adevăratul Jack a fost ucis accidental – n-am avut ce face, dacă nu-l omoram, mă omora el, era bolnav psihic, una, două, scotea cuţitul... – nu contează cine va făptui crimele, pentru că voi avea grijă să fie săvârşite exact aşa cum le-ar fi săvârşit el.

M-am gândit doar o clipă. Dacă ne întorceam acum, scăpam – în cazul cel mai bun – cu concedierea. Aş fi

pierdut o slujbă bună şi bine plătită. În cazul cel mai rău, puteam nimeri la închisoare, mi se putea confisca averea (inclusiv pisoiul modificat genetic)... Glodulenk avea dreptate, trebuise să se apere, pentru că era evident că individul scosese cuțitul (doar nu eram nebun ca să-l bănuiesc pe clientul meu că adusese cu el, din viitor, un instrument tăios, cu scopul de a ucide un criminal necunoscut, din epoca victoriană).

— Şi cum o să ştim că totul a revenit la normal? am întrebat eu, abia aşteptând să mă las convins.

— Asta-i cel mai simplu lucru din lume, a zâmbit cu oarecare aroganță Glodulenk. E suficient să ne uităm din când în când în dicționar. Dacă articolul despre Jack Spintecătorul o să reapară, atunci e clar că...

— Am înțeles, am oftat eu, uşurat. Bine. Ce trebuie să facem?

Clientul meu a căzut pe gânduri şi a meditat un timp. Părea că se străduieşte să-şi amintească toate amănuntele necesare.

— Ştiți, dragă domnule operator Bilient, cred că n-are nicio importanță în ce ordine o să ucidem victimele lui Jack, important este doar ca, în final, să fie ucise toate cinci, în modul în care le-ar fi omorât Jack, şi în zilele consemnate de documente. Noi putem să ne plimbăm prin trecut, înainte şi înapoi, până o să săvârşim toate asasinatele...

— Să săvârşim? am exclamat eu, îngrozit. Stimate domnule Glodulenk, sper că nu vă închipuiți că o să particip la crimele pe care le plănuiți! Nu, nici vorbă, mai bine ne întoarcem în timpul nostru şi lăsăm autoritățile să decidă ce-i de făcut!

Clientul meu a zâmbit ironic, ca şi cum ar fi spus „*Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta, mototolule!*”. Nu-mi păsa de părerea lui, nu aveam de gând să omor pe nimeni – chiar dacă, după cum mi-a explicat de îndată Glodulenk,

victimele erau prostituate sifilitice, iar asasinarea lor reprezenta, de fapt, un serviciu făcut societății şi chiar şi făpturilor acelora nenorocite – care, astfel, erau scutite de chinuri.

LeRoy Glodulenk s-a gândit intens un timp – am avut, pentru o clipă, impresia că nu ştia prea bine ce trebuia să facă şi că încerca să improvizeze ceva –, apoi s-a uitat la mine, cu privirea sa ciudată, şi mi-a zis:

— O să începem cu ultima crimă a lui Jack. Stimate domnule operator, vă rog să mă duceți în ziua de 8 noiembrie 1888, ora 4 dimineața.

— În ce loc?

— În locul în care suntem acum, mi-a răspuns el, părând de data asta sigur pe sine şi hotărât să facă ceea ce avea de făcut.

Am setat aparatul şi am apăsat pe buton. Albinuța s-a zguduit puternic, apoi a rămas nemişcată.

Ne aflam în aceeaşi piațetă, dar cadavrul din colțul străzii dispăruse. Altfel, locul părea neschimbat: aceeaşi beznă densă, duhnind a fum de cărbune, aceleaşi felinare cu gaz cu lumină timidă şi fără vlagă, ce nu reuşea să străbată ceața... M-am uitat la cronometru şi m-am asigurat că ajunseserăm acolo unde doream.

Clientul meu a coborât din cabină şi a plecat cu pas neşovăielnic pe străduțele întunecate.

Am ieşit şi eu din aparat şi m-am luat după el. Individul părea că ştie ce vrea. A mers un timp prin mijlocul străzii, apoi s-a oprit lângă o umbră ce ieşise clătinându-se dintr-o cârciumă mizeră, deschisă chiar şi la ora aceea târzie. A discutat ceva cu femeia – dispozitivele optice mi-au permis să-mi dau seama că individa era trecută, îmbătrânită de mizerie şi de alcool, încât putea fi considerată femeie doar cu multă bunăvoință – apoi au plecat împreună. Au mers un timp, după care au intrat într-o casă. Am rămas în stradă şi

– din simplă curiozitate – am urmărit, cu ajutorul instrumentelor pe care le aveam, ce se petrecea în locuință.

LeRoy Glodulenk a înjunghiat-o pe femeie (de unde o fi făcut rost de cuțit?), apoi a măcelărit-o cu îndemânare. Când am văzut că-i scoate inima din piept, mi s-a făcut rău şi am vomitat îndelung. Aşa că am ratat restul spectacolului. Nu mai voiam să văd nimic, îmi ajungea cât zărisem. Am plecat, cu picioarele ca de gelatină, dar am reuşit să ajung la albinuța mea. Am intrat în cabină şi m-am prăbuşit pe scaun. Îmi era rău, eram îngrozit, eram scârbit şi regretam din suflet că mă lăsasem convins să particip la o asemenea porcărie.

După un timp, s-a întors şi clientul meu.

Spre deosebire de mine, arăta vesel şi senin, părea încântat de ceea ce făcuse. Am avut impresia *că-i plăcuse* de-a dreptul operațiunea. Mi-a spus, rânjind cu gura până la urechi:

— O să-i găsească trupul abia mâine dimineață! Am făcut treabă bună, am măcelărit-o ca la carte – adică aşa cum scrie în cărți că a procedat Jack, m-a lămurit el, văzând că nu-i gust gluma.

Adevărul este că mie numai de glume nu-mi ardea. Nu-mi ardea de nimic, mă simțeam toropit şi fără vlagă, copleşit de greață şi de scârbă.

Glodulenk, în schimb, părea plin de energie şi de entuziasm.

— Ce-a fost greu a trecut, amice! mi-a zis el, bătându-mă pe umăr.

Am tresărit, de parcă atingerea lui ar fi putut să-mi transmită şi mie porniri ucigaşe. Individul n-a băgat în seamă reacția mea şi a adăugat:

— Hai, să nu mai pierdem timpul! Amice, du-mă de urgență în ziua de 30 septembrie, ora 12 noaptea!

— Ce an şi ce loc? am îngăimat eu.

Glodulenk m-a privit de parcă aş fi fost tâmpit:

— În acelaşi an şi în acelaşi loc, bineînțeles!

Am făcut setările, am apăsat pe buton, iar dispozitivul de călătorit în timp s-a zguduit un pic, ca şi rândul trecut, apoi s-a potolit – ca şi cum ar fi aşteptat, curios, cele ce vor urma.

Străzile erau cufundate în beznă, ca de obicei, felinarele pâlpâiau la fel de anemic... M-am întrebat dacă oraşul ăla ştia ce înseamnă lumina şi soarele, apoi mi-am zis că existau şi alte oraşe care vieţuiau în beznă, că bezna nu înseamnă neapărat ceva rău, bezna e de obicei odihnitoare, liniştitoare, şi nu ascunde monştri...

După care m-am gândit că individul de lângă mine juca rolul unui monstru, săvârşea faptele macabre pe care le-ar fi făptuit acel monstru, dacă n-ar fi fost ucis din întâmplare... şi m-am întrebat dacă nu cumva Glodulenk se transformase el însuşi în monstrul pe care-l ucisese...

Clientul meu – care părea că nu-şi dă seama de natura gândurilor care-mi clocoteau prin ţeastă – m-a întrebat şăgalnic (sau în bătaie de joc, n-am reuşit să-mi dau seama):

— Vii şi tu?

Eram intimi, mă tutuia, nu mai eram onorabilul domn operator... şi, nu ştiu din ce motiv, chestia asta m-a îngrozit, aşa că am decis să nu-i dau satisfacţie, am decis să-mi stăpânesc groaza şi scârba şi să-l însoţesc.

Aşa că m-am ridicat de pe scaun, fără să scot un cuvânt, şi l-am urmat în stradă.

Londra, la miez de noapte, nu era la fel de pustie ca în timpul precedentei opriri. Cârciumile erau încă pline, iar pe străzi se strecurau umbre grăbite, preocupate cu cine ştie ce treburi ce nu sufereau aşteptare, umbre dornice să nu fie băgate în seamă, dornice să fie una cu bezna prin care înotau fără vlagă...

Glodulenk a văzut o femeie ce stătea rezemată de un perete, aşteptând un muşteriu, şi s-a îndreptat către ea. Muierea, crezând că avea de-a face cu un client, s-a desprins de zid şi i-a ieşit în întâmpinare, mormăind măscării menite – după părerea ei – să trezească apetitul bărbatului.

Glodulenk a făcut un pas înspre ea şi – cu un gest iute – a scos cuţitul din buzunarul interior al hainei. Lama de oţel a spintecat aerul, a spintecat şi gâtul prostituatei, care şi-a dus mâinile la rană – încercând, probabil, să oprească sângele ce ţâşnea –, apoi a alunecat încet pe caldarâm...

LeRoy Glodulenk a scos un chicotit isteric şi s-a aplecat asupra cadavrului, pregătit să-l măcelărească.

Dar, în clipa aceea, dinspre colţul străzii s-a auzit larma unor cheflii care se apropiau, aşa că Glodulenk a fost silit să-şi abandoneze victima. A plecat în fugă, prin beznă, iar eu m-am străduit să mă ţin după el.

După ce a alergat ca un nebun pe străzile pustii vreo jumătate de oră – fără a se îndepărta prea mult de piaţeta în care ne aştepta albinuţa mea, adică învârtindu-se în cerc, ca să zic aşa, clientul meu a descoperit o altă nefericită care ieşise în noapte pentru a face rost de bani şi de băutură, fără să ştie că o aştepta moartea.

După ce i-a spintecat gâtul, Glodulenk i-a despicat pântecul. De data asta, scârba a fost mai puternică decât curiozitatea şi decât obligaţiile de serviciu (eram obligat să am grijă de integritatea fizică a clientului, să-l apăr şi să-l aduc nevătămat în vremea noastră). Am vomitat ce-mi mai rămăsese prin stomac, după ce-mi întorsesem maţele pe dos cu vreo oră în urmă, şi m-am înapoiat fără zăbavă în aparatul meu. Am aşteptat acolo întoarcerea lui LeRoy Glodulenk, decis să nu mai părăsesc adăpostul sigur al albinuţei, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Am căutat un calmant în trusa de prim-ajutor a dispozitivului de călătorit în timp, am înghiţit o pilulă, apoi am mai înghiţit una... şi m-a cuprins o toropeală plăcută, m-a copleşit o indiferenţă totală, nu numai faţă de crimele clientului meu, ci şi faţă de responsabilitatea mea în această privinţă. Nu-mi păsa de ceea ce se întâmpla în Londra victoriană, nu-mi păsa de ceea ce aveam să păţesc eu însumi după ce aveam să ne întoarcem acasă – dacă aveam să ne întoarcem vreodată, pentru că se părea că lui Glodulenk îi plăcea prea mult ceea ce făcea ca să mai dorească să se întoarcă în vremurile civilizate. Nu-mi păsa de nimic.

Însă se pare că Glodulenk dorea – totuşi – să revină în vremea noastră, pentru că, după ce m-a mai pus să-l duc în două zile din anul 1888 (ba nu, în trei zile, pentru că a zis că, pe lângă crime, trebuie să trimită şi o scrisoare...) – tot noaptea, bineînţeles –, a deschis cărţoiul cel vechi, pe care-l adusese cu el şi a descoperit, surprins, că acesta conţinea un articol despre Jack Spintecătorul. Aşa că, după ce s-a holbat un timp, neîncrezător, la literele ce stăteau liniştite pe hârtie, mi-a spus:

— Amice, cred că am terminat ce aveam de făcut în vremea asta şi-i cazul să revenim în timpul nostru.

Eram atât de toropit de calmante, încât n-am fost în stare să mă bucur de vestea aceea. M-am mulţumit să apăs pe butonul de revenire la bază (îmi aminteam că informaţiile de întoarcere fuseseră setate încă înainte de plecare, aşa cum prevedea regulamentul, deoarece nu aveai de unde să ştii dacă nu urma să te întorci în cea mai mare grabă...).

Albinuţa s-a rotit iute – chestie care m-a ameţit şi mai rău, bezna din jur a devenit mată şi ameninţătoare, părând gata să ne înghită... şi mi-am pierdut cunoştinţa.

Nu ştiu cât am zăcut cufundat în întunecimea ce-mi copleşise mintea, dar, când am redevenit lucid, am

descoperit că mă aflam în hangarul maşinilor de călătorit în timp.

Reuşisem să mă întorc în timpul meu.

Eram într-o poziție ciudată: atârnam cu capul în jos, iar o frânghie ce-mi fusese legată de picioare şi trecută peste o grindă mă menținea în această postură bizară şi incomodă. Şi, pentru ca totul să fie perfect, am descoperit că mâinile îmi fuseseră legate, şi ele, în jurul trupului. Dacă încercam să mă mişc – oricât de puțin –, începeam să mă bălăngănesc ca un pendul.

Migrena şi ameteala îmi dispăruseră şi – cu excepția neplăcerii normale pentru oricine aflat în asemenea circumstanțe – nu puteam să mă plâng decât de o oarecare tulburare a vederii, poate şi ea potrivită situației. Simțeam că pe obraz mi se scurgea ceva cald, dar am sperat că nu era decât transpirație.

Glodulenk era în mijlocul hangarului, trasa nişte linii pe cimentul podelei. Le trasa cu un deget pe care îl înmuia, din când în când, într-un recipient ce semăna foarte mult cu cana mea de cafea – lăsată, înainte de plecare, pe rastelul unde îşi aşezase clientul meu geanta pe care o adusese cu el atunci când apăruse în hangar...

Cu toate că poziția în care mă găseam era stranie şi incomodă, m-am pomenit că mă preocupa mai puțin modul în care ajunsesem acolo şi mai mult întrebarea dacă fusese respectată procedura de înapoiere. Adică dacă vehiculul temporal şi ocupanții săi fuseseră trecuți prin razele care ucideau eventualii microbi aduşi din alte vremuri. Asta ne mai lipsea, o molimă provocată de microbi necunoscuți!

Aşa că l-am strigat pe clientul meu:

— Domnule Glodulenk, ați activat procedura de sterilizare a echipamentului? Sunt convins că nu vă doriți o epidemie, care ar putea să vă afecteze şi pe dumneavoastră...

Individul şi-a întrerupt activitatea, s-a ridicat şi mi-a zâmbit cu o răutate vizibilă:

— După ce-o să termin ce am de făcut, nu se va sinchisi nimeni de o eventuală epidemie!

Mi-am dat seama că Glodulenk se ţicnise în timpul călătoriei – orice om normal s-ar fi ţicnit, dacă ar fi fost obligat să omoare şi să măcelărească nişte oameni nevinovaţi –, aşa că am încercat să-l aduc pe calea raţiunii:

— Dragă domnule Glodulenk, n-am nimic împotrivă să terminaţi ceea ce aţi început, dar cred că-i bine – şi pentru mine, şi pentru dumneavoastră – să mă dezlegaţi şi să mă daţi jos de aici.

LeRoy Glodulenk nu s-a ostenit să-mi răspundă şi şi-a văzut mai departe de liniile lui.

Am insistat:

— Domnule Glodulenk, ştiţi că hangarul e plin de camere de luat vederi şi că tot ce se întâmplă aici e transmis direct la unitatea de intervenţie a poliţiei...

Individul s-a mulţumit să-şi întoarcă un pic capul şi mi-a răspuns, fără să se întrerupă din treabă, dar cu o voce plină de sarcasm:

— Prea stimate domnule operator, am ştiut de existenţa camerelor de luat vederi de la bun început, aşa că am planificat totul ţinând seama de existenţa lor. De ce crezi, prea stimate şi prea inteligentule domn operator, că am dorit ca revenirea noastră în acest timp să se facă la o anumită oră? Pentru că aceasta este ora când toată lumea se grăbeşte la serviciu, când străzile sunt foarte aglomerate, iar echipajele de poliţie se deplasează mai greu ca de obicei. Da, poliţia a descoperit că mă pregătesc să te omor, a dat deja alarma şi a trimis spre noi cel mai apropiat echipaj – dar acesta va ajunge aici când va fi prea târziu!

— Cum adică te pregăteşti să mă omori? am întrebat eu, neîncrezător. De ce să mă omori? Ce rău ţi-am făcut?

— Nu mi-ai făcut niciun rău, a recunoscut el, cu condescendență. Însă scopurile măreţe cer sânge. Cer sacrificii. Iar victimele sunt alese pentru că se nimeresc să fie în locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Nu am nimic cu tine, dar ritualul necesită şapte victime. Tu îmi erai cea mai la îndemână.

Cu toate că atârnam cu capul în jos, iar pe obraz mi se scurgea sânge (care, după cât reuşisem să văd, picura într-o vază aşezată pe podea, sub mine), iar, dacă judecam după durerea pe care începusem s-o simt, rana era la baza gâtului, undeva, lângă ureche – tot nu-mi venea să cred că nu-i vorba de o glumă. Una proastă, una macabră, dar, totuşi, o glumă...

Aşa că am încercat să dau o replică pe măsură:

— Bine, înțeleg, eram cea mai la îndemână victimă, dar sunt o singură persoană. Unde sunt celelalte şase?

Glodulenk s-a holbat o clipă la mine, neînțelegând ce voiam să zic, apoi a rânjit şi mi-a explicat ca unui copil prost:

— Celelalte victime au fost sacrificate în urmă cu o jumătate de oră, în Londra victoriană. Prima a fost un vagabond pe care l-am înjunghiat rostind incantația potrivită, celelalte cinci au fost prostituate din aceeaşi epocă, măcelărite conform ritualurilor necesare. Deci şase şi cu tine şapte.

— Dar..., am bâiguit eu, aceia n-au fost Jack Spintecătorul şi victimele sale?

Glodulenk a izbucnit în râs:

— N-a existat niciun Jack Spintecătorul! Eu l-am inventat, ca să nu mă împiedici să omor şi să măcelăresc victimele necesare sacrificiului ritual.

— Cum n-a existat? Am văzut cu ochii mei cum a dispărut articolul din dicționar...

— Tare prost mai eşti, stimate domnule operator! Am pregătit din timp pagina aia, astfel încât tipăritura să dispară şi să lase loc altui text. O chestie deşteaptă, nu-i aşa? Prea deşteaptă pentru tine! Ai căzut în capcană ca un guguştiuc!

Sângele îmi picura încet, strop cu strop, în vaza aflată jos, dar mintea îmi era, încă, limpede. Suficient de limpede ca să-mi dau seama că individul mă înşelase fără pic de scrupule.

Bine, mă înşelase, aveam să mor peste câteva minute, înainte de sosirea echipajului de poliție care ar fi putut să mă salveze... Dar de ce urma să mor? De ce muriseră atâția oameni nevinovați?

Şi l-am întrebat pe călăul meu:

— De ce tot circul ăsta? De ce atâtea înşelătorii şi planuri complicate?

— Ca să nu fiu prins, a zâmbit cu superioritate LeRoy Glodulenk. Ritualul necesită şapte victime, ucise în anumite feluri, fără să impună o anumită ordine şi un anumit interval de timp. E nevoie doar ca uciderile să fie săvârşite de o singură persoană – cea care va fi Mâna Stângă a Întunericului. Nu puteam să omor şapte oameni în lumea noastră. Poliția ar fi fost alarmată după prima crimă. M-ar fi vânat şi m-ar fi prins. Pentru că – după cum ai văzut cu ochii tăi – unele uciderи impun multă muncă, necesită măcelărirea victimei în moduri complexe... Ar fi fost nevoie de timp, iar în lumea asta n-aş fi dispus de el. Oricum, n-are rost să intru în detalii. Ideea este că a fost nevoie să planific cu grijă totul, ca să nu fiu prins înainte de vreme, iar munca mea să nu fie zadarnică.

— Dar de ce a fost nevoie să omori şapte oameni? am strigat eu, exasperat. De ce?

Glodulenk a venit lângă mine, a ridicat de pe podea vaza plină cu sângele meu, s-a uitat la rana mea şi a tras de

ea – sau i-a făcut ceva –, provocându-mi o durere insuportabilă. Sângele a început să-mi picure pe podea tot mai iute, iau eu am zbierat ca o fiară înjunghiată. Individul care stătea lângă mine a aşteptat să-mi termin urletul animalic, apoi a răspuns întrebării pe care i-o pusesem puțin mai devreme.

— Pentru că am descoperit cum se poate sfărâma poarta dintre tărâmuri. Am aflat ce trebuie făcut pentru ca Stăpânul Întunericului să vină şi să domnească în lumea oamenilor. Şi am făcut tot ce-i necesar în acest scop.

S-a dus în locul în care desenase semnele acelea ciudate pe podea şi a început să verse sângele meu peste ele, strigând o incantație îngrozitoare într-o limbă necunoscută, mai veche decât lumea oamenilor.

Mi-am dat seama că Glodulenk era nebun şi că nu avea rost să discut cu el, să-l conving că nu existau porți între tărâmuri, să-l fac să mă lase în viață...

În clipa aceea am auzit sirenele vehiculelor poliției şi am ştiut că oamenii legii sosiseră. Aveau timp să mă salveze, aveau timp să pună capăt nebuniei ucigaşe a lui LeRoy Glodulenk!

Însă în aceeaşi secundă, pământul s-a zguduit puternic, iar podeaua de ciment s-a spart în bucăți. Şi am văzut, în timp ce ultimele urme de viață se scurgeau din mine, cum din străfundurile Pământului țâşneau flăcări imense şi nori cu duhoare de sulf, iar în mijlocul lor urca Stăpânul Beznei, venind să-şi ia în primire noul regat...

NARCISA STOICA mi-a atras pentru prima dată atenția cu povestirea science-fiction „Marțafoi la vânătoare”, publicată pe selectul şi specializatul blog al lui Ştefan Ghidoveanu. Curând, aveam să aflu de la Michael Haulică despre romanul fantasy pe care tânăra scriitoare se pregăteşte să îl lanseze

la Editura Millennium Books; am parcurs câteva fragmente şi am considerat că prezența tinerei în antologie ar fi mai mult decât bine-venită. Povestirea pe care mi-a trimis-o Narcisa ca răspuns la invitație este un text despre farmece şi ocultism, pe care sunt convins că fanii lui H.P. Lovecraft îl vor găsi tocmai pe placul lor.

Narcisa Stoica
ARGINT-VIU

— Ce-ai tu e făcătură grea, conaşule, mi-a zis verde-n față baba adusă de mătuşă-mea să mă caute de farmece.

Nu-mi ceruse părerea înainte s-o cheme, ştiind prea bine că n-o să accept să fiu supus la un asemenea tratament, deşi zăceam de aproape o lună la pat, toropit de febră, cu creierii făcuți terci de durerea ce nu mă părăsea decât, cel mult, pentru câteva minute pe zi. Doctorii care mă consultaseră până atunci – trei generalişti, un chirurg şi un psiholog – nu au putut găsi absolut nimic în neregulă cu mine, ba cred că ultimul, cel care a şi solicitat un onorariu exagerat de mare chiar şi pentru o vizită la domiciliu, a vrut să-mi dea de înțeles, după privirea pe care mi-a aruncat-o înainte să iasă pe uşa camerei mele de suferință, că-i cazul să las prefăcătoria la o parte şi să-mi văd de treabă. Nu c-aş fi avut prea multe de făcut, în afară de mers la vânătoare de vulpi, prin pădurile domeniului nostru de la munte, ori la vânătoare de „căprioare", prin cafenelele orăşelului liniştit unde-şi aveau reşedința principală unchii mei. Jocurile de societate mă plictisiseră dintotdeauna, la fel şi discuțiile pe teme politice cu elita masculină de la clubul local.

— N-am întâlnit de multişor aşa lucrare diavolească, îi explica baba mătuşă-mii, între cădelniţat şi o incantaţie bolborosită cu o rapiditate extraordinară, în cuvinte cărora nu le înţelegeam sensul. Da' nu-i bai, c-am eu leac şi pentru astă făcătură mârşavă! a continuat ea, privindu-mă cu o expresie care aducea, de departe, a milă. O să fie ceva mai greu doar, fiindcă necurăţenia nu stă locului o clipă, nu-i uşor să o scoţi afară fără să aduci stricăciuni şi omului în care s-a ascuns. Mai rău e că nu intră doar în carne şi sânge, ci şi în duhul omului. Iar odată ajunsă acolo, scârboşenia pământului, e foarte greu să o mai alungi, dacă nu ştii cine a trimis-o! De asta mi-ar fi de mare folos dac' ai spune pe cine bănui c-ar fi putut face asta.

— Păi, n-aş vrea să acuz pe nimeni, pe nedrept, de...

O vedeam pe mătuşă-mea cum se codeşte să răspundă la o întrebare aşa de aiurită şi, dacă nu m-ar fi durut capul atât de tare, probabil că aş fi izbucnit în râs.

„*Descântece ţi-au trebuit, na şi satură-te de zgripţoroaice la fel de nebune ca tine, mătuşă dragă!*"

— Da' hai, cucoan', odată! Dacă nu vrei să spui cine-i poartă vrăjmăşie conaşului, eu mă duc în treaba mea. Sunt femeie bătrână şi nu vreau să mai pierd o clipă din timpul care mi-a mai rămas. O să te rog, totuşi, să-mi dai câţiva poli, că doar am bătut atâta cale pân' aici. Da' ai grijă să nu-ţi pară rău mai târziu, când o să chemi popa să-i dea ultima împărtăşanie!

— Atât de rău e?

Mătuşă-mea mă privea cu ochii larg deschişi şi gura strânsă pungă. Aşa făcea când se abţinea să nu izbucnească în plâns.

— Păi mata nu-l vezi cum se topeşte, ca gheaţa la soare? Câţi doftori ziceai c-ai chemat să ţi-l facă bine?

— Cred că până la urmă o să-l duc la Institut. Acolo au aparate mai bune şi...

— Sigur! Şi-aşa o să ai loc şi să deretici p-aicea ‘nainte să chemi lumea la pomană. Ţii obiceiurile noastre, nu?

Baba asta ar fi fost foarte bună la vândut polițe de asigurări de viață, dacă şi-ar fi propus! De fapt, un observator imparțial, cu capul ceva mai limpede ca al mătuşă-mii, ar fi fost de acord că exact asta şi făcea – îi vindea asigurări că mă vindecă –, bucurându-se, în plus, de avantajul că tămăduitorii clandestini nici nu plătesc taxe şi nici nu trebuie să dea socoteală clientului pentru calitatea serviciilor prestate. La urma urmei, clauzele asigurărilor de viață devin active exact în momentul în care titularul părăseşte această lume.

— Nu mai vorbi aşa! Îți spun tot ce vrei, numai să-l faci bine! Şi-o să-ți dau mai mult de câțiva poli la sfârşit, ai să vezi! a cedat mătuşa, mult prea uşor după părerea mea. Aş fi vrut numai să fi putut să-i spun asta şi ei, de preferință cât era de față şi zgripțoroaica.

Din păcate, în acel moment, eram incapabil să mă exprim verbal.

În urmă cu două zile, după ce înghițisem câteva dintre medicamentele recomandate de şarlatanul care ne suprataxase pentru serviciile lui medicale execrabile, suferisem o paralizie parțială a feței (temporară, încă sper eu), care-mi înțepenise buzele într-un rictus suficient de înfiorător cât s-o facă pe îngrijitoarea mea de peste zi – o verişoară mai îndepărtată şi cam strâmtorată cu banii, pe care mătuşă-mea o invitase să locuiască la noi special pentru a se achita de această sarcină – să renunțe la îngrijirea mea, cu toată diurna generoasă pe care o primea de câteva săptămâni.

Am impresia că tot verişoara respectivă, căreia nici nu m-am obosit să-i rețin numele, atâta vreme cât ştiam că după ce mă vindec n-o s-o mai văd niciodată, i-o şi recomandase pe baba tămăduitoare mătuşă-mii. Iar asta a

picat într-un moment cum nu se putea mai rău pentru mine, căci, din clipa în care nu mi-am mai putut descleşta gura, mătuşă-mea-şi pierduse parcă şi ultima fărâmă din oricum limitata ei raţiune. Altfel nu-mi pot explica cum de este posibil ca o persoană destul de trecută prin viaţă, chiar dacă nu o viaţă foarte grea ori nefericită, mulţumită unchiului meu, un om suficient de chibzuit şi bun la suflet ca să-i asigure neveste-sii, şi după moartea sa, o existenţă îmbelşugată, stabilă şi sigură din punct de vedere financiar, să apeleze la vraci şi vrăjitoare, atunci când starea trupească a nepotului (şi singurului său urmaş) se agravează inexplicabil de rapid, în loc să-l interneze de urgenţă în cea mai apropiată unitate medicală. E drept, medicii pe care mi-i adusese până atunci la căpătâi nu se dovediseră foarte competenţi, dar zău dacă vreunul dintre ei mi s-a părut a fi medic adevărat! Mai degrabă farmacişti ori chiar persoane fără nicio pregătire medicală, care strânseseră suficient cheag din impostura lor ca să-şi cumpere una dintre trusele acelea scumpe de diagnosticare, ce reprezintă adevărata carte de vizită a unui profesionist în vindecarea oamenilor.

Până să am o relaţie apropiată cu o soră medicală de la Spitalul „Sfântul Ambrozie", graţioasa Cerasella, cum îmi plăcea s-o alint, ori de câte ori intimitatea ne-o permitea, fusesem convins că trusele astea sunt oferite proaspeţilor medici la absolvirea studiilor, în niciun caz că ar putea avea acces la ele persoane fără nicio legătură cu nobila profesie de vindecător.

Îmi amintesc că am discutat acest aspect cu Cerasella, care, înainte de orice, este o tânără de familie bună, foarte atrăgătoare, cu puţin talent şi răbdare pentru studiul asiduu al manualelor de medicină, spre deosebire de abilităţile sale extraordinare în a-şi ajuta pacienţii (în special pe cei generoşi, recunoscători pentru eforturile ei) să treacă

uşor şi plăcut peste perioada grea a unei internări în instituția medicală în care Cerasella activa. Ea a fost cea care mi-a demonstrat, cu exemple concrete, inclusiv cel personal, că dictonul „*Sănătatea – cea mai mare comoară!*” este cu mult depăşit de realitățile vremurilor în care trăim. După opinia ei (şi avea opinii pentru orice, nu vă îndoiți de asta), un om înțelept ar trebui să caute singurul lucru care are capacitatea de a-i prelungi viața şi a i-o face fericită, anume Averea cu dimensiuni cât mai ample. Iar după spusele Cerasellei, valoarea unei truse de diagnosticare era infinit de mică pentru, spre exemplu, un tânăr cu o moştenire ca a mea.

Din nefericire pentru ea, grațioasa Cerasella nu a estimat corect şi valoarea onoarei mele, raportată la averea pe care urma s-o moştenesc, atunci când m-a anunțat că ar putea fi însărcinată cu primul meu copil. Mai mult, tot contrar estimărilor sale, m-a costat nesperat de puțin să ies din această nefericită conjunctură, respectiv să-l conving pe tatăl ei să o trimită să studieze medicina la Universitate, în celălalt capăt al țării. Nu i-am plătit decât taxa pentru primul semestru, dar sunt convins c-o să se descurce fenomenal, într-un mediu compus, în principal, din tineri moştenitori, de familii bune şi cu perspective încântătoare de viitor.

— Bine că ți-a venit mintea la cap! a croncănit ştirb baba. Mi-era să nu fi intrat deja şi-n tine necurățenia, ca să te facă să-ți goneşti singură salvarea.

Mai că nu sărea într-un picior de satisfacție că i-a ieşit „pasența” şi, dacă nu m-aş fi simțit atât de slăbit, cred că m-aş fi repezit la gâtul ei.

— Acum du-te de pune nişte apă la fiert şi adu-mi şi mie ceva de băut de la rece, că mă iau toate năduşelile numai să stau în aceeaşi încăpere cu el. Voi, mirenii, habar n-aveți cât de rău ne e când încercăm să vă scăpăm de

blestemățiile care vă spurcă, precum viermii ce colcăie în carnea uitată neîngropată. Şi-ntre timp, gândeşte-te bine cine i l-ar fi putut trimite pe necurat flăcăului tău, şi de ce!

„*De parcă blestemele pe care le tot pomeneşti n-ar fi aruncate tot de unii ca voi, care se mai şi cred egalii preoților!*", îmi stătea pe limbă să-i zic, numai că analogia cu viermii nu prea mi-a căzut bine. Chiar că-mi venea să mor din cauza durerii de cap! Ca să fie şi mai rău, picioarele mă mâncau îngrozitor. În acele clipe uram toți medicii din lume şi le doream să înghită numai medicamente care au ca efect intoxicațiile severe.

— Nu ştiu multe despre vrăji şi m-a şi ferit Dumnezeu să am de-a face cu aşa ceva..., am auzit-o pe mătuşă-mea spunând, stingheritã, din prag.

Am înțeles că trăgea de timp, fiindcă nu prea-i venea să mă lase singur cu baba. I-am fost recunoscător pentru asta.

Hoaşca s-a uitat atât de urât spre ea, că sărmana mea mătuşă a început să tremure din tot corpul. Cu toate astea, n-a dat niciun pas în spate.

— Trebuie să scoatem necurăția din duhul omului, i-a spus baba, cu glas de gheață. Acu' m-ai adus aici să te-nvăț cum se face asta, ori să ți-l fac bine?...

— Poate dacă mi-ai spune câte ceva despre... ce crezi tu că are nepotul meu, aş şti la cine să mă gândesc, i-a răspuns cu glas tremurat mătuşa mea.

Cu toată recunoştința pentru grija ei, îmi venea să-i dau una pentru cât de umilă stătea în fața unei inferioare. Eram furios că nu înțelegea cu cine stătea de vorbă – o escroacă, hotărâtă să stoarcă de la ea cât de mult poate şi, între timp, să mă afume şi pe mine până-mi pierd cunoştința.

— Păi, ce să fie de spus: gândeşte-te cine i-ar vrea răul, chiar şi moartea. Are vreo vrăjmăşie cu cineva; rude care să îi vrea averea; femei pe care le-a lăsat, ce ştiu eu! Ce-i aşa de

greu de-nțeles, doar orice om are duşmani! Ştii pe careva de lângă voi să umble cu lucruri de nefăcut; ați mai păţit, în neam, nenorociri din astea, ori vreunul dintre părinții lui a făcut vreun păcat mare, în tinerețe, sau chiar mai încoace?

„*Sunt singur pe lume, hoaşcă!*", îmi venea mie să urlu de pe patul de suferință. În schimb, doar mă scărpinam energic, într-o încercare disperată de a-mi linişti picioarele arse de mâncărime.

— Hai, du-te odată, nu vezi cum se zvârcoleşte dihania în el, ca prinsă în capcană! a zbierat hoața de babă la mătuşă-mea, care, la auzul vocii ei pline de răutate, nu şi-a mai putut controla plânsul.

— Gata nefăcutule, blestemat să fii, ai să dai tu ochii cu baba Vanka şi-ai să vezi că nu mai e nicio scăpare! O să te iau forțat, năpârcă ce eşti, şi-o să te-arunc în focul ladului, să arzi în chinuri până la sfârşitul veacurilor, aşa cum merită toate mârşăveniile! continuă hoaşca, privindu-mă cu nişte ochi mici, mai fierbinți ca flăcările din şemineu.

Ştiam că acum vorbeşte cu aşa-zisa „necurățenie" din mine şi, presupunând că aş fi împărtăşit credința ei, ar fi trebuit să-mi pară bine s-o văd aşa înspăimântătoare, fiindcă se declarase de partea mea. În schimb, eu m-am simțit cuprins de o teamă irațională şi, preț de câteva clipe, chiar m-am gândit că, poate, ceva chiar este în neregulă cu mine.

— Acum, drăguțule, mi-a zis baba cu glas ceva mai domolit, imediat ce uşa camerei s-a închis în urma mătuşii mele, să nu-ți fie frică nicio clipă de ce-o să se întâmple în continuare, fiindcă nu cu tine o să vorbesc, ci cu blestemăția ce ți s-a ascuns în corp. Ai să m-auzi zicând vrute şi nevrute, vorbe grele, care-or să-ți facă părul măciucă şi-or să-ți înghețe sângele în vine, dar n-am încotro. Trebuie să-l prind pe cel de neprins, şi nu pot să fac asta dacă umblu cu mănuşi. Unii nu reuşesc nici cu mâna

goală, dar de ale mele – a zis hoaşca arătându-mi două gheare descărnate, cu venele groase şi verzi ca fierea, şi unghii lungi, galbene pe deasupra şi negre pe dedesubt – n-are cum să scape!

În clipa când şi-a apropiat degetul arătător de mine, m-a învăluit un miros greţos, ca de fiinţe moarte de ceva timp, dar care nu au avut norocul să fie şi îngropate, făcându-mă să-mi pierd, pentru prima oară în acea după-amiază, cunoştinţa.

M-am trezit câteva minute mai târziu, cu gâtul dureros de uscat şi ochii lăcrimându-mi abundent, din cauza fumului gros ce umplea întreaga încăpere. M-am gândit imediat că abia începusem curăţarea hornurilor când am căzut la pat, însă starea deplorabilă a şemineurilor noastre era, probabil, ultimul lucru pe lista de discuţie dintre mătuşa mea şi groaznica descântătoare. Niciuna nu părea să ia în seamă aerul irespirabil, ba chiar am văzut-o pe hoaşcă aruncând, prin uşa lăsată intenţionat deschisă a şemineului (de aici venea fumul care mă sufoca!), un mănunchi de frunze uscate, care au ars imediat, împrăştiind un miros oribil, de grajd necurăţat cu săptămânile.

— Află, deci, că Zenobia s-a opus din prima clipă când a aflat că Nikolai mi-a cerut mâna. De fapt, ca să fiu cinstită, a făcut o criză de nervi îngrozitoare, în care l-a ameninţat că o să-l târâie prin tribunale toată viaţa, numai ca să obţină întreaga moştenire. În plus, a şi încercat să-mi înfigă un vătrai în ochi! Chiar dacă n-a reuşit să mă chiorască, după întâmplarea asta nu am mai văzut-o cu anii şi zău dacă nu mi-a părut bine! Habar n-am dacă Nikolai a păstrat relaţiile cu ea, că doar era singura lui rudă în viaţă, dar mie nu mi-a mai adus niciodată vorba despre asta.

După câte se pare, mătuşă-mea luase hotărârea să-şi deschidă inima în faţa unei babe decrepite şi să-i

povestească lucruri care nu se spun nici preotului la împărtăşanie, ca să nu mai zic mie, ruda ei de sânge. Ştiam că Zenobia este sora mai mare a unchiului meu şi că se aflau în relaţii reci, însă niciodată până acum nu aflasem de ce. Credeam că nu i-a vizitat niciodată în cei cinci ani de când locuiam împreună, din cauză că unchii mei dezaprobă traiul ei în păcat cu un bărbat care şi-a lăsat nevasta şi copiii mici ca s-o urmeze în călătoriile ei prin toată lumea. Trebuie să recunosc că, în secret, eu o cam admirasem pentru curajul şi spiritul ei de aventură.

— Înţeleg să aibă ceva împotriva ta, pe dreptate sau nu, a zis baba cu diplomaţie, dar şi împotriva nepotului?

— Uite că are! Când a murit Nikolai, păcătoasa a venit la mine şi mi-a zis că o să aibă grijă să n-am parte de niciun sfanţ, nici eu, nici bastardul soră-mii! A zis-o cu atâta răutate şi ură, de parcă mă blestema sau cam aşa ceva... Eram prea supărată ca s-o iau în seamă atunci, dar, dacă stau bine să mă gândesc, Zenobia n-ar fi chiar străină de lucrăturile necurate. Când m-am cununat, lumea vorbea pe la colţuri că n-a venit la biserică fiindcă Nikolai i-ar fi interzis să calce în lăcaşul înălţat de strămoşii lor, după ce-ar fi descoperit-o că umbla cu descântece şi făcături. Pe vremea aceea, eram convinsă că vorbele astea le-a răspândit chiar ea, ca să aibă motiv să nu fie de faţă când mă cunun în faţa Domnului. În plus, la scurt timp după, a şi plecat în lume şi nici c-am mai auzit de ea, până la înmormântarea lui Nikolai. Îmi amintesc foarte clar că m-a aşteptat la intrarea în curtea bisericii şi după ce m-a ameninţat că mă lasă fără avere, s-a şi îndepărtat dispreţuitoare, fără să intre să-l vadă pe frate-su.

–Nţ, nţ, nţ! făcea baba clătinând din cap, de parcă nu-i venea să creadă de ce sunt oamenii în stare când e vorba de atâţia bani la mijloc. Şi ai aflat şi ce fel de descântece făcea cumnata asta a ta?

Nu-mi venea să cred ceea ce tocmai auzisem! Sora unchiului meu venise în prima ei vizită, după cinci ani, poate mai mult, dacă e să-i dau crezare mătuşă-mii, şi mie nu-mi spusese nimeni nimic. Ba a mai apucat şi să arunce cu ameninţări în dreapta şi-n stânga, iar eu habar n-am avut.

Am încercat să-mi reamintesc figurile celor care participaseră la înmormântarea unchiului, însă mi-am dat seama, curând, că este o încercare sortită eşecului. În primul rând că priveghiul durase, aşa cum e datina, trei zile la rând, suficient ca pe la capul mortului să treacă aproape două sute de oameni. La înmormântarea efectivă fuseseră cel puţin o sută cincizeci, din care mai mult de jumătate de sex feminin, şi, ca să fie totul şi mai complicat, nu ştiam, după nume sau figură, decât cel mult jumătate dintre persoanele respective.

— Stai liniştită că, indiferent ce blestem a aruncat ea, îi vin eu de hac, am auzit-o pe babă asigurând-o pe mătuşă-mea, în timp ce se apropia de patul în care zăceam neputincios.

Ochii mă usturau îngrozitor, din cauza fumului puturos, dar celelalte simţuri îmi erau mai alerte ca oricând.

Ajunsă lângă mine, hoaşca m-a stropit pe faţă cu un lichid foarte fierbinte, probabil şi destul de vâscos, fiindcă nu l-am simţit scurgându-se. Apoi a pornit să bolborosească încetişor, aplecată deasupra mea, o incantaţie lină la început – sunete şoptite, în continuare fără niciun înţeles pentru urechile mele – care, în timp, a crescut în intensitate şi ritm. Acum răsunau clar comenzile pe care i le dădea aşa-zisei necurăţii ascunse în trupul meu, rostindu-le într-o limbă cu excesiv de multe consoane, pe un ton care alterna între rugă şi ameninţare. Avea o voce când rece, când caldă, de parcă bătrâna descântătoare se divizase, în mod miraculos, în două persoane distincte: una care părea să-l

cheme, să-l invite afară pe cel ascuns în mine, în timp ce cealaltă îi ordona acestuia să iasă din lăcaşul trupului meu. Vocea rea – babornița, aşa cum o ştiam – rămânea învăluită în fumul care-mi invadase plămânii însă, după o vreme, am avut impresia că zăresc femeia cu glas blând. Stătea senină la căpătâiul meu; era cam de-o seamă cu mătuşă-mea, cu părul grizonant strâns într-un coc elegant. Avea un compleu sobru, dar, fără îndoială, foarte scump, la care asortase un colier de perle extrem de rafinat. Mi se părea c-o ştiu de undeva, deşi eram sigur că nu schimbasem nici măcar o vorbă cu ea, niciodată. Mi-aş fi amintit o astfel de întâlnire!

Mâinile îi erau calde când mi-a luat palma între ale ei şi mi-a zâmbit încurajator, înainte să-şi scoată din păr un ac lung şi gros pe care mi l-a înfipt în vârful degetului arătător. M-am zvârcolit de durere, dar nu m-am putu elibera din strânsoarea ei. A repetat operațiunea barbară pentru toate degetele mâinii mele drepte, strângând, după fiecare împunsătură, locurile rănite. Apoi mi-a sucit mâna, cât să văd cum din degetele perforate curgea, în loc de sânge, un lichid gros, de culoarea argintului vechi. Când mi-a ridicat mâna în dreptul gurii ei, de durere şi de oroare am căzut în nesimțire.

Am fost trezit de zgâlțâielile bătrânei vrăjitoare sau, mai degrabă chiar, de respirația ei urât mirositoare. Mă ținea de umeri, avea fața foarte apropiată de a mea, şi murmura o incantație melodioasă pe care, de această dată, o şi înțelegeam, comparativ cu bolboroselile de mai devreme.

„*Trezeşte-te, flăcău,*" îmi şoptea ea, „*că nu-i încă vremea de dormit, trezeşte-te şi luptă! Trezeşte-te, flăcău, soarele nu-i încă asfințit, pomii sunt verzi şi apa dulce, trezeşte-te să vezi că-l smulge, din tine, baba Vanka pe cel rău!*"

Aş fi avut impresia c-aud un cântec de leagăn, atât de zăpăcit eram în acel moment, dacă baba nu m-ar fi scuipat, la intervale regulate, ca pentru alungarea deochiului. Asta

m-a îngreţoşat nespus, deşi nu-mi era străină semnificaţia gestului – aveam destule ajutoare la bucătărie care le acordau superstiţiilor păgâne mai multă importanţă decât ar fi meritat –, făcându-mă să-mi doresc, din tot sufletul, să cad iarăşi în nesimţire. Din păcate, se pare că invocaţiile babei aveau mai mult efect decât m-aş fi aşteptat, fiindcă, oricât am încercat, n-am reuşit să adorm la loc. Nu atunci când mi-am dorit asta, cel puţin!

Calvarul descris nu a durat prea mult; după ce mi-a observat ochii deschişi, baba s-a oprit din ceea ce făcea şi m-a întrebat, liniştită, dacă sunt bine. N-a stat să dau din cap – putea să aştepte mult şi bine, căci, am constat eu cu groază, nu-mi mai puteam mişca deloc extremitatea superioară a corpului –, ci s-a întors în faţa şemineului, lângă mătuşa mea. Aceasta stătea chircită în fotoliul ei preferat, incapabilă să privească spre mine.

Cu sufletul cât puricele, m-am sforţat să-mi mişc membrele şi torsul. Încă răspundeau la comenzile mele, deşi nu atât de prompt cât mi-aş fi dorit. Din cauza efortului, vedeam pete întunecate în faţa ochilor şi tot corpul îmi era scăldat în transpiraţie rece. Am fost totuşi recunoscător să constat că nu sunt paralizat şi ştiu că m-am gândit că percepţiile îmi erau, fără îndoială, afectate de migrenele blestemate ce mă făcuseră să cad la pat. Am vrut să mă ridic în capul oaselor, să-mi avertizez mătuşa că hoaşca trebuie să plece înainte să ajung infirm pe viaţă din cauza vrăjilor ei, dar tocmai atunci ruda mea a început o nouă serie de confidenţe care efectiv m-au ţintuit locului.

— Nikolai a făcut mai mulţi bastarzi de când ne-am căsătorit, mai ales cu fetele pe care le aducea să mă ajute la treburile casei. El credea că nu am habar de ce-mi tot schimbă, la cel mult şase luni, slujnicele, dar mama m-a învăţat de mult cum sunt bărbaţii, aşa că am închis ochii, preferând să ştiu că omul meu găseşte acasă tot ce-i trebuie

şi nu e nevoit să bată căi neumblate ca să-şi facă poftele. De asta m-am şi asigurat, cât am putut mai bine, ca fetele astea să fie curate şi să ştie să-şi țină gura când este cazul. În plus, majoritatea plozilor zămisliți în păcat nici n-au apucat să iasă din copilărie, sărmanii de ei!

Doar o fată şi un băiat au ajuns la vârsta de 10 ani, iar astăzi nu mai trăieşte decât fata. E bine, într-o casă de oameni cumsecade, care o iubesc ca şi cum ar fi a lor. Din câte am aflat – Cerasella, c-aşa o cheamă –, îl cam moşteneşte pe răposatul de taică-su când vine vorba de iubit; în rest, e muncitoare şi frumoasă foc şi, dacă e s-o crezi pe mamă-sa, destul de deşteaptă cât să treacă examenul de admitere la Şcoala de Medicină, de la Universitate. Nu ştie că e bastardă şi, după cum vezi, nici nu pare a fi soiul de fată căreia să-i umble gândul la vrăjitorii!

— Ea ca ea, dar oamenii de-au crescut-o? insistă baba, nepăsătoare la stingherealа pe care părea să o resimtă mătuşa mea, făcând o destăinuire atât de jenantă.

Din patul în care zăceam, eu simțeam ceva mai mult decât jenă. Pur şi simplu mi se oprise respirația. Sângele îmi zvâcnea în urechi, cu un huruit infernal, care s-a metamorfozat apoi în vocea tunătoare a fostului meu dascăl de metafizică: „*Un nume nu înseamnă mare lucru, atâta timp cât nu-i sunt asociate şi calitățile care îi dau identitatea şi, în speță, unicitatea sa. Iar identitatea are mai multe înțelesuri: un prim sens e acela de identitate numerică* (doar o fată din orăşelul nostru a fost admisă la Şcoala de Medicină de la Universitate)*; un al doilea sens se ia când există unitate atât în definiție, cât şi în număr – de pildă: tu eşti identic cu tine însuți prin formă şi materie* (Cerasella este cea mai frumoasă fată din câte cunosc, cu un corp superb şi cu un chip pe măsură)*; al treilea sens se întâlneşte când există unitatea definiției substanței prime: de pildă, liniile drepte egale sunt*

identice (Cerasella e muncitoare şi foarte deşteaptă). *E adevărat că aici avem de a face cu o pluralitate de obiecte* (îl cam moşteneşte pe răposatul de taică-su când vine vorba de iubit)*, dar, în astfel de cazuri, egalitatea constituie o unitate*". Concluzia logică era evidentă: „*Grațioasa Cerasella este fiica nelegitimă a unchiului meu!*". Şi n-am avut altă soluție decât s-o accept. Respirația mi-a revenit la normal, dar capul mă durea în continuare, cu şi mai mare intensitate.

— ...ai ei ştiu cine e tatăl copilului, dar niciodată nu ne-au făcut probleme, mai ales că Nikolai, ca un bun creştin, a avut grijă să contribuie regulat la cheltuielile de creştere a fetii. Ba chiar i-a lăsat şi-o brumă de zestre prin testament!

— Nu zău? Şi au fost mulțumiți de dar?

— Păi, mamă-sa a cam strâmbat din nas când a aflat suma, dar i-am explicat, ca de la om la om, că nu-i posibil să împart averea nepotului meu legitim la egal cu bastarda soțului meu. Cine-a mai pomenit aşa ceva? Să zică mersi c-a primit şi atât, nu?

— De zis, cred şi eu c-a zis, dar de gândit... n-aş pune mâna-n foc. Las' că vedem acuşi!

Baba a revenit, cu rânjetul ei respingător, la căpătâiul meu. Mi-a pus o palmă rece pe frunte, ca pentru a-mi măsura temperatura, şi m-a amenințat cu gura ei ştirbă:

— Necuratule, nedesfăcutule, neodihnitule, nu mai ai nicio scăpare!

A început să mă lovească peste tot corpul (ocazie cu care am constatat, cu uimire şi jenă, că nu mai purtam decât lenjeria intimă) cu un buchet de frunze umede, fără să-şi ia o clipă mâna stângă de pe mine. După ce mi-a înconjurat patul de trei ori, în sens invers acelor de ceasornic, s-a oprit în dreptul picioarelor şi am auzit iarăşi incantațiile acelea bolborosite, din care nu înțelegeam o iotă.

Probabil că o invoca pe mama Cerasellei, căci, dintr-odată, am văzut-o pe aceasta intrând în cameră, îmbrăcată

în haine de sărbătoare, cu zâmbetul ei prefăcut, de sub borurile pălăriei cochete din catifea brodată, şi purtând mănuşile acelea de dantelă la care nu renunța niciodată. Cerasella îmi spusese, la un moment dat, că mama ei şi-a pierdut câțiva centimetri din inelarul stâng într-un accident, când era foarte tânără, şi că asta o necăjea atât de tare încât nu suporta să-şi vadă mâna neacoperită, fiindu-i de neconceput să apară în public fără mănuşi. Tot de aceea, inelul de logodnă şi verigheta le purta la mâna dreaptă, amândouă pe acelaşi deget.

Avea mâinile foarte reci când mi-a atins tălpile. Eram atât de surprins să-i văd palmele dezgolite, încât nu am avut nicio reacție când a scos din poşetă un ac, la fel de îngrozitor precum cel din părul femeii elegante care mă vizitase mai devreme. Am vrut (prea târziu!) să-mi retrag picioarele, dar ea deja mă prinsese de glezne cu o putere de care n-aş fi crezut-o în stare. Înțepăturile adânci pe care mi le-a făcut au fost chiar mai dureroase decât cele suferite la mână şi mi-am pierdut cunoştința, înainte să văd ce culoare avea lichidul scurs din răni.

În simțiri m-au adus strigătele furioase ale vrăjitoarei, care, în timp ce-şi rostea incantațiile neinteligibile, mă şi biciuia cu răutate, folosind mănunchiul de plante trecute, de data aceasta, printr-un lichid frumos mirositor, dar care îmi provoca usturături insuportabile la cea mai uşoară atingere. Am încercat instinctiv să mă feresc de loviturile nemiloase, dar toate sforțările mele s-au dovedit zadarnice, căci, între timp, spre groaza mea, tot corpul îmi devenise neascultător la comenzi.

În acele clipe de cruntă deznădejde, am găsit totuşi puterea să mă alin singur, spunându-mi că atâta timp cât mai simt o durere cât de mică în membrele încremenite, mai există şanse să îmi recapăt cândva controlul asupra propriului meu trup. Urmărind acest raționament, îmi

repetam, fără încetare, că şansele să-mi revin erau cu atât mai mari, cu cât durerile pe care le trăiam la atingerea ierburilor din mâinile babei erau mai cumplite.

Din acel moment, am încercat să îmbrăţişez ca pe un prieten vechi suferinţa şi probabil c-aş fi reuşit să-i îndur apropierea bărbăteşte – fără nicio lacrimă în ochii larg deschişi şi fără să răsuflu gâfâit printre sărmanele mele buze înţepenite –, dacă n-aş fi văzut şişul cu lamă lungă şi flexibilă din mâna bătrânei vrăjitoare, strălucind la fel de periculos ca şi ochii ei haini.

Ticăloasa a aruncat ierburile asupra mea, făcându-le să mi se împrăştie pe tot corpul, şi a început să strige comenzi gâtuite într-o limbă străină mie, scuipându-mă, din când în când, cu lichidul sorbit dintr-un pocal de argint. Lângă ea stătea mătuşa mea, atât de îngrozită că-i tremura în mâini tava pe care ţinea pocalul. Nu l-am recunoscut ca fiind al nostru şi habar n-am de ce, în clipele acelea, nu mă gândeam decât de unde şterpelise bătrâna vrăjitoare un obiect atât de scump.

— *Akana rup inklel avri! Akana inklel! Akana bezex! Akana bezexa! Akana!*

A încheiat incantaţia cu un urlet înfiorător, care mi-a făcut stomacul să se strângă ghem. În tensiunea cumplită care a urmat, vrăjitoarea a ridicat şişul în dreptul pieptului meu şi, după câteva clipe dureros de lungi, în care am uitat până şi să respir, a făcut deasupra mea semnul crucii cu mâna în care îl ţinea. Apoi mi l-a înfipt în coapsă. Când tăişul mi-a străpuns pielea, nu am simţit nimic în zona respectivă, poate doar un val de căldură, cu atât mai plăcut cu cât restul corpului mi-a fost săgetat de dureri sălbatice, greu de imaginat ori descris unei persoane care nu le-a trăit ea însăşi. Aveam senzaţia că tot sângele mi s-a transformat în ace de gheaţă, care-mi sfâşiau fără milă carnea de pe oase. Pielea, la rândul ei, se strângea în jurul trupului meu,

ca o folie de plastic pusă lângă foc, împingând nemiloasele ace şi mai aproape de miezul fiinţei mele, de izvorul din care abia de mai curgea un firicel de viaţă.

Înainte să fiu atras, din nou, în vâltoarea neagră a nesimţirii, m-am gândit că şişul babei mi-a perforat artera femurală şi că-i va fi, probabil, foarte greu să mă trezească şi de această dată, ca să-mi arate ce culoare are sângele meu. Cu toate acestea, am văzut limpede, printr-o ultimă sforţare a sărmanilor mei ochi, cum un şuvoi argintiu de lumină ţâşneşte din coapsa mea rănită, ca apa sub presiune dintr-un gheizer abia trezit la viaţă.

Cine a spus că, atâta timp cât trăim, singurul lucru cu care trebuie neapărat să ne obişnuim este durerea, nu a minţit câtuşi de puţin. Totuşi, după toate greutăţile prin care am trecut, pot garanta că partea a doua a zicalei – cea care ne îndeamnă să acceptăm ca pe un dat al existenţei răutăţile gratuite din partea semenilor – nu este neapărat adevărată.

Mai jos veţi vedea şi de ce.

După ce aproape că am cedat acelor înfiorătoare torturi la care m-a supus vrăjitoarea angajată de sărmana mea mătuşă pentru a mă vindeca, ajungând până în pragul somnului veşnic, m-am trezit într-un salon de spital, înconjurat de lumina caldă a unei zile de toamnă atât de frumoase, încât prima mea reacţie a fost să izbucnesc în hohote de plâns.

La căpătâiul meu, pe scaunul de veghe, am văzut-o pe buna mea Cerasella, care, după cum mi-a mărturisit mult mai târziu, când m-am întremat suficient pentru a discuta despre întâmplările ce fuseseră cât pe-aci să mă răpună, renunţase la Şcoala de Medicină, pentru a mă îngriji cu mâna ei.

Nu mi-a cerut niciodată nimic pentru devotamentul şi grija dezinteresată arătate atunci şi ştiu că, indiferent câte

cadouri îi voi oferi, sau câte dorințe îi voi îndeplini în lunga şi fericita (sper eu) viață ce ne aşteaptă înainte, ca soț şi soție, nu-i voi putea mulțumi îndeajuns pentru tot binele pe care mi l-a făcut.

Căci sunt convins că dacă ea nu ar fi bătut la uşa conacului nostru în nefasta seară, acum aş fi zăcut lângă mătuşa mea, în cripta familiei.

Da, sărmana mea rudă a fost atât de zdruncinată de cele întâmplate, încât, la câteva săptămâni după groaznica şedință de vrăjitorie, s-a dus la Creatorul tuturor celor care ne înconjoară, să-l roage să o vindece el de amărăciune şi vinovăție, căci medicii nu au putut găsi nimic în neregulă cu ea, oricâte consultații i-au făcut înainte să moară. Din cauza asta, toți cunoscuții noştri au şi rămas cu impresia că biata femeie, aflată încă în puterea vârstei, s-ar fi topit de „inimă rea".

Poate că unii desconsideră un asemenea „diagnostic", dar specialiştii în psihicul uman, pe care i-am consultat imediat ce m-am trezit din îngrozitoarea letargie – din păcate, abia a doua zi după ce ea fusese îngropată –, mi-au dat explicații pe larg despre puterea imensă pe care o exercită psihicul asupra corpului în care sălăşluieşte, aşa că am acceptat, într-un târziu, că nu s-a putut face nimic pentru a salva un suflet care-şi pierduse complet dorința de a mai trăi.

Desigur, mi-a fost foarte greu să scap de sentimentul că sunt singurul vinovat de moartea regretatei mele mătuşi, mult timp fiind convins că, dacă m-aş fi trezit mai devreme din comă, poate că aş fi putut-o convinge să treacă peste răul pe care l-a făcut din neştiință şi cu cele mai bune intenții. Eu, spre exemplu, am reuşit să depăşesc toate cele şase etape ale jelirii, atât de precis calculate de psihologi, şi să mă împac cu moartea ei, doar cu ajutorul Cerasellei, femeia care mi-a stat în permanență alături.

Totuşi, nici chiar îngerului meu păzitor nu i-am spus că, uneori, mai ales când înserarea mă găseşte singur în încăperea în care s-a derulat înfricoşătoarea şedinţă de „dezlegare” a mea de sub puterea „argintului-viu” (căci asta am aflat, recent, că se chinuia aşa-zisa vindecătoare să obţină prin torturile la care m-a supus), îmi revin în minte ultimele clipe ale ritualului.

Văd clar jetul de lichid argintiu ce ţâşneşte cu forţă din coapsa mea secţionată şi, chiar înainte să cad în nesimţire, îl surprind şerpuind, prin aer, atras de vasul frumos prelucrat ţinut de mâna mătuşii mele, undeva în dreapta vrăjitoarei. Nu văd lichidul aşezându-se în pocal – după părerea mea, la volumul pe care îl are, nici nu cred c-ar fi încăput – şi nici dacă persoana de lângă babă chiar este mătuşa mea, ori doar altcineva care poartă inelul ei de căsătorie.

Inelul, măcar, îl ştiu bine şi nu am cum să-l confund cu altul, fiindcă a fost făcut pe comandă şi este unicat. L-am şi găsit, la câteva zile după ce am ieşit din spital, căzut lângă patul în care zăcusem până nu de mult. Are o piatră albastră în mijloc şi încă două mai mici, verzi, în jurul acesteia. Mi-a părut rău că nu au îngropat-o pe mătuşa mea cu el, iar când i-am spus Cerasellei cât regret acest lucru, draga de ea a făcut toate aranjamentele necesare ca inelul să fie îngropat cât mai aproape de locul unde odihnea ruda mea.

Recunosc, acest gest m-a impresionat peste măsură, fiindcă mă aşteptasem la oarecare opoziţie din partea viitoarei mele soţii, care, ca orice femeie, ar fi fost normal să tânjească după o bijuterie atât de frumos lucrată şi scumpă. Pe când ea, din contră, doar s-a arătat uimită de ce mătuşa ar fi purtat un inel de căsătorie din argint când, conform tradiţiei, acestea se lucrează numai în aur – regele tuturor metalelor. Eu n-am putut să-i spun decât că trebuie să fi

fost vreo excentricitate a unchiului meu, deşi ştiam prea bine că inelul fusese de aur, cel puțin până să mă îmbolnăvesc.

În astfel de clipe, aşadar, mintea mea incomplet vindecată (nu o neg) nu se poate opri din a se întreba dacă nu cumva blestematul de „argint-viu” a intrat în corpul adevăratei sale ținte – şi anume, mătuşa mea –, ducându-şi, astfel, la bun sfârşit adevărata însărcinare. Ajuns în acest punct cu raționamentul, desigur că încep să fac supoziții cu privire la identitatea persoanei care l-ar fi putut trimite.

Ştiu că acest mic joc de imaginație pe care-l fac nu este deloc sănătos pentru integritatea mea psihică, dar poveştile populare despre descântecele şi blestemele cu mercur alb – aşa-zisul „argint-viu” –, pe care le-am aflat în ultima vreme, mă fascinează şi mă înspăimântă într-o asemenea măsură, încât mă simt obligat să aflu cât mai multe despre grozăviile pe care le-am trăit.

În plus, nu pot trece cu vederea dezvăluirile teribile pe care i le-a făcut ruda mea falsei vindecătoare.

Din ce am aflat până acum, mătuşa a spus adevărul despre motivul răcirii relațiilor cu sora unchiului meu. Zenobia chiar este o femeie îngrozitoare, care mă invidiază şi-mi vrea răul din tot sufletul, m-am convins cu ochii mei, după ce mi-a făcut o vizită, la numai câteva zile de la moartea mătuşii mele. Nu mi s-a părut nici pe jumătate la fel de elegantă ca atunci când a venit la căpătâiul patului meu de suferință, dar avea aceeaşi coafură şi ştiu că am stat, pe tot parcursul întâlnirii, cu ochii numai la cocul ei. A încercat să mă amenințe şi pe mine că mă cheamă în instanță pentru partea ei din avere, dar, după ce am mințit-o că sunt dornic să-i satisfac toate pretențiile materiale – desigur, după ce mă întremez suficient –, a plecat mulțumită, asigurându-mă ca va avea grijă să-mi respect promisiunea.

După plecarea ei, la rândul meu, am făcut toate diligențele necesare pentru a-mi lua definitiv o grijă de pe cap şi, din câte mi s-a raportat, eforturile mi-au fost răsplătite cu mult peste investiția făcută, respectiv cu o avere pe care sunt liber s-o cheltui după cum cred eu de cuviință, fără a fi obligat să dau socoteală nimănui, poate doar femeii pe care o voi lua de soție – blânda mea Cerasella.

Totuşi, cred că este prea devreme să investighez trecutul şi originea viitoarei mele soții şi nici nu mă grăbesc, atâta timp cât în față ne aşteaptă o viață lungă şi fericită împreună. Îmi este foarte greu, însă, ori de câte ori mă gândesc la viitorul nostru comun, luminos şi plin de iubire, să trec cu vederea un episod al cumplitei mele întâlniri cu descântătoarea care, ca fapt divers, pare să fi intrat în gaură de şarpe după acel nefericit eveniment.

Este vorba despre un cuvânt care mă urmăreşte în permanență, pitit în cotloanele întunecate ale unei minți încă nevindecate, un cuvânt ce mi se insinuează perfid în bătăile neregulate ale inimii mele de îndrăgostit şi în timpanele care-mi mai vâjâie, din când în când, fără motiv.

Este singurul cuvânt pe care l-am înțeles din ultima incantație făcută de vrăjitoare, înainte sau după, nu mai ştiu sigur, momentul în care mi-a înfipt şişul în picior, un cuvânt pe care îl rostesc în ultima vreme din ce în ce mai des, cu recunoştință, prietenie, dragoste şi chiar tandrețe.

Cuvântul pe care probabil îl intuiți este numele viitoarei mele soții, buna mea Cerasella.

DAN DOBOŞ... ca şi Liviu Radu, un titan al literaturii române, autor al celebrei serii Abația *(considerată de mulți demnă a concura cu monumentala* Dune*), care mi-a făcut onoarea de a-mi accepta „invitația la gotic". Textul pe care îl veți parcurge aduce în prim-plan un decor specific literaturii sumbre medievale, iar înfruntarea din inima muntelui, înfruntare între*

două forțe teribile şi misterioase, îl va încânta cu siguranță pe cititorul care păşeşte curajos sub cerul violet.

Dan Doboş

VIOLET

Devălmăşia copacilor strâmbi, care ne înconjura ca un zid găunos, părea că se ghemuise în găoacea pietroasă a văii, strivită de amurgul vinețiu. Umbre contorsionate bizar ne tăiau calea, precum crestături adânci pe răbojul unor frici niciodată uitate. Arar, zbaterea unei viețuitoare nevăzute foşnea stratul gros de putreziciune vegetală, presărat cu enigmatice fulgere moarte, frunze trecute ale unor răchite ascunse privirii. Încălțările noastre muşcau scrâşnit din carnea muntelui, întregind cadența şchioapă a unui marş care nu îşi mai afla sfârşitul. Pietrele de pe drumul îngust, şerpuind în urmă, licăreau şi ele – tăciuni încinşi într-un foc străin, aprins pe altă lume. Violet.

— Ar trebui împuşcați, a mormăit Ariton, ridicând privirea spre cerul straniu, ce-şi ascunsese stelele în plămada diavolească a luminii aceleia nefireşti.

— A fost un accident, s-a grăbit să spună Stamate, strecurând o privire temătoare către cuplul de turişti americani, care ne tocmise să-l conducem la Bubuita, hăt-departe în răzunchii muntelui. Teama că nu-şi va primi restul de bani îi săpase două riduri adânci chiar pe mijlocul obrajilor şi îi îngustase cumva ochii. Locurile astea îs binecuvântate, îs de-o frumusață... S-a oprit brusc, ghiontindu-mă. Zi-le, băi lungilă, că fără lumina asta movă, peisajul pe aici e de revistă. Dar ziua.

Le-am zis. Nu ştiam însă cum se spune *revistă* şi am zis *ziar*.

— Aşa! Acuma mai explică-le o dată cu sterilul, a insistat Stamate.

— Lasă băiatul în pace, a mârâit Ariton, întorcându-se pe jumătate către noi, dar fără să se oprească, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-şi piardă locul din fruntea grupului nostru. Cred că i-ai lăsa să te şi... scuipe în gât pentru bani!

Ariton făcuse o pauză grea înainte de a spune ce era dispus Stamate să îndure şi m-am temut, pentru o clipă, că are să iasă scandal.

— Tu fă ce ți-am zis, dacă vrei bani! m-a îndemnat Stamate, întorcând brusc capul spre adâncul pădurii, unde numai el ştia ce auzise.

Am protestat mut, ridicând mâinile a exasperare şi a neputință. Stamate m-a privit cu ochii ăia ai lui, ce licăreau violet din cauza luminilor stranii de pe cer. Am vrut să-l bag în mă-sa cu bani cu tot, dar, când am deschis gura, o pală de vânt mi-a umplut gâtlejul cu gustul înecăcios de praf dulce care stăruia peste vale şi mi-a zidit sudălmile pe dinăuntru, săpându-mi-le în suflet. Îmi simțeam capul de parcă mi-l căptuşise cineva cu vată de sticlă.

Adevărul e că nu cunoşteam cine ştie ce engleză, când venea vorba de altceva în afară de filme, dar, chiar şi aşa, eram singura speranță de comunicare cu americanii. Mă aprobau binevoitor din cap şi păreau să mă înțeleagă, chiar şi atunci când eram convins că nu îmi găsisem cuvintele. Cred totuşi că ştiau ceva româneşte, fiindcă, la fiecare înjurătură a lui Ariton, zâmbeau subțire, fără să-şi întredeschidă buzele. Mai ales ea. De vreo două ori, mi-a venit să mă fac fluture de molie şi să mă ascund într-un pod de lână, fiindcă am simțit cum mă măsoară din priviri, fără să-i pese de bărbat. În ochi îi licărea ceva straniu, ca o poftă. Căutătura îi era însă asemenea atingerii unei unghii ascuțite şi vopsite în roşu, care ți se plimbă apăsat pe spinare şi pe gât, săpând în carnea ta, fără să zgârie totuşi.

Le mai povestisem despre vârtejul straniu ce se iscase din senin, ridicând praful dintr-o haldă de steril până în pragul palatului ceresc al lui Dumnezeu, aşa cum spusese Ariton, care văzuse totul de aproape. Întâi s-a sumeţit o coloană zveltă de volburi şi clocote de praf, ca piciorul unei ciuperci prea înalte ca să-i zăreşti pălăria, şi, apoi, adâncul cerului a devenit violet, ca şi cum acolo, în tării, şi-ar fi dat duhul o lighioană din alte lumi. Nu cred că am văzut vreodată ceva mai frumos. Sau mai înspăimântător.

La televizor, unul a explicat că norul a ajuns atât de sus, încât soarele continuă să îl lumineze chiar şi după ce apune, iar culoarea s-ar datora nu ştiu căror metale stimulate de radiaţia cosmică. *Stimulate*. Da, aşa a spus, făcându-mă să mă întreb ce-o fi fost aia. Inginerul american de la mină a ridicat din umeri şi a zis ceva de întâlniri romantice şi de aurore boreale. N-am apucat însă să o chem pe Luiza la locul nostru de după crâng, să-i arăt aurora boreală mov, sau ce mama naibii o fi fost lumina aia. M-a luat Stamate ca din oală, întrebându-mă dacă vreau să-mi plătească toate datoriile din caietul de la băcănie. Am vrut, sigur c-am vrut. Luiza putea să mai aştepte.

Cuvintele îmi ieşeau greu din gură, de parcă ar fi fost nişte pui de mierlă înaintea zborului dintâi. Femeia m-a liniştit şi mi-a zis să îi spun lui Stamate că a înţeles de prima dată. Nu îi era frică de strălucirea violetă. Aş fi vrut să am încrederea ei. Pe urmă a mai adăugat ceva despre cum era sigură că excursia lor avea să se dovedească mai frumoasă decât speraseră. Nu ştiu dacă a zis chiar *frumoasă*. De altfel, acum că ştiu ceea ce ştiu, sunt aproape sigur că a folosit un alt cuvânt. Atunci nu am dat însă importanţă, fiindcă totul era atât de violet.

Nu mă simţeam deloc în largul meu. Americanul mergea în faţa mea şi din când în când îşi ridica fruntea, respirând adânc, la fel ca o jivină ce adulmecă aerul. O dată

chiar s-a oprit, a privit cerul şi s-a întors spre femeie, care a părut că îl liniştească cu un gest tandru. Pe urmă şi-au şoptit ceva într-un grai hârâit. M-am gândit atunci că poate sunt indieni. Sau mormoni. Nici acum nu ştiu ce sunt mormonii.

— O să fie trecut de miezul nopții când ajungem la Bubuita. Ce mama dracului o să facem acolo? În cort nu încap decât ei, a mârâit Ariton, care părea mai supărat decât era el de obicei. Dacă plouă...

— Ce să plouă, bade Aritoane! Nu vezi că nu e țipenie de nor? m-am grăbit eu să îl liniştesc, dar am ridicat privirile spre cer şi mi-a pierit graiul. Era de parcă noaptea aia violetă mi-ar fi sorbit vorbele şi mi le-ar fi ascuns în licărirea neştiută a stelelor care ferecau sufletele grele în temnițe cereşti.

— Băi, muceo, tu să nu-mi spui mie când o să plouă în munții ăştia! Că mi-am petrecut o jumătate din viață căutându-le sufletul şi învățând să îi respect! Ce ştii tu? Muntele are simțire, e mândru ca un cerb care boncăluieşte! Nu îi suportă pe de-alde ăştia care vin cu maşinile lor mari şi zic *Ia să călărim noi măria sa muntele ăsta, să îi arătăm câtă virtute ni s-a strâns în vintre*. Nu, muceo, nu merge aşa!

Ariton era mereu supărat. Mă bătuse zdravăn mai de mult, când eram doar un copilandru şi mă prinsese la furat de mere în livada lui. În timp ce mă oblojea, mama mi-a zis să mă gândesc că bărbatul acela pus mereu pe harță are răni mai dureroase decât mine. Țin minte vorbele alea, fiindcă mi s-au întipărit în amintire în felul usturător în care o fac de obicei ruşinile şi nedreptatea. Am întrebat-o unde le are, iar ea mi-a zis că în suflet, că sunt răni făcute de o femeie. Multă vreme n-am priceput cum te poate durea ceva mai rău decât mă ustura pe mine între coaste, acolo de unde muşcase şfichiul biciuştii amarnicului de Ariton. Mai ales că nu credeam că o femeie poate da viață harapnicului, ca să-l transforme în şarpe cu dinți de cremene. Abia anul

trecut am auzit că Ariton a stat mai bine de trei ani pe munte, căutând o fată care dispăruse fără urmă, cu tot cu fiica lor abia născută.

Am tăcut o vreme, gândindu-mă ce ar putea să caute americanii la Bubuita. De când mă ştiam, mai veniseră acolo doar doi arheologi trimişi de la judeţ, despre care mama spunea că îi văzuse făcând măscării prin pădure. Nu mi-a zis niciodată ce măscării, dar nu contenea să îmi spună că e bine să ne ţinem departe de ruinele schitului, din cauza secretelor ce zac în cimitirul vechi de secole. Nu dădusem niciodată atenţie bălmăjelilor babelor care se strângeau în faţa curţii noastre. Erau mereu îmbrăcate în negru şi păreau nişte ciori ce se adună spre seară la cuib. Adeseori mi se părea că simt cum lemnul vechi al porţii oftează din rărunchi, şi îmi aminteam cum am descoperit din când în când în pădure câte un copac uscat şi ars din cauza găinaţului strâns de pe urma şederii ciorilor; vorbele babelor puteau usca nu numai un copac falnic, ci până şi scândurile bătrâne ale porţii, şi storceau oftaturi din lemne moarte de mult. Le disprețuiam, dar ştiam că se tem de ruinele schitului şi de cimitir. Şi, nu ştiu de ce, am realizat că noaptea aceea violetă ar putea fi excepţia – am simţit noima din croncănitul babelor ce prevestesc şi cheamă deopotrivă bezna.

Apoi, a fost ca şi cum cineva mi-ar fi pus piedică. Am privit repede în urmă, convins că femeia din America avea chef de şagă, dar în spatele meu nu era nimeni. Simţeam încă pe gleznă atingerea care mă împiedicase; am dat să mă uit la cizmă, dar nu mă agăţasem de nimic. Când am ridicat însă privirile, cu coada ochiului am zărit o lumină verzuie ce se strecura prin desişul negru. N-am apucat să zic totuşi nimic, fiindcă mi-a luat-o Ariton înainte.

— Ce drăcie! Trei ploade şi-au pus cortul aici, la poalele povârnişului. Pe unde or fi urcat până aici? Şi... 'tu-le mama lor, ce e muzica asta?

Stamate a aruncat o căutătură ciudată, de jivină încolțită, spre americani. Aceştia au zâmbit însă, iar femeia mi-a zis că e chiar curioasă să vadă nişte fete atât de curajoase, încât să se avânte singure în pădure.

Nu erau curajoase. Erau de-a dreptul nebune. Când am ajuns lângă ele, dansau în cerc, împletindu-şi drăceşte paşii, ca şi cum ar fi fost profesioniste sau ceva. Nu ne-au remarcat de la început. Abia după ce mi-am dres glasul, ne-au văzut şi au venit înspre noi. Nu cred să fi fost mai mari ca mine: douăzeci şi cinci de ani cel mult. Îşi vopsiseră pe obraji tot felul de semne, din care nu înțelegeam nimic. Folosiseră culori din alea de se dau boierii cu ele în cluburile scumpe, şi care deveniseră fosforescente în lumina aceea neobişnuită. Desenele coborau pe gât, le cuprindeau ochii şi se pierdeau apoi în claia de păr roşcat pe care o aveau cu toatele, de parcă ar fi fost surori. Purtau nişte maiouri largi, şi răcoarea nopții le sumețise gurguiele sânilor. Nu mi-am putut lua ochii, timp de câteva minute, de pe țâțele lor, şi de aia nu țin minte exact ce au vorbit în timpul ăsta. Ştiu doar că Ariton a icnit un *Ce mama naibii!* la un moment dat, după care s-a cufundat în tăcere şi s-a tras la marginea luminişului. Nu mai ştiu cum am aflat că erau studente la Bucureşti şi că veniseră la noi ca să studieze şi ele ruinele de la Bubuita, hotărând apoi să se oprească în poiana aceea minunată, pentru a se bucura de noaptea cea mov. Mi-au zis că au citit pe Internet că Bubuita ar fi locul unde e îngropat un secret care ar putea schimba lumea. Le-am răspuns că n-ar strica să găsim şi noi nişte brățări din alea ce închipuie şerpi de aur, iar una dintre ele a râs şi mi-a spus că banii n-ar putea schimba niciodată lumea. Nu cu adevărat.

— Bei ceva? m-a întrebat deodată una dintre fete, întinzându-mi o sticlă de vişinată de zece lei, exact ca alea care se vând la noi la băcănie şi care îmi rotunjiseră datoria, făcându-mă astfel să mă aventurez pe munte împreună cu americanii.

Am gustat, fără să-mi iau privirea din ochii fetei. Am simţit o aromă nebunească. Şi acum mă întreb cum aş putea să descriu gustul ăla. Şi adevărul e că singura idee pe care îndrăznesc să v-o spun e tot aia care mi-a venit atunci, a doua zi, când am gustat vişinata din sat. Avea gust... avea gustul unei depărtări în care ai vrea să ajungi. Nu ştiu de unde mi-au venit cuvintele astea şi nici care e sensul lor ascuns. Dacă or fi având vreunul.

Am înghiţit şi am întrebat ce e.

— Vin de merişoare culese de o fată mare, a râs ea, dându-şi capul pe spate şi scuturându-şi părul.

M-am uitat încă o dată la ea şi am dat să o întreb o grosolănie, dar am simţit o unghie pe gât, exact în punctul acela care te face să uiţi de tine. Era americanca, care mi-a şoptit să o las în pace pe fată, fiindcă e beată, probabil. Mi-a întors apoi capul către ea, şi a zâmbit mai larg ca de obicei. Dinţii i-au sticlit violet şi asta m-a speriat de-a dreptul. Mi-am smuls fruntea dintre palmele ei şi m-am împiedicat din nou. Am căzut şi fetele au început să râdă de mine. La fel şi americanca.

Stamate se trăsese la marginea luminişului şi stătea tăcut lângă american. Asta m-a mirat, fiindcă nu era om mai mulieratic în satul nostru. În timp ce mă adunam de pe jos, i-am strigat să intre şi el în horă, că poate se alege cu ceva, dar m-a privit cu ochi îngustaţi şi nu mi-a răspuns în niciun fel. M-aş fi dus la Ariton, dar nici el nu arăta mai prietenos. Sorbea îndelung dintr-o sticlă dată de altă fată şi privea apoi la ea, gusta din nou, ca şi cum ar fi vrut să se lămurească de unde vine aroma aceea.

Fetele se prinseseră iarăşi în jocul lor nebunesc. Le-am urmărit picioarele şi, după câteva minute, am crezut că ştiu şi eu dansul lor. L-am întrebat pe Stamate dacă nu punem cortul, dar el mi-a răspuns că ne mai odihnim oleacă, după care o să plecăm, fiindcă e destulă lumină cât să ajungem până la schit.

— Dansează cu mine! mi-a zis americanca.

Bărbatul a mârâit ceva în graiul lor, dar ea nu l-a luat în seamă. Ca şi cum aş fi acceptat, m-a prins de mână şi m-a azvârlit până în mijlocul cercului fetelor. S-a lipit apoi de mine, de parcă ar fi fost o apă roşie. Zic roşie, fiindcă nu mai eram în stare să văd nimic altceva decât buzele ei pline şi ademenitoare, aşa cum, probabil, trebuie să arate Poarta Iadului. Fetele râdeau şi ele şi jucau în jurul nostru şi, nu ştiu cum, deodată, am văzut că nu mai aveau maiourile pe ele. Desenele fosforescente le coborau pe sânii ce tresăltau în ritmul dansului lor straniu, făcându-mă să mă simt de parcă toată lumina violetă a nopții aceleia diavoleşti s-ar fi strâns în vintrea mea şi era gata să erupă. Mi-aduc aminte că singurul gând care m-a ferit de nebunie, şi acela abia o tresărire subțire ca o frunză nouă, se lipise de distanța incredibilă care simțeam că mă desparte de Luiza în momentele acelea. Când americanca a întredeschis buzele, am închis ochii, aşteptând ca sărutul ei să-mi fie şi ultima senzație, înainte ca bărbatul ei să se năpustească asupra mea.

E greu să povestesc ce a urmat, fiindcă, deşi îmi amintesc fiecare clipă, sensul ascuns al evenimentelor nu mi-e încă, nici astăzi, desluşit pe deplin.

Atingerea nu a fost pe buze, şi asta m-a luat pe nepregătite. De aceea nici nu m-a durut muşcătura ei de pe gât. Golul lăsat în urmă de sărutul nesăvârşit m-a împiedicat să-mi simt sângele cum se scurge între buzele ei, întregind clipa aceea roşie. Imediat însă femeia a urlat,

împingându-mă de lângă ea. Fetele se strânseseră şi ele într-o parte, speriate de strigătul animalic. Am zburat câţiva metri, m-am rotit în aer, îndeajuns cât să mi se pară că mă scufund în cerul violet, şi am aterizat pe burtă. Asta m-a năucit câteva clipe şi de aceea nu mi-am dat seama imediat că Ariton se lupta cu americanul, în timp ce Stamate căzuse lângă cei doi. Bietul Ariton nu avea nicio şansă. Celălalt îl ridicase de la pământ şi îl ţinea în aer cu o singură mână, privindu-l ca pe o muscă numai bună de pus la insectar.

Femeia a mai urlat o dată, atrăgându-ne atenţia. Bărbatul ei l-a aruncat pe Ariton între copaci, cu o forţă neomenească, zdrobindu-i corpul masiv de trunchiul unui brad. Sărmanul Ariton a căzut apoi moale la pământ, întorcând spre mine doi ochi sticloşi. Din gura americancei ieşeau aburi verzi, iar chipul ei părea să se descompună cumva, ca şi cum sângele meu ar fi fost un fel de acid care îi topea carnea. Urla în chinuri de moarte, iar bărbatul ei părea sfâşiat între frică şi dragoste. Dintr-un motiv ştiut doar de el, a ezitat să o atingă, privind numai, nehotărât, când la mine, când la ea, şi hârâind din adâncul gâtlejului. Vaietele femeii au încetat brusc, aşa cum se mai opreşte uneori ploaia de vară. Capul i se topise pur şi simplu, transformându-se, parcă, într-o baltă de smoală roşie. De parcă asta ar fi fost grăuntele de nisip care înclina balanţa nehotărârii sale, americanul s-a repezit la mine cu dinţii rânjiţi. Avea doi canini imenşi, care m-au făcut să înghit în sec, privindu-l cum se apropie ireal de repede. N-a apucat să mă doboare. Mi-a sărit în spate Stamate, care m-a întors apoi cu faţa în sus, horcăind la fel ca americanul şi încercând să mă muşte de gât. M-am zbătut, dar părea posedat şi avea o forţă cu care n-am putut să mă lupt decât câteva secunde.

Mă resemnasem cu o moarte violentă şi de neînţeles, când Stamate s-a smuls de pe mine şi apoi a început să-şi

agite mâinile şi picioarele în gol, asemenea labelor unui cățel apucat de ceafă. În lumina violetă, am văzut-o atunci pe una dintre fete, care îl înşfăcase cu o singură mână de pantaloni şi îl ținea suspendat, râzându-i în față. Mişcările lui Stamate o făceau să tresalte uşor, agitându-i sânii. Mi-am smuls cu greu privirile de la spectacolul acela ireal şi mi-am adunat picioarele sub mine. M-am ridicat şi am dat să o rup la sănătoasa, când am auzit o voce poruncindu-mi:

— Rămâi!

Am încremenit şi m-am întors. Americanul se zbătea, prins între celelalte două fete; acestea se roteau în jurul lui, în dansul lor nebunesc. Bărbatul urla, lovea cu mâinile şi picioarele, dădea să muşte, dar loviturile sale se afundau în trupurile fetelor, de parcă cele două ar fi fost zămislite din aerul blestemat al nopții. Izbea mereu în gol. Singura împotrivire pe care, aparent, o simțea, se ivea atunci când încerca să iasă din cercul închipuit de tinere. Am vrut să plec. Mintea mea îşi imagina chiar că am ajuns deja departe, tocmai dincolo de stăvilar, în locul de unde se vedea satul, dar picioarele refuzau să mă asculte.

Am auzit un trosnet sec în spatele meu. Am ştiut încă dinainte să mă întorc că fata îi rupsese lui Stamate şira spinării. Corpul celui de care se legaseră până atunci speranțele mele de a mai reduce datoriile de la băcănie zăcea grămadă pe iarba poienii. Zâmbind, fata a pornit către mine. M-am împiedicat şi am căzut, pentru a nu ştiu câta oară. M-a ridicat încet şi m-a mângâiat pe gât, acolo unde mă muşcase femeia. Usturimea a încetat imediat, lăsând locul unei călduri plăcute, liniştitoare. Fără cuvinte, s-a prins apoi în jocul suratelor ei, rotindu-se din ce în ce mai repede, până când au început să se ridice de la pământ. Cântau un cântec ale cărui cuvinte nu le înțelegeam, dar ritmul melodiei părea să crească mereu, pe măsură ce se ridicau. Corpurile lor goale au devenit apoi un fel de ceață

luminoasă, iar silueta americanului a început parcă să se înroşească din interior, ca potcoavele scoase de sub foale. Cântecul fetelor a acoperit până la urmă urletele sale, iar când hora lor cerească a ajuns chiar lângă vârfurile copacilor, trupul străinului a explodat pur şi simplu, transformându-se într-un mănunchi de şuviţe din aburi negri şi verzi.

Fetele au coborât apoi şi s-au aşezat în faţa mea. Mi-a trebuit toată stăpânirea de sine ca să nu mă uit din nou la sânii lor, să nu mi-i imaginez tresăltând în ritmul nebunesc al dansului lor, aşa cuprinşi de desenele alea stranii şi strălucitoare. Mi-am blestemat firea păcătoasă, obsedată de carnea unor fiinţe care tocmai plutiseră până în faţa mea, ca puful unei păpădii însufleţite. Am rezistat şi mi-am sudat privirea în ochii limpezi şi albaştri ai celei din mijloc. Lumina violetă se reflecta în ei, făcându-i să strălucească deopotrivă demonic şi ademenitor, în felul în care trebuie să fi sticlit ochii şarpelui din Eden.

— Ne-ai sorbit lacrimile şi te-ai uitat la dansul nostru. Nici măcar Ariton nu ne ştia cu adevărat, deşi a zămislit odinioară pentru noi...

Am bâiguit ceva despre cum nu cred în iele şi nici în vampiri şi nici în vârcolaci şi poate că nici în Dumnezeu. Ca şi cum s-ar fi înţeles fără vorbe, au suflat toate asupra mea şi deodată am ştiut. Am ştiut ce era îngropat în cimitirul de la Bubuita, am ştiut ce refuza să moară acolo şi cine erau cele care săpaseră gropile şi păzeau meleagurile şi cimitirul pentru ca răul acela străvechi să rămână îngropat. Am ştiut cine erau americanii şi pentru ce veniseră, si am ştiut şi cine erau fetele şi că îi aşteptau şi de ce. Am ştiut şi o ştiu şi acum, dar nu îmi foloseşte şi nu îmi va folosi la nimic, niciodată.

— O să trebuiască totuşi să le spui o poveste, a început una dintre ele.

Am clătinat din cap.

— Aş vrea însă să vă întreb... Voi aţi ridicat praful din halda de steril ca să faceţi nebunia asta violetă? Aţi vrut să-i alungaţi înainte să ajungă aici?

Nu mi-au răspuns. După cum nici eu nu le-am destăinuit poliţiştilor ce s-a întâmplat cu Stamate, cu Ariton şi cu turiştii. M-au ţinut de două ori câte treizeci de zile la beci, neştiind că întunericul de acolo era o binecuvântare, după lucirea violetă a nopţii aceleia de Iad. M-au achitat definitiv abia după un an, iar avocatul mi-a spus că am avut noroc că nu s-au găsit cadavrele şi că nimeni nu s-a mai interesat de soarta americanilor. Nici măcar cei de la ambasadă...

În sat, s-a dovedit că Stamate ţinea de fapt caietul la băcănie şi, profitând de moartea lui, vânzătoarea l-a făcut pierdut, aşa că, una peste alta, am primit plata pentru noaptea blestemată.

Când m-am întâlnit, în sfârşit, cu ea, Luiza nu m-a întrebat mare lucru. Mi-a luat capul în mâini şi mi l-a aşezat pe pieptul ei. M-a lăsat să plâng o vreme, apoi s-a dezbrăcat încet şi s-a cuibărit fierbinte peste mine, iubindu-mă blând şi făcându-mă să mă simt ca în căuşul de lut cald de pe roata unui olar cu mâini ce au inventat alintul. Mi-am ferecat însă privirea în dosul pleoapelor, fiindcă, la un moment dat, mi s-a părut că în ochi îi lucea o flacără de culoare violetă.

Specializat în întunecatul cyberpunk, gen cu siguranţă tributar goticului, FLORIN PÂTEA este autorul romanului Gangland*, a cărui atmosferă futuristo-medievală nu avea cum să nu îmi atragă atenţia. Fan al câtorva dintre personajele sale (precum părintele O'Blivion sau Alex Dickinson), m-am bucurat de scriitura lui îngrijită şi de ideea*

originală pe care o vor întâlni şi cititorii numaidecât, călcând, pe urmele unui călugăr medieval prea curios, în misterioasa „Văgăună bântuită”.

Florin Pâtea
VĂGĂUNA BÂNTUITĂ

I pak dau de ştire Sfinţiei Tale, prea-cinstite Stareţ, că Domnul Dumnezeul nostru, atoatefăcător şi atotputernic, a găsit cu cale să îi arate, încă o dată, nevrednicului de mine, că mare e puterea Sa, mare Îi e slava, ascunse Îi sunt căile şi neînstare suntem noi, muritorii, a Îi pătrunde planurile şi tainele, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Binevoit-a Cel de Sus a îmi desluşi un crâmpei doar din toată măreţia Sa, iară eu, rămas aproape fără grai şi lipsit cu totul de puterea de a înţelege cele ce mi s-au arătat, am cutezat a scrie carte Sfinţiei Tale, Stareţul şi păstorul nostru pe acest pământ, cu nădejdea ca măcar Sfinţia Ta, cu înţelepciunea şi cunoaşterea ce ai dovedit zilnic atâţia ani în şir, să desluşeşti cele ce mi s-au întâmplat şi să le afli înţelesul. Căci, în ceea ce mă priveşte pe mine, prea-plecatul frate întru Domnul al Sfinţiei Tale, fără înconjur mărturisesc că înţelesul celor ce mi s-au fost întâmplat se află dincolo de cele ce poate limpezi lumina slabă a minţii mele.

Cum bine ştie Sfinţia Ta, plecat-am de la mânăstirea ce păstoreşti, în urmă cu aproape un an, în ziua Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil, lăudate fie numele lor şi aibă-ne în pază în ceasurile de primejdie şi de nevoie cu care ne cearcă Cel de Sus credinţa. Tihnite şi de preţ fostu-mi-au zilele la mânăstire, îndeosebi de când vechiul stareţ, Sfinţia Sa Nichifor, s-au fost strămutat la cele sfinte, iară Sfinţia Ta luatu-i-ai locul spre slava Celui de Sus şi spre bunăstarea

nevrednicilor de noi. Dară, cum suntem legaţi cu jurământ să slujim pre Domnul, nu pre noi înşine, când Cel de Sus mi-au fost dat, în mare mila Lui, semne să mă sihăstresc în pustietate, L-am ascultat şi am pornit a mă sihăstri, departe de lume şi de fraţii călugări. Cu dragă inimă aş fi fost rămas la mânăstire, la truda zilnică trupească şi la slujbele cele rânduite, dară împotriva voinţei Celui de Sus aş fi rămas şi nu am cutezat a Îi nesocoti voia Domnului.

Aşa se face că, din zori, în loc a merge cu Sfinţia Ta şi cu fraţii noştri la slujba rânduită spre cinstirea Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil, vrednici conducători ai oştirilor îngereşti şi slujitori ai Tatălui Ceresc, strânsu-mi-am puţinul avut într-o traistă şi plecat-am cu binecuvântarea Sfinţiei Tale, cu nădejdea că Cel de Sus avea să îmi îndrume paşii către loc de sihăstrie în care, cu strădanie şi rugăciune, să mă aduc mai aproape de cele sfinte.

Şi Domnul Dumnezeu, în mare mila Lui, îndrumatu-mi-a paşii mult şi bine, luni de-a rândul, mai departe decât credeam că mă poate purta închipuirea, necum picioarele. Găsit-am găzduire, ici la un han, colo la casa câte unui bun creştin, ori la vreo mânăstire sau chiar în câte un bordei săpat în coasta unui deal. Vorbit-am cu smerenie, cum ne-ai învăţat Sfinţia Ta în predicile de duminică, şi mulţumitu-m-am cu puţin, iară gazdele, fie mai înstărite ori mai sărmane, bucuroase s-au arătat când, la plecare, am lăsat în urmă o binecuvântare.

Fost-au nopţi în care găzduire în casă de om nu am găsit – şi nu puţine. Colindat-am prin codri, pe coclauri, şi înnoptat-am prin câte o scorbură, pe sub câte o lespede ieşită dintr-un povârniş ori prin câte o văgăună. Rugatu-m-am la Cel de Sus, de fiecare dată, ca să mă aibă în pază, şi făcut-am câte un foc cu vreascuri şi cu frunze veştede, ca fiarele pădurii să vadă flăcările şi să simtă mirosul fumului şi să nu cuteze a se apropia. Căci, afară de toiagul ce îmi

luasem ca sprijin la drum, nu purtam cu mine niciun fel de armă care să îmi fie de apărare. Numai mila Domnului îmi era pavăză.

Căutat-am a citi urmele lăsate de fiare prin codri şi ţinutu-m-am departe de calea şi de sălaşul lor. Dară într-un rând, răzbit fiind de foame şi nemaiavând de nici unele în traistă, căci nu mai întâlnisem ţipenie de om de trei sau patru zile, intrat-am într-un zmeuriş, fără a cerceta locul cu luare-aminte. Ridicatu-s-a atunci o ditamai namila de urs şi slobozit-a răget grozav, de am crezut că are să îmi stea inima în loc de groază şi am să mă înfăţişez degrabă dinaintea Atoatefăcătorului pentru Judecată. Pe loc m-am prăvălit la pământ şi nu am mai clintit defel, căci mărturisesc Sfinţiei Tale că nici să suflu nu mai cutezam. Iară ursul apropiatu-s-a mormăind şi adulmecând, apoi s-au fost întors la cele tufe de zmeuriş şi, după ce a ospătat pe săturate, a pornit agale către sălaşul său.

Abia după ce trecuse soarele de amiază îndrăznit-am a mă clinti din locul unde mă prăvălisem şi am căutat un pârâu în care să-mi spăl rasa – căci, în mare spaima mea, mă slobozisem pe mine când namila de urs mi se ridicase dinainte pe negândite şi dăduse răget îngrozitor. Şi, după ce am spălat rasa şi am întins-o pe nişte tufe, într-un luminiş, ca să o bată vântul şi să o zvânte soarele, m-au fost muncit spaime de întoarcerea dihaniei şi grijă să nu treacă pe acolo vreo făptură omenească, cu osebire dintre cele de parte femeiască, şi să nu mă vadă despuiat, căci aş fi murit, pe loc, de ruşine. Dară Cel de Sus, în mare mila Lui, nu mi-a scos în cale în ziua aceea nici oameni, nici fiare sălbatice, iară, către asfinţit, nevrednicul de mine mi-am pus rasa la loc ca să îmi acopăr goliciunea şi trag nădejde ca să nu mă mai despoi vreodată, până când o să îmi dau ultima suflare, căci, după învăţătura dată de Sfinţia Sa Nichifor, aibă-l în pază Cel de Sus, de ajuns îi sunt omului două îmbăieri pe

lumea asta, una la botez şi cealaltă înainte de îngropăciune, iară mai multe ar fi dovadă de trufie şi prilej de ispitire adus în calea noastră de cel viclean.

Numai că, până a se lăsa noaptea de-a binelea, Domnul Dumnezeu, în dărnicia Lui nesfârşită, a găsit de cuviinţă să mă mai îmbăieze o dată, revărsând din ceruri un potop cu tunete şi fulgere, de m-am udat până la piele şi am început a dârdâi şi a clănţăni din dinţi. Bătea un vânt grozav, de se clătinau copacii mai să se frângă, iară ploaia care cădea şiroaie era purtată încoace şi încolo, încât nu aveai cum să te adăposteşti de ea. Când şi când, se luminau cerurile de la câte un fulger alb, după care tunetul zguduia tăriile ca glasul Domnului la mânie, când vede Cel de Sus ce păcătoasă e lumea asta şi ce nevrednici suntem. Apoi bezna se făcea şi mai adâncă, iară copacii biciuiţi de ploaie se zvârcoleau şi gemeau în întuneric ca sufletele chinuite din adâncurile ladului. Încă, şiroind de apă şi dârdâind, i-am adus laudă Ziditorului că a slobozit potopul cel grozav câtă vreme mă aflam în pădure, iară nu în vreun câmp deschis, unde primejdia ar fi fost şi mai mare.

Află, dară, Sfinţia Ta, că, în cele din urmă, Cel de Sus s-a îndurat de nevrednicul de mine şi mi-a scos în cale o văgăună pe un povârniş, unde şuvoaiele săpaseră în coasta dealului şi roseseră ţărâna, dezvelind rădăcinile copacilor. Iară dedesubtul rădăcinilor, mai întunecată decât întunericul din jur, se afla gura văgăunii, nu mai mare decât căldarea în care ne găteşte Fratele Nicodim, ţină-l Dumnezeu sănătos. Cum se înnoptase de-a binelea, iară ploaia şi vântul mai că nu îmi luaseră vederea cu totul, încredinţat sunt că nu aş fi zărit intrarea în văgăună, de nu s-ar fi îndurat Atoatefăcătorul să mi-o dezvăluie cu lumina unui fulger. Degrabă m-am strecurat înăuntru, aducându-i mulţumire Celui de Sus că s-au milostivit de robul Său şi rugându-mă să nu îşi aibă tocmai acolo sălaş oarece fiară

sălbatică. Şi, ghemuit aproape de intrare, ferit de ploaie, hodinitu-m-am până în zori.

Nu mică mi-a fost mirarea, Sfinția Ta, să aflu dimineață că văgăuna aceea se adâncea în coasta dealului. Rostit-am rugăciunile după rostul nostru de la mânăstire, apoi, nădăjduind că Domnul îmi scosese în cale locul de sihăstrie pe care îl căutam de atâta amar de vreme, am aprins câteva crengi de brad cu amnarul şi iasca pe care le aveam în traistă şi am pornit a vedea încotro ducea văgăuna şi cât de departe se întindea. Şi mă rog de Sfinția Ta a nu crede, citind cele ce urmează, că m-am smintit ori, mai rău, că am căzut cumva în păcatul minciunii şi că am început a îl sluji pe cel viclean – căci tare mă tem de mânia Atotputernicului şi de Ziua de Apoi, când mă voi înfăția la judecată, iară mântuirea sufletului mi-e mai presus de ispita înşirării de neadevăruri:

Văgăuna aceea ducea într-un şir de odăi meşteşugite.

Felurite gângănii sălăşluiau prin acele odăi, unele viermuind pe podele, altele cățărându-se pe ziduri, iară paingi nenumărați întinseseră pânze în tot locul, pasă-mi-te ca să le prindă pe gângăniile acelea şi ca să se ospăteze cu ele. Colbuite tare erau pânzele acelea, presărate cu gângănii uscate şi lipsite de viață, iară, din loc în loc, câte un gândac proaspăt prins în mreje se zbătea amarnic ca să scape, în vreme ce paingii năpădeau asupră-i din toate părțile ca să îl înfăşoare cu firele lor şi ca să îl învenineze şi să îl răpună.

Dară pe sub pânzele cele colbuite se ghiceau o seamă de lucruri ce nu-şi aveau locul într-o văgăună lăsată de la Dumnezeu: jilțuri, mese, cufere şi altele asemenea. Cineva le făurise, de bună seamă, numai că, îndepărtând eu pânzele de paing de pe câteva dintre ele şi privindu-le cu luare-aminte, am văzut că erau mai meşteşugite decât se pricep a face oamenii de pe meleagurile noastre. Şi am început a

bănui că văgăuna aceea în care intrasem nu era chiar văgăună, ci cu totul şi cu totul altceva.

Cercetând eu cu luare-aminte zidurile odăilor, m-am pomenit că s-au ivit în tavan lumini palide, albicioase şi reci, cam ca luna plină, care nici nu clipeau, nici nu fumegau. Nu erau multe la număr, însă mare noroc am avut că s-au arătat, căci crengile de brad cu care îmi luminasem paşii prin odăi se mistuiseră aproape cu totul şi erau pe cale să se stingă. Miratu-m-am foarte de acele lumini din tavan şi, neştiind ce se cuvenea să fac, căzut-am în genunchi şi înălţat-am rugăciune către Cel de Sus, cum ne-ai învăţat Sfinţia Ta – în cuvinte puţine, dară din inimă.

Şi nu mică mi-a fost mirarea când în odăi, trecând prin pânzele cele colbuite fără să le clintească, s-au fost ivit năluci nepământene din lumină slabă. Am dat ţipăt mare şi m-am prăvălit pe podele, bănuind că Cel de Sus, sătul de păcătosul de mine, mă lăsase pe mâna necuratului. Dară nălucile cele palide, care nu aveau chipuri de om, nu m-au vătămat cu nimic, ci au rostit în grai nepământean vorbe pe care nu le puteam pricepe. Tremurând tot de spaimă, am înălţat iarăşi rugăciune către Domnul şi nălucile au tăcut, după care, încetinel, au prins a-mi îngâna cuvintele, întâi câte unul, apoi în şir. Şi, iertat să îmi fie, Sfinţia Ta, dară dacă duhurile acelea sau ce vor fi fost s-ar fi zămislit de la cel viclean, puterea rugăciunii învăţate de la Mântuitorul nostru le-ar fi spulberat fără îndoială, spre slava Atotputernicului.

Or, nălucile nu numai că au rămas acolo, în odăile ce le aflasem, dară au şi repetat toate vorbele mele, ca şi când s-ar fi străduit a învăţa cum să grăiască asemeni mie. Şi, văzând aceste lucruri de mirare, mi-am înfrânt spaima ce mă cuprinsese, m-am ridicat de pe podele şi am cutezat a rosti şi alte vorbe decât cele de rugăciune. Am spus cine sunt şi de unde vin, am amintit de dorul meu de sihăstrie şi

de drumurile pe care le umblasem în căutare de chilie, ba chiar am amintit nu numai de Sfinția Ta şi de frații de la mânăstire, ci şi de dihania de urs care îmi ieşise în cale cu o zi mai înainte.

Iară nălucile mi-au repetat vorbele, lucind stins printre pânzele colbuite.

Batîr că mă chinuia foamea, căci nu mai îmbucasem nimic de cu seară, nu m-am îndurat a ieşi din odăile acelea ce le găsisem, nici a umbla să caut ceva de-ale gurii, de teamă că nu mai aveam să aflu calea înapoi către văgăună şi către nălucile acelea care învățau a grăi cu glas omenesc. Am cutezat însă a le întreba cine erau şi de unde veneau.

Şi mi-au spus...

Greu îmi este a prinde în vorbe cele ce au rostit, căci amestecau graiul nostru cu al lor, iară ce cred că am priceput din spusele lor este în aşa măsură lucru de mirare, că nu sunt cu totul încredințat a fi înțeles bine.

Mi-au spus că odăile acelea de sub coasta dealului alcătuiau un fel de luntre sau de car, cu care nişte făpturi umblaseră prin ceruri. Luntrea aceasta se aşezase în ținuturile noastre cu veacuri în urmă ca să i se dreagă unele părți, însă făpturile din ea nu izbutiseră a o drege şi pieriseră de bătrânețe, una câte una. Iară luntrea lor, colbuită şi acoperită încet-încet cu țărână, ajunsese să fie îngropată în coasta dealului, locuită numai de gângăniile rătăcite pe acolo şi vegheată de duhurile cele fără de trup – isteții meşteşugite mi-au spus că se cheamă, sau cam aşa ceva.

Şi, după ce am aflat povestea luntrii cereşti, iară o vreme am dereticat prin odăile ei şi am tot iscodit nălucile ca să aflu mai multe despre făpturile nepământene, am ajuns a scrie carte către Sfinția Ta, cu gând a îți cere sfat şi îndrumare. Să fie făpturile ce colindau prin ceruri cu astă luntre nemaivăzută parte din oştirile îngereşti? Dacă da,

cum de au pierit de bătrâneţe? Căci îngerii Domnului sunt de bună seamă nemuritori. Dacă nu, cum de le-a dat voie Domnul Dumnezeu atotputernic să bântuie prin ceruri cu luntrea asta a lor nepereche? Să fie, dimpotrivă, făpturile acestea dintre îngerii răzvrătiţi ce au fost alungaţi din ceruri împreună cu cel viclean? Dacă da, cum de nu m-au târât deja pe mine, păcătosul, în focul veşnic ca să mă chinuiască? Dacă nu, cum de au căzut din cer şi cum de nu le-a mai îngăduit Cel de Sus să zboare?

Şi, neavând răspunsuri la întrebările acestea, cuvenit ar fi oare să îmi fac sălaş de sihăstrie tocmai în luntrea cerească, la sfat cu nălucile palide care o bântuie? Sau să le las în urmă şi să merg a mă nevoi în post şi în rugăciune, cu nădejdea că se va îndura şi de mine Cel de Sus, într-o zi, ca să mă primească la sânul Lui?

Am să aştept cu smerenie sfatul cel bun de la Sfinţia Ta, cinstite Stareţ.

Cu iubire frăţească,
Al dumitale frate întru Domnul,
Macarie

Cea mai tânără dintre autorii care m-au sprijinit în întocmirea acestei antologii, RALUCA BĂCEANU nu este totuşi străină de literatura gotică – dimpotrivă. Mai întâi Ştefan Ghidoveanu, apoi Gazeta SF şi, în sfârşit, prestigiosul Suspans i-au publicat scriitoarei mai multe povestiri încadrabile (unele parţial, altele sută la sută) în genul căruia îi este dedicată antologia noastră. Asemeni textelor respective, „Fraţii de Saint-Yves" face parte dintr-un ciclu despre ocultism şi despre tainele ori creaturile nopţii – iar coborârea treptată în straniu, păcat, mister şi oroare se petrece într-o manieră pe care îndrăznesc să o numesc POEtică.

Raluca Băceanu
FRAȚII DE SAINT-YVES

Să fie oare posibilă ierarhizarea răului? Dacă, cumva, acesta se prezintă lumii în mai multe *feluri? Cel animalic, săvârşit rapid, fără plăcere, fără un scop precis, comis numai pentru că trebuie? Şi cel din datorie, o datorie drăcească, de parcă prin însăşi a sa natură este obligat să făptuiască ceea ce i-a fost scris? Să aibă Răul propria sa etică?*

Te întrebi, ce e mai rău decât însuşi Răul?

Există, desigur, şi acel Rău care ar putea fi catalogat drept un fel de rău omenesc, întrucât e săvârşit cu premeditare, cu plăcere. Ca şi cum Răul, îmbrăţişându-şi propria esență, acceptă ceea ce el reprezintă de fapt, ba chiar o face cu bucurie. Să ne gândim că poate fi comparat cu asumarea destinului de către om. Cum şi Binele are propriul său destin, acela de a fi bun*, aşa şi Răul îl are pe al său, doar că* ACEŞTI DOI FRAȚI NU SUNT DOAR DIFERIȚI, CI ŞI OPUŞI, *precum Soarele şi Luna. Răul se aseamănă omului. Ca şi acesta, şovăie, greşeşte, singura deosebire fiind că, indiferent de circumstanțe, răul ajunge totuşi să se înfăptuiască, mai devreme sau mai târziu. Răul trebuie văzut ca un frate revoltat al Binelui, căci din opusul său izvorăşte. Ce ar fi umbra fără lumină? Şi invers? Una în lipsa celeilalte nu ar putea exista. Doar prin comparație le realizăm ființarea.*

În plus, este greşit să vedem în Bine şi în Rău doar valori nule, care să denumească o acțiune, o faptă, un fenomen, corelându-le numai cu rezultatul dorit. Sunt fenomenele cel mai puțin previzibile,

deoarece niciodată nu poți prevedea exact cursul evenimentelor izvorâte din aceste concepte. Răul apare fie că o face precugetat, fie doar pentru că aceasta este datoria sa de Rău. Sigur este, însă, că apare*.*

Să privim, aşadar, cea mai îngrijorătoare formă a Răului, dacă, desigur, îi putem accepta ierarhizarea. Mai cu seamă, să privim Răul premeditat. Acel Rău Absolut care, pentru a-şi atinge scopurile, extrage cele mai intime informații din mintea omului, când acestea doar omului ar fi trebuit să îi fie accesibile. Acel Rău care reuşeşte, cum-necum, să citească temerile, aspirațiile, dar şi principiile după care ne ghidăm în viață. Să nu confundăm acest Rău cu răul latent din fiecare om. Este vorba strict despre un Rău exterior*, precum un Izvor care nu seacă, acel Rău care începe a se manifesta, poate, odată cu însăşi apariția Binelui.*

Dacă, prin cine ştie ce trucuri mişeleşti, Răul s-ar arăta, în forma sa cea mai de temut, tocmai ființelor care doresc să se păstreze virtuoase? Astfel nu s-ar dovedi altceva decât premeditarea sa, ca şi cum, din dorința de a-i amăgi chiar pe cei mai puternici, ar simți un soi de bucurie nebunească. Cel mai Rău dintre Rele ar putea fi un singur lucru – tocmai ca Răul, odată înfăptuit, să consume atât de tare persoana în cauză, încât, indiferent de alegerea pe care aceasta o va face, fie că îl va fi respins, fie că îl va fi acceptat, să se vadă intrată într-o situație din care nu va mai ieşi niciodată.

Ce se întâmplă însă când Răul ia forma celor dragi, tocmai pentru a ne convinge să îi cedăm? Sau, şi mai rău, pentru a se asigura, luând în calcul

posibilitatea de a fi învins, că cel afectat nu va mai redeveni nicicând întreg?

Iar acesta, înclin eu să cred, ar putea să fie Răul cel mai rău dintre Rele.

Răul Absolut
17 martie
Ralenne

Cerul roşiatic apăsa peste ţinuturile biciuite de ploi şi de zăpezi, mult mai tare decât de obicei. Nu s-ar fi putut spune de ce, dar primăvara întârzia să apară. Mugurii nu mai aşteptau să pocnească în culcuşurile lor, de parcă adormiseră atât de adânc, încât uitaseră că le era scris să se mai şi trezească. Natura întorcea spatele tuturor, amânându-şi schimbarea la faţă, precum un copil răsfăţat care nu şi-a primit jucăriile. Culorile apusului, la rândul lor, se prelingeau mocirloase peste întreaga grădină, încă acoperită, în unele locuri, cu gâlme murdare de zăpadă.

Contemplarea peisajului dezolant era însă o plăcere pentru Ralenne. De la biroul la care scria aproape toată ziua, îşi putea ridica ochii oricând dorea, privind lung înspre pajiştea dezbrăcată. Culorile din acele momente, credea fata, aveau un alt impact, mult mai puternic, asupra minţii umane, decât cel cauzat de „monotonia” exploziei picturale a primăverii.

Tocmai ce terminase un nou manuscris, iar acum sufletul ei sensibil se înfrupta cu priveliştea ultimelor nuanţe ale zilei. Pământul şi zăpada aproape topită erau amestecate, la orizont, cu un plumburiu despicat de şuviţe stacojii, ca şi cum însuşi cerul îşi cresta pântecele, lăsându-şi măruntaiele ascunse să iasă sfidător la iveală. În câteva minute urma să se întunece, dar, tocmai în acele minute preţioase, natura căpăta un *ceva* mistic, pe care se părea că doar mintea fetei izbutea să îl cuprindă. Fenomenul avea loc

atât de iute şi dura atât de puţin, încât, de prea multe ori, Ralenne îşi pusese întrebarea dacă nu era doar o părere, dacă undeva în lume existau totuşi şi alţii care vedeau acelaşi lucru ca şi ea, ori dacă straniul sentiment nu exista cumva numai şi numai pentru ea singură.

Pe cât de repede apărea şi dispărea această neobişnuită şi dătătoare de visuri crestătură celestă, pe atât de repede se termina şi jocul ciudatelor umbre deasupra pământului mort, parcă trezindu-l, astfel, la viaţă. Uneori, fata era convinsă că nelinişţitorul dans spectral reprezenta un simplu fenomen optic, alteori însă, putea să jure că umbrele vii de pe pământ urcau într-adevăr înapoi, în norii violeţi din care se pogorâseră.

Aşa o surprinse Briand, contemplând apusul.

Iar a uitat să îşi aducă lumânările din bibliotecă. Şi ştie deja că o lasă vederea, dar nu mă ascultă, e atât de răuvoitoare!... se gândi iritat Briand.

Însă nu se putea supăra pe unica fiinţă care îi mai rămăsese alături. De când părinţii lor se stinseseră din viaţă, numai rele li se întâmplaseră celor doi fraţi, marcându-le dramatic destinul. Când Briand, renumit istoric, se căsătorise, simţindu-se brusc mai bine ca niciodată, lucrurile păruseră totuşi a se reîntoarce pe drumul cel bun. Iar Ralenne decisese să se retragă la o mănăstire, cu studiile, cel puţin pentru o bucată de vreme. Dar fericirea nu durase prea mult, fiindcă soţia lui Briand murise în circumstanţe destul de misterioase, la doar două luni după ce arătase primele semne că ar fi fost atinsă de o banală răceală. Murise cum şi apăruse în viaţa lui Briand, repede, încât acesta nici nu ştiuse, în acel moment, ce semnificaţie trebuia să acorde tragediei: fusese o palmă peste obraz venită din partea Sorţii, ori o întâmplare oarecare?...

Reuşise, destul de iute, să treacă peste pierdere. Ralenne, deşi rămăsese trei ani la mănăstire, nu încetase să îi scrie, ori de câte ori putea. Şi, într-o zi, pe neaşteptate, se întorsese acasă, veselind întregul loc, până nu demult pustiu şi trist...

Briand coborî în bibliotecă şi înşfăcă sfeşnicele. Odată întors în camera fetei, văzu că, între timp, cerul se înveniţise de-a binelea, ca şi cum fusese lovit de chiar forţa gândurilor bărbatului, prea apăsătoare, poate, pentru un singur om.

Ralenne stătea în aceeaşi poziţie în care o lăsase mai devreme. Nu se clintise niciun centimetru.

— Intră, spuse ea deodată pe un ton vesel, nepotrivit atitudinii împietrite, afişate în ultimele câteva minute.

— Surioară, iar ai uitat lumânările! Nu vrei să ne supărăm, nu? încercă Briand să glumească.

Aşează sfeşnicul cu grijă pe singurul colţ liber al biroului, încercând din răsputeri să fixeze cât mai bine lumânările, de teamă să nu picure ceară pe manuscrisele preţioase ale inteligentei sale surori.

O aprecia cu atât mai mult, cu cât observa că se schimbase. Copilul vesel, talentat, extraordinar de isteţ, devenise, pe neştiute, o tânără domnişoară interesată de tot şi de toate. Tratate de filosofie, de teologie, vechi documente în latină zăceau adunate pe biroul ei. Din scrisorile pe care şi le trimiteau odinioară, Briand nu apucase să înţeleagă ce se găsea dincolo de aranjamentul armonios în care fata potrivea, cu atâta grijă şi inspiraţie, cuvintele. Prea absorbit de propria-i muncă, îşi ignorase, fără să vrea, surioara. Dar, de când aceasta se întorsese, remarcase la ea o maturitate izbitoare, neştiind, de multe ori, cum să răspundă întrebărilor prea directe, iar, în alte dăţi, prea profunde pentru vârsta ei, pe care fata i le tot adresa.

De asemenea, Ralenne îşi păstrase, în ciuda evoluţiei sale spirituale remarcabile, o urmă dulce de copilărie. Să fi

fost zâmbetul dintr-un colț al buzelor, să fi fost ochii care îi râdeau înaintea gurii, sau întreaga ei alură? Părul creț de un nisipiu vibrant, ce îi stătea în toate părțile zbârlit, ori poate felul cum se chircea pe scaunul mic de la birou, precum o năzdrăvană, punându-şi ba un picior sub ea, ba altul, ba aducându-şi-le pe amândouă la piept – în ciuda corsetului bine strâns –, îi dădeau o notă de ludic inocent şi fermecător, oricât de mult crescuse în cei trei ani în care nu locuise acasă. Anii aceia trecuseră prea repede, iar Briand simțea că pierduse prea mult timp pe care ar fi trebuit să îl petreacă alături de sora sa, singura rază de soare ce se mai afla, pentru el, pe pământ. Anii aceia nu avea să îi mai întoarcă nimeni, niciodată.

— Sunt bine, ştii cât de mult îmi place întunericul. E liniştitor şi cald apusul. Umbrele, jocul de culori, amestecul violent, aproape că simt durerea cerului. Ai văzut vreodată cum se despică? E incredibil de frumos, chinuitor, ca o naştere, dar frumos cu adevărat!

Îi zâmbi inocent, ridicând uşor din sprâncene, apoi se întoarse din nou spre fereastră, aducându-şi genunchii la piept şi lăsându-şi capul într-o parte.

Abia de curând remarcase Briand talentul surorii sale de a descrie fenomene banale în aşa fel, încât să pară extrem de interesante.

— Dar, Ralenne, apusul nu ar trebui să fie un sfârşit? Ce e frumos la această... despicare? întrebă Briand, accentuând ultimul cuvânt şi încruntându-se.

— Este, pur şi simplu..., zise ea, gânditoare. Sfârşitul zilei, naşterea nopții, continuă fata, cu mai multă voioşie. Depinde cum priveşti lucrurile. Eu mă gândesc la orice sfârşit ca la un început. E mai uşor aşa, spuse ea, neclintită.

Briand simți nota de dezamăgire din glasul fetei. După moartea părinților, surioara sa alesese să îşi continue

pregătirea într-o mănăstire aflată la câteva sute de leghe distanță de castel, doar ca să încerce să uite fatidicul accident de trăsură în care cei doi pieriseră. Ştia că Ralenne se hrănise cu iluziile legate de Viața de Apoi, pe care i le serviseră măicuțele, fiindcă unui copil – pe atunci, Ralenne era în mod cert doar un copil – astfel de credințe îi lăsau impresia că ar fi benefice. Dar se părea că fata nici acum nu reuşise să se desprindă de naivele iluzii, ori, poate, acesta era modul prin care încerca să se amăgească singură.

Se întoarse către Briand, zâmbindu-i larg. Era ceva al ei caracteristic, în ultima vreme, să treacă, dintr-odată, de la o stare la alta. Fratele fetei nu era îngrijorat totuşi, mai ales că Ralenne vorbea cu el despre absolut orice. Venea țopăind în miez de noapte în bibliotecă, unde Briand lucra asiduu, aplecat asupra cronicilor sale, şi îi flutura în față manuscrise cu privire la tot felul de subiecte. De la filosofia antică, până la fenomene inexplicabile, trecând prin însemnări legate de emoții şi sentimente, pentru că, spunea Ralenne:

— Sunt două lucruri diferite! Ştiu ce spun. *Certainement!*

Briand era mereu acolo pentru surioara sa, fiind în stare să abandoneze orice, când venea vorba de ea. De cele mai multe ori, uimit de concluziile celei mici, se lăsa antrenat în lungi discuții, până când se crăpa de ziuă.

— Şi mă rog, de unde ştii tu că emoțiile şi sentimentele sunt două lucruri diferite?

Atunci fusese prima oară când Ralenne roşise, dar fata se mulțumise să mijească ochii la Briand, după care, imediat, zâmbetul îi revenise pe față, luminos ca întotdeauna. Mai iute însă decât lumina zâmbetului, ochii ei se lăsaseră umbriți, pentru o clipă, de urma unei stranii nelinişti. În acel moment, Briand o privise aproape cu disperare, iar Ralenne îi răspunsese surâzând cu destulă

amărăciune, fără să îi ofere totuşi fratelui ei lămuririle pe care acesta le cerea rugând-o mut din priviri.

Devenise clar, în acel moment, că fata îi ascundea ceva lui Briand, însă acesta, cunoscându-i prea bine firea, hotărâse că nu era cazul să insiste. Ar fi vrut totuşi să ştie ce o măcina pe surioara sa. Oarecum, bănuia despre ce putea să fie vorba, motivul frământării ei reprezentând, probabil, chiar motivul pentru care Ralenne se întorsese subit acasă. O dragoste neîmplinită, o aşteptare ratată, o inimă frântă peste care fata aşeza acum, zi după zi, tone de gânduri, de manuscrise, de pasteluri.

— La ce te gândeşti, Briand? De ce eşti trist? Te-ai supărat pe mine? Briand?

Acum venise rândul bărbatului să privească cerul. Se pierduse cu gândurile în infinitul nopții.

— Eh, Ralenne, cum le zici tu... *efemerisme*?

— Aaa, am înțeles. Te-a furat şi pe tine profunzimea asta extraordinară a serii. Nu e minunat? Nu e TOTUL atât de minunat?

Ralenne sări de pe scaun, aproape răsturnându-l, ca electrizată.

— E atât de fabulos Universul... Nu ştiu cum am putut fi aşa de proastă când eram mică, cum de nu puteam vedea şi înțelege atâtea lucruri! Îți spun, Briand, 18 ani e ca o vârstă pentru renaştere! Văd în cu totul şi cu totul altă manieră lucrurile! Ce descopăr e atât de frumos, chiar şi de pare deprimant! Cum arăta cerul acum un sfert de oră? *Deplorable*. Şi ținutul? Pustiit. Îți zic, de-a dreptul pustiit! Fir de iarbă n-a răsărit, ghiocel nu am văzut, numai petice murdare de zăpadă uscată. Dar ce frumos joacă roşul, portocaliul sau galbenul apusului peste colțul ăsta de natură! Şi omul! Ce creatură fabuloasă! Totul e aşa de... grozav!

Parcă umplea întreg castelul cu energia ei când avea astfel de revelații, iar lui Briand, sora sa îi lumina sufletul întreg.

— Tu eşti grozavă, Ralenne! Eşti extraordinară, într-adevăr! Să nu te schimbi niciodată, să rămâi aşa, dar exact aşa cum eşti acum, *formidable*!

Ralenne începu să râdă, bucuroasă. Părul creț, în lumina lumânării, părea roşiatic, iar rochia liliachie de mătase, ca lichidă, năştea valuri care se plimbau pe trupul fetei, la fiecare mişcare pe care ea o făcea. Gesticula mult, semn al bucuriei trăite din plin.

— Noi suntem! Suntem cei mai fabuloşi frați! Noi, frații de Saint-Yves, noi! Noo-oo-i!

Ralenne prinse a cânta bucuroasă şi ieşi din cameră în paşi de vals. Briand încă râdea, amuzat şi încântat de euforia surorii sale. Mereu, noaptea, era cea mai energică, deşi, nu înțelegea cum, întotdeauna se trezea odată cu răsăritul şi începea să scrie până aproape de apus. Abia trăgeau de ea ori guvernanta, ori camerista, să mai iasă din odaie şi să mănânce. Nu se lăsa – pe cât era de inteligentă, pe atât de încăpățânată devenea, când cineva încerca să o constrângă spre a face un lucru căruia ea nu îi găsea rostul.

— Cărțile sunt hrana mea, cine are nevoie de mâncare? le arunca servitoarelor, care îşi făceau semnul crucii ori de câte ori Ralenne începea să se certe cu ele pe tema luării unei gustări, a micului dejun, a prânzului ori a cinei.

— *Euh*, toată lumea, Ralenne! *Mon Dieu*, cărțile-s pentru suflet, dar până una, alta, mai ai şi un trup! Vrei să te ofileşti? Nu e păcat de sora mea, să mai pățească cine ştie ce, fiindcă se încăpățânează inutil?

De câte ori intervenea Briand, Ralenne începea, ca prin minune, să mănânce. După un timp, cei doi căzură de acord ca, la anumite ore, indiferent de ce anume lucrau, să coboare în sala de mese, împreună.

Pentru un timp, convenția funcționă, apoi, într-o zi, Ralenne decise, fără de veste, să se închidă în camera ei. Nu ieşi de acolo mai deloc, o săptămână întreagă. La câteva zile de la această nebunie, îi spuse lui Briand câteva cuvinte stranii, ce semănau teribil de tare a avertisment:

— Ceva se întâmplă şi nu e în regulă. Trebuie să mă pregătesc, altfel voi da greş. O să vină. Îți promit că nu te voi dezamăgi. Şi nici tu nu mă vei dezamăgi pe mine. Trebuie... trebuie.

Briand nici nu apucă să îi ceară explicații, căci surioara, având o căutătură bizară, se retrase alergând în camera ei, murmurând pe holuri: „*Trebuie... trebuie... trebuiee...*". Îngrijorat, îi bătu cu pumnii în uşă, o imploră să îi deschidă, dar Ralenne nu voi să iasă. Se baricadase acolo, fără să facă cel mai mic zgomot.

Trecură ore, şi Briand începu să se teamă de ce era mai rău. Din bibliotecă, lipseau diferite tratate de ocultism, iar vechi documente care aparținuseră Inchiziției Spaniole dispăruseră de asemenea. Bănuia că Ralenne ar pune ceva la cale. Se temea ca, împinsă tocmai de nepotolita ei sete de cunoaştere, fata să nu facă vreo prostie, să nu încerce să se joace cu cine ştie ce forțe pe care nimeni, dar absolut nimeni, nu trebuia să le provoace vreodată.

> *Dezamăgirea, scria Sfântul Ioan Gură de Aur, este primul semn. Mă tem că, poate, am încercat să înving ceva ce nu poate fi învins. E ca şi cum te-ai strădui să smulgi o buruiană, sperând din tot sufletul să îi smulgi, totodată, şi rădăcinile. Eu am descoperit că Răul nu are rădăcini, iar dacă are, acestea sunt adânc înfipte, şi nu în eter, ci în noi. Nu ştiu cum, încă nu îmi pot explica, dar aşa este. Simt cum pulsează, mai puternic ca niciodată. Chiar mai puternic decât acum un an. Mai rău decât în ziua în care* ele *au înțeles şi m-au izgonit de la mănăstire.*

Chiar mai rău decât în ziua când am aflat că moartea lor *avea legătură cu puterile astea de care vreau acum să scap, pe care nu vreau să le sporesc. Trebuie să mă lupt să renunț la ele, să* i *le dau, dacă este necesar. Unde eşti, Mon Dieu, unde? Cum de Răul există, dacă Binele nici nu se sinchiseşte să se manifeste? Să existe separat? Să existe doar rău pe lumea asta? Să fi murit şi ăsta să fie ladul meu? Dar, Dumnezeule, le simt atât de pronunțat, neputința, groaza în fața monotoniei sentimentului ăstuia de nimicnicie existențială, durerea asta ce îmi taie adânc în suflet... Să mai am eu suflet după câte am făptuit? Dar a fost involuntar, şi totuşi, am ştiut dintotdeauna...*

Dar l-am avertizat, numai eu ştiu cât am încercat să îl avertizez.

Vreau să preiau iar controlul, dar nu pot. E prea greu. E prea mult, iar faptul că îşi are Sursa în mine este ceva inimaginabil, ceva peste care nu voi putea trece.

Cine, în lumea asta, ar fi putut crede că nu doar înțelepciunea începe în mirare, ci şi sfârşitul? Sfârşitul linişti, sfârşitul valorii, sfârşitul absolut în care, vrei nu vrei, EL *te înhamă ca pe un animal de povară, dându-ți bice, comandând simțurilor tale, întregului trup, dar, mai ales, rațiunii.*

Am pierdut lupta dinainte de a o începe. Sunt pierdută, la rândul meu.

Simt că vine. De fapt, nu, este *deja aici. Va ieşi, iar eu nu mai pot face nimic ca să îl opresc, nu am puterea.*

Acesta este sfârşitul, Răul Absolut, iar el mă va lua, va face ce va voi din mine, păpuşă prizonieră în

mâinile păpuşarului. Mă va controla, iar când va termina cu mine, mă va arunca de o parte.

Îmi aştept sfârşitul. Se întâmplă ACUM*.*

Ultima confesiune
4 aprilie
Ralenne

Soarele strălucea neverosimil peste ţinutul amorţit încă. Fire timide de iarbă se hotărâseră să răsară care-încotro, de parcă erau, cu toatele, bete. Cât despre flori, nu se zărea nicăieri niciuna.

Grădina mohorâtă din spatele castelului nu oferea o prea bună perspectivă asupra a nimic. Buruieni noroioase se căţărau ostile pe zidul dinspre camera Ralennei, fără să le mai smulgă nimeni. Ba chiar o porţiune mare de pământ era goală în totalitate, nici măcar un fir de iarbă neizbutind să răsară acolo. Curios, dar tocmai dintr-un colţ al porţiunii în cauză crescuseră, ameninţătoare, buruienile hidoase.

În ziua aceea stranie, Briand inspectă, îngrijorat, împrejurimile castelului. Remarcă, uimit în mod neplăcut, degetele descărnate şi pământii ale bălăriilor, căţărându-se înspre camera surorii sale. Cândva, soarele bătea cel mai puternic în acea parte a castelului, dar acum, parcă până şi astrul zilei evita să mai dea ochii cu fata.

— Ralenne! strigă el, sub impulsul momentului. Ralenne!

Nu se aştepta să primească vreun răspuns, tocmai de aceea tresări când o umbră se arătă, profilându-se întunecată în spatele ferestrei. Ralenne avea un păr nisipiu deschis, un ten perfect, ca de porţelan, dar silueta pe care o zări Briand era cu mult îmbătrânită, părul îi stătea drept, fără pic de formă, iar cearcănele adânci îi tăiau un chip străin, de parcă ar fi avut funingine sub ochi. Şi rochia, era

acea rochie blestemată neagră pe care o purtase la înmormântarea *lor*!

Se retrase furios în casă şi ordonă servitorilor să intre cu forța în camera surorii sale.

— Nu mă interesează, intrați, nu îmi pasă ce ordine v-a dat Ralenne acum o săptămână! Fata asta vrea să moară, iar eu am fost un nesăbuit să o las acolo atâtea zile, chiar dacă susține că are mâncare şi apă în odaie!

Servitorii se uitau mirați la stăpânul care, pentru prima oară în viață, părea că se pierduse cu firea.

— ACUM! Fie că spargeți uşa, nu contează, intrați! Tu, Eluise, fierbi apă pentru baie şi îi pregăteşti o rochie nouă, cea mai frumoasă pe care o găseşti, tu, Ivona, îi prepari pentru cină tot ce este mai bun, iar tu, Claudie, voi sunteți aproape prietene, te rog să vorbeşti cu ea, convinge-o, calmeaz-o, până mă întorc eu! Jean şi Alphonse să nu intre în cameră, dar să vă stea pe aproape, dacă aveți nevoie să vă ajute sau dacă e necesar să trimiteți după mine!

Simțind că situația devenise presant de urgentă, Briand lăsă îndeplinirea ordinelor pe seama valeților, a cameristelor şi a guvernantei, şi se retrase iar în bibliotecă, încercând să găsească, pentru a mia oară în ultimele şase zile, un răspuns privind nebunia care o cuprinsese pe Ralenne. Iar timpul zbura împotriva lui, fără ca el să îl simtă şi fără ca el să o ştie.

Când, în sfârşit, găsi *acel* răspuns pe care ar fi preferat să nu îl găsească niciodată, se ridică imediat, abandonând cu un gest furios manuscrisele vechi, şi porni cu paşi mari spre sala de mese, unde servitoarele ar fi trebuit să îi fi adus între timp sora – chiar dacă, absorbit de studiul frenetic al cărților blestemate ori posibil salvatoare, nu auzise vreun zgomot care să indice că valeții spărseseră uşa odăii. Poate, chiar, Claudie o convinsese cu vorba bună pe Ralenne să deschidă, şi nu mai fusese nevoie de măsuri radicale.

Dar în sala de mese nu îl aştepta nimeni.

— Eluise! Ivona! Alphonse! răcni Briand, ce v-am poruncit eu? Unde sunteți? Unde îmi este surioara?...

Nu îi răspunse decât tăcerea. Inexplicabil, întregul castel părea pustiu, mort, deşi acest lucru nu era, fireşte, posibil. Servitorii nu ar fi îndrăznit să plece, să fugă, să îi părăsească. Se întoarse pe jumătate, privind scările în spirală, ce urcau către camera surorii sale. Se simțea, deopotrivă, mânios şi speriat.

— Ralenne! strigă, cu voce încă poruncitoare. Vino în clipa asta aici! Acum, am spus!

Tocmai se pregătea să strige din nou, sprijinindu-se nesigur de balustrada frumos lucrată, când glasul fetei răsună vesel, exact cum şi-l amintea, exact cum obişnuia să răsune odată.

— *Immédiatement!*

Din capul scărilor se ivi Ralenne. Rochia de catifea de un verde *bouteille* cădea perfect pe trupul fetei. Buclele surioarei îşi recăpătaseră strălucirea, iar cearcănele dispăruseră, ca prin minune. Coborî treptele cu o eleganță plină de voie-bună, de parcă nu s-ar fi întâmplat *nimic*.

Briand începu să se întrebe, involuntar, dacă umbra pe care o văzuse la fereastră fusese Ralenne într-adevăr, ori dacă imaginea contorsionată nu existase cumva doar în mintea sa bântuită de gânduri negre şi de plăsmuirile din manuscrisele inchizitorilor.

— În sfârşit, răsuflă el, ceva mai uşurat. Ce a fost cu tine? Ce ai făcut?...

La auzul interpelării, fetei îi pieri zâmbetul de pe chip, iar privirea i se fixă într-un punct aflat undeva, pe perete. Apoi îşi întoarse ochii mari către el, parcă mustrându-l, ţuguindu-şi, aproape insesizabil, buzele. Se încruntă şi trase adânc aer în piept.

— Acum sunt bine.

Starea i se schimbă semnificativ în aceeaşi secundă. Începu să râdă cu o poftă nestăpânită, dar râsul, oricât de molipsitor suna, nu era al ei. Teama se scurse în sângele lui Briand, inundându-l.

— Ralenne, ce Dumnezeu e cu tine? Mă înspăimânți. Nu putea să vorbească bine, din cauza îngrijorării şi a fricii. Te porți ca o... o...

— Ca o ce, frate? întrebă Ralenne cu o voce neobişnuit de serioasă, în care Briand nu mai sesiză nicio urmă din tonul frivol pe care îl adoptase cu numai câteva clipe înainte. Se simți năucit.

Glasul ei era sec, fără pic de inocență copilărească în el. Un glas glacial, aproape amenințător.

— Ştii că nu pot..., încercă el.

— ... spune? Spune-o! O ştii la fel de bine ca mine. Dintotdeauna ai ştiut-o. Toți din casa asta o ştiu! SPUNE-O!

— Opreşte-te! Ralenne, ce se întâmplă? Vreau să aflu. De la tine. Vreau să te aud confirmând.

Îl privi fără urmă de sentiment. Îşi plecă uşor capul spre stânga, mijindu-şi ochii la el. Nu mai avea nimic drăgălaş în acest gest, ba chiar trăda lucruri pe care Briand nu ar fi vrut să le gândească niciodată despre sora sa. Devenise a *lui*, nu se putea să fie mai clar decât atât. A *celuilalt*, despre care vorbeau cărțile prăfuite. Cum Dumnezeu se întâmplase?... Nu ştia, dar cu siguranță manuscrisele din camera fetei ascundeau amănuntele răspunsului.

Se deplasă în lateral, ca şi cum plănuia să ocolească *ființa* care îl privea sfidător şi care nu mai era Ralenne, de acum ştia sigur.

— Degeaba! hohoti vocea unei alte femei din trupul care aparținuse surorii sale. Sunt toate în şemineu!

Briand îngheță instantaneu, cu ochii la cea care îi înlocuise surioara. Deşi ticăloasa îi imita fetei gesturile,

inclusiv încercarea de a zâmbi dintr-un colț al gurii, fiecare mişcare a trupului emana o senzualitate atât de neruşinată, încât Ralenne, *adevărata* Ralenne, oripilată, ar fi preferat mai degrabă să moară, decât să îmbrățişeze nonşalanța acestei ființe mizerabile.

Cu groază crescândă, nestăpânită, Briand încercă din răsputeri să lupte cu sine însuşi pentru a păstra în fața ochilor săi imaginea curată a Ralennei, a surorii dulci şi inocente, care vedea, precum un copil, lumea întreagă asemenea unui basm, şi mai încercă, totodată, disperat, să îşi alunge din minte reflexia Făpturii de nenumit care îi ocupase fetei trupul. Voia cu toată forța să nu o urască, dar nu mai ştia dacă Ralenne ființează încă undeva în acel trup, sau dacă nu. Cărțile nu spuneau nimic despre asta.

Iar acum se apropia de el. Chiar şi mersul, ce se voia a fi vioi şi degajat în acelaşi timp, mersul *Ralennei*, era acum de-a dreptul scârbos. Făcătura se folosea de trupul fetei, unduindu-l lasciv la fiecare pas.

Se opri la câțiva metri de el.

— Te-am avertizat. De mult prea multe ori. Şi nici măcar nu ți-ai dat seama. Prea ocupat în munca ta, prea ocupat să vezi că nu mai sunt aceeaşi Ralenne, încă de când m-am întors acasă. Nu ai văzut. Ce e mai rău, este că nici nu ştii când m-ai pierdut cu adevărat. Nu ştii dacă s-a întâmplat atunci când m-am retras la mănăstire, sau acum o săptămână.

Ființa aceea părea că îi anticipează fiecare gând, iar Briand simți că înnebuneşte. Nu putea să acționeze, nu ştia cum, nu ştia unde mai era acum Ralenne, sora sa, micuța sa soră.

— *Nu te voi dezamăgi, Briand, iubitul meu frate. Nici tu nu o face, doar noi ne avem, doar noi doi, unul pe altul. Mon frère...*

— Nu! Opreşte-te, blestemăție!...

Ralenne îşi privea fratele, acum, cu ură şi batjocură evidente. Zâmbi în cel mai diavolesc mod posibil, rânjind caninii precum un animal incapabil de sentimente, ci doar de plăceri nebuneşti, de plăcerea de a-l vedea suferind înaintea sacrificării.

— *Micuța de tine, eşti o răuvoitoare! O răuvoitoare!...*

Briand nu avea nici cea mai vagă idee despre cum ar trebui să reacționeze în fața monstruozității. Făptura părea capabilă să se folosească de fiecare amintire a lui, de fiecare lucru mărunt din trecut, sorbind din neputința lui ca dintr-un pocal cu vin delicios, dulceag. Neputința, teama, aveau cel mai seducător gust...

— Te-am prevenit! Nenorocitule! Te-am prevenit şi nu ai văzut în toate astea decât nişte simple capricii! Nu ai *vrut* să vezi adevărul! Nu ai *vrut* să vezi că micuța Ralenne era de mult a mea! Nu ai *vrut*!...

Instinctiv, dintr-o singură mişcare parcă, Briand o înşfăcă pe Ralenne de braț, scoțând totodată pumnalul. Vârful tăios îi ațintea surorii sale inima.

— Fă-o..., şopti vocea străină printre buzele fetei. Fă-o, şi o vei ucide şi pe ea. Fă-o, netrebnicule. Fă-o şi vei rămâne singur.

Începu iar să râdă.

— De fapt, mereu ai fost singur. Nimeni nu te-a iubit. Părinții ți-au murit mult prea devreme, soția a murit şi ea. Toți te-au părăsit, iar acum şi micuța Ralenne o va face. Fă-o, şi nu vei mai dormi niciodată liniştit. Fă-o. Fă-o!...

Briand icni, eliberându-i Făpturii brațul. Dădu să coboare vârful pumnalului, dar fata prinse arma de lamă.

— NU!...

Atât reuşi să spună, căci ea îi smulse rapid pumnalul din mână, înfingându-şi-l, cu putere, în stomac.

— DA!... veni răspunsul sinucigaşei, înainte ca aceasta să se prăbuşească pe podea.

Pata de sânge se lățea, creştea din ce în ce mai mult, părând neagră prin contrast cu verdele rochiei. Se întindea ca o mâzgă, izvorând din interiorul trupului fetei, trup în care cândva viețuise Ralenne, cea adevărată, cea bună şi inocentă. Sora sa.

Cu mâinile tremurând şi mințile zăpăcite, Briand încercă în zadar să oprească sângerarea. Culoarea din obrajii fetei se ducea, trupul devenea țeapăn, iar ochii mari priveau înspre nicăieri, cumva opaci, cu pojghița subțire a morții aşezată iremediabil deasupra.

— Ți-am spus că voi reuşi, şopti către el vocea Ralennei, vocea adevărată. Briand plângea.

Apoi, trupul surorii sale vibră, cumva animat de o misterioasă forță. Culoarea îi revenea fetei, încet-încet, în obraji, ochii i se închiseră şi i se deschiseră de câteva ori, după care redeveniră sclipitori, ca pe vremuri. Pata de sânge părea că se micşorează, iar sângele, precum o închipuire, părea că se strânge înapoi în trup....

Briand o privea perplex, incapabil să mai facă vreun gest sau să mai scoată vreun sunet. Fata se ridică dintr-odată, cu uşurință, de parcă nimic nu se petrecuse, aranjându-şi cu degetele delicate rochia şifonată. Sângele de pe material arăta deja vechi.

Fără să mai gândească, Briand păşi hipnotizat către sora sa, iar ea îi zâmbi, crispată. Atunci zări bărbatul, pentru prima oară, strălucirea roşiatică din privirile fetei, priviri în care recunoscu rămăşițele inocenței copilăreşti a Ralennei, rămăşițe care, îmbinate cu răul şi cu ludicul, nu reuşiseră decât să dea naştere unui amestec de sinistru, cum Briand nu ar fi putut crede că îi va fi dat vreodată să vadă.

Izbuti să se dezmeticească. Răcni.

— Ai reuşit să mi-o iei şi pe ea!... Ştiu că nu mai este acolo, vrei să mă amăgeşti, să îmi pierd minţile!... Dar nu vei reuşi să mă iei şi pe mine!...

Nu aşteptă răspunsul Făpturii. Se aplecă după pumnal, iar când Fiinţa încercă să îl îmbrâncească la pământ, Briand, în urma unei ultime hotărâri dureroase, dar necesare, îi lovi scurt gâtul, retezându-i-l.

Sângele ţâşni ca şi mai înainte, dar, de data aceasta, nu mai reveni în trup. Ralenne nu se mai ridică încă o dată. Capul separat de corp privea liniştit spre tavanul înalt al sălii. Ochii ei nu mai scânteiau roşiatici, ci redeveniseră, pe dată, căprui. Iar felul în care căzuse, secerată de către propriul ei frate, fusese pedeapsa pentru că se jucase cu forţe mult peste înţelegerea ei. Căzuse precum un copil care încearcă mult prea devreme să meargă, când încă ar trebui să se târască de-a buşilea, şi, chiar şi în propria moarte, nu văzuse la început decât o joacă. Poate că, de fapt, niciodată nu se maturizase complet.

Privind neîncrezător trupul neînsufleţit, Briand rămase în minte cu *acea* imagine din *acea* noapte. Toţi cei dragi îl părăsiseră, dar moartea Ralennei, mai ales că fata murise pentru că *el* alesese să o ucidă, nu avea cum să se mai vindece vreodată, lăsând în sufletul bărbatului un gol mult prea mare pentru a mai putea fi alinat.

Nici chiar timpul nu se poate aşterne peste asemenea întâmplări. Cât despre Bine, lipsa totală a acestuia nu poate însemna decât inexistenţa lui. Răul Absolut câştigă detaşat nu când i se permite, ci când nu are adversari. Adversarii lui sunt de fapt acele fiinţe care se numesc oameni*. Cu cât mai virtuoşi, cu cât mai buni, cu atât mai mult puşi la încercări, care mai de care mai insolite. Din ce în ce mai grele, doar ca Răul să aibă siguranţa că va câştiga. Şi într-un fel sau altul, mereu câştigă.*

Găseşte tot timpul o cale. Iar dacă asta nu înseamnă că Răul se concepe pe sine, atunci nimic pe această lume nu mai are sens. Cum, de fapt, se şi întâmplă. Nimic nu are temei. Suntem prinşi absurd într-o luptă dementă în care, din start, nu ni se dau sorți de izbândă. Atunci, de ce să mai luptăm? Care să fie rostul?...

Ultimele confesiuni
30 aprilie
Briand

După părerea mea revelația anului 2011 în materie de debut, CĂTĂLINA FOMETICI scrie în general dark fantasy şi este o mare iubitoare a mitologiei greceşti, cum putem vedea din poveştile ei, publicate în diferite reviste electronice. De data aceasta însă, autoarea ne încântă cu un gotic pur, desfăşurat într-o atmosferă montană twinpeaksiană, în care lupii demonici şi legendele prind viață sub ochii îngroziți ai... paşnicilor locuitori...

Cătălina Fometici
SUB VĂLUL NOPȚII

Pentru că monştrii din beznă obosesc, îmbătrânesc şi mor. Dar țărâna pe care au călcat va păstra mereu, imprimată, urma paşilor lor...

În umbră

Se auzea muzică urcând spre culmi. Răsunau chiote şi fluierături, bătăi din palme care țineau ritmul, hohote puternice de râs. „*O fi vreo nuntă!...*”, zise unul dintre

ciobani, privind în vale şi încercând să distingă ceva în noapte. Dar nu se vedea nimic. Satul era învăluit în întuneric. „*Cum să fie nuntă?!...*”, se supără bătrânul, în timp ce se învelea cu pătura de lână. „*Cine a mai pomenit nuntă cu lăutari în timpul săptămânii, când gospodarii au treabă?...*” Însă zgomotul creştea, amplificat de liniştea nopții, şi ecoul îi răspundea din fiecare versant.

Câinii se ridicaseră din locurile lor, păşeau încordați, cu capul uşor plecat şi cu labele țepene, mârâind înfundat. Conducătorul haitei începu brusc să latre întărâtat, muşcând aerul cu furie. „*Taci, Ursule, ce ți-a venit?... Lasă-i, petrec şi ei!...*”, vorbi ciobanul care privea în vale, trecându-şi uşor mâna prin blana aspră a câinelui. Dar animalul era tot mai agitat, tremura din tot corpul şi lătra cu ochii ieşiți din orbite. În spate, dincolo de gard, oile se foiau neliniştite, ca şi cum ar fi simțit lupul.

Muzica şi strigătele se auzeau din ce în ce mai clar şi mai tare. Grupul de petrecăreți urca muntele neobişnuit de repede, cu îndemnuri şi strigăte vesele. „*Doar nu vin încoace...*”, zise omul mirat, prinzând câinele de gât şi încercând să-l liniştească. „*O să-i rupă câinii. Asta ne lipseşte acum, gălăgie în miez de noapte...*” Bătrânul se mişcă în pătura lui, mormăind ceva de neînțeles.

„*Sunt aici, trebuie să-i vedem din clipă în clipă...*” Câinele Ursu se lipise cu burta de pământ şi scotea urlete prelungi, cu botul înălțat spre cer. Ceilalți câini chelălăiau, terorizați, şi se îngrămădeau unii în alții, cu cozile între picioare. Muzica şi chiotele răsunau de jur-împrejur, de deasupra, din toate părțile. Se auzeau râsete vulgare, rostogolite, îndemnuri deocheate, vorbe pe mai multe voci, care înghețau sângele în vine. Dar în poiană nu se vedea nimeni. Întuneric, foc pe jumătate stins şi siluetele vagi ale celor doi oameni. „*Ce să fie, nene Pătrule?...*” bâigui cel tânăr, privind în toate părțile la copacii muți şi la aerul încremenit. Hora

nevăzută se ridica în văzduhul negru, tot mai sus, tot mai departe.

Bătrânul făcu grăbit câteva cruci mari. „*Ce să fie, copile... Dansează dracii de bucurie. Au simțit sânge proaspăt. Dumnezeu să aibă milă de noi!...*"

Valea Cântătoare

— Ăsta e satul, exclamă Claudia de pe bancheta din spate.

Pădurea se retrase în lături, lăsând să se vadă un şir de case potrivite, curate şi bine îngrijite, aşezate de-o parte şi de alta a râului de munte. Grădini cu flori se întrezăreau în spatele gardurilor acoperite de caprifoi şi de viță-de-vie.

Şcoala era chiar în centru, puțin mai sus de primărie; o clădire scundă, vopsită proaspăt într-un roşu-cărămiziu. „*Măcar nu e galbenă!*", râse Claudia, în timp ce cobora din maşină. Îi examină, cu o privire scurtă, pe cei câțiva copii care băteau mingea în curte şi care înțepeniseră la intrarea ei, dându-i un „*Bună ziua!*" timid – era înaltă şi serioasă, ținea capul sus, purta părul despletit şi era îmbrăcată *altfel* – şi zâmbi uşor când îi lăsă în urmă.

O să ne înțelegem, decise ea, satisfăcută, şi intră cu pas sigur în biroul secretarului.

I-au remarcat imediat ochii strălucitori, părul lung şi des şi talia subțire. „*Ce tânără e!*", au zis celelalte profesoare cu invidie, în vreme ce elevii se înghesuiau în spatele ei să o vadă. „*Asta e profesoară?*", au întrebat ei, neîncrezători. „*Nici nu te deosebeşti dintre ei!*", i-a spus titulara catedrei de chimie, cu un zâmbet de falsă bunăvoință pe buzele rujate puternic, văzând-o într-un grup de copii. Claudia i-a întors zâmbetul, calmă şi degajată, fără să-i răspundă.

„*Ți-ai găsit gazdă? Unde stai?*", a întrebat-o directorul, privind-o pe deasupra ochelarilor. „*La tanti Gena, dincolo de*

râu”, a zis ea, arătând cu un gest scurt casa mică, izolată, cocoțată pe deal, la umbra pădurii.

S-a lăsat, pentru un moment, tăcerea. Toți ochii s-au îndreptat către ea, mari şi neliniştiți. „*La Gena Lupaşcu? Atât de...* departe?” a exclamat cineva. Claudia a râs. „*E la cinci minute de aici.* Asta *numiți departe?...*”

„*Biata de ea!...*”, au murmurat nişte babe în urma ei, cu părere de rău. Le-a auzit clar, dar a ridicat din umeri şi a mers mai departe; directorul a însoțit-o, o vreme. Înainte de a se despărți de ea, acesta şi-a scos ochelarii şi i-a şters cu o mână tremurândă. A privit-o iar, cu ochii lui spălăciți, de om bătrân. „*Domnişoară. Să ai grijă,* acolo*...*”

Toamna era neobişnuit de blândă, scăldată în lumină aurie, cer pastelat şi o căldură plăcută. Dincolo de pădurile împestrițate cu galben, ruginiu şi roşu-arămiu, vegheau tăcut munții cei întunecați, cu frunți de piatră, care închideau valea precum zidurile unei cetăți.

În liniştea pădurii

Se plimba singură, împrăştiind cu piciorul frunzele uscate, care se aşternuseră pe potecă într-un strat gros. Dealul era înalt şi pietros, avea iarbă scurtă, aspră, şi tufe de ferigă pe jumătate uscată. Pădurea era rară aici, doar nişte pâlcuri de copaci, pe alocuri. Din vârf, se putea vedea toată zona, iar panorama văii apărea încântătoare. Jos, pe malurile micului râu, satul dormea liniştit în lumina aurie a după-amiezii. În partea cealaltă, spre munți, şerpuia drumul cel îngust care ducea în satele vecine, Vadul Lupului şi Brazi.

Claudia trecu pe lângă biserica cea veche de lemn – satul avea acum altă biserică, una de piatră, jos, în centru, lângă primărie – şi pe lângă cimitirul invadat de buruieni încâlcite, coti spre dreapta şi se opri la poalele unor copaci

înalți. Venea aici aproape zilnic, se aşeza în iarbă cu o carte în mână şi citea până când umbrele înserării o alungau înapoi în sat. „*Unde tot mergi?*”, o iscodea bătrâna Gena în fiecare seară, când se întorcea acasă, cu frunze în păr şi cu un zâmbet larg pe buze. „*Cum, pe dealul cu biserica?* Aşa de departe?...” Ochii bătrânei se ascuțeau de curiozitate, gura i se strângea, întreaga ei ființă se încorda în aşteptarea răspunsului. Apoi începea să povestească ceva interminabil şi complet lipsit de importanță, presărat cu hohote de râs nepotrivite şi exclamații răsunătoare. Şi nu se mai oprea până târziu în noapte, iar Claudia se simțea mereu extenuată după astfel de conversații fără cap şi fără coadă. O ştergea de-acasă de câte ori avea ocazia, hălăduind prin pădurile din jur şi prelungind plimbările până când se lăsa întunericul...

Rămase nemişcată, privind cu atenție. Ceva, ca o umbră neagră, se oprise în mijlocul poienii de pe versantul din față. Părea un animal, însă distanța era prea mare pentru a-şi da seama ce fel de animal vedea. Lup?... Nu, nu aveau cum să fie lupi pe aici. Probabil un câine, un câine mare şi lățos de la vreo stână, care plecase singur în recunoaştere. Şi, la urma urmei, putea să fie şi lup. Doar se afla în inima sălbăticiei...

Un vânt rece o făcu să se înfioare. Se lăsa înserarea.

Soarele apunea după nişte creste, colorând pădurile în roşu. Fata închise cartea, adună pătura, apoi începu să coboare spre sat, în paşi de plimbare. Creatura cea neagră din poiană era tot acolo; privirile ei ardeau.

Dincolo de geamul nopții

Bătrâna avea ochi vicleni ca de vulpe, vorbea mult şi tare (prea tare), râdea gâlgâitor şi o pândea pe sub sprâncene, adulmecând răspunsurile ei scurte şi molatice. Povestea

lucruri neinteresante, revoltătoare sau scârboase, dându-le o aură de mister, şi exploda de bucurie la reacţiile ei de revoltă sau repulsie. O provoca să vorbească, şi aştepta cuvintele ei cu ghearele scoase, ca şi cum ar fi vrut să le apuce încă înainte de a ieşi din pieptul ei. Şi apoi le prindea, crude, le sfâşia între dinţii ei putrezi, le mesteca lent, savurându-le, şi le înghiţea cu voluptate, oftând lasciv şi dându-şi ochii peste cap de plăcere. O urma până în cele mai tainice unghere şi îi arunca în ochi o lumină albă, rece, nudă, lăsând-o expusă ca pe o păpuşă în vitrină, în timp ce umbra bătrânei se întindea în urmă, lungă şi slabă, acoperind peretele cu aripi mişcătoare şi gheare prelungi.

Se trezi dintr-un somn agitat. Nu ştia cât e ceasul şi, pe moment, nu ştia nici unde se află. Apoi îşi aminti că o trezise un zgomot de afară. Se auzea distinct pârâul umflat de ploi, care curgea vijelios la vale – dar se mai auzea ceva. Paşi. Un oftat greu. Şi parcă şoapte. Şi avea senzaţia certă că cineva – sau *ceva* – pândeşte afară, la geam. Nişte ochi urâţi, răi, un rânjet infernal şi un mârâit înăbuşit în fundul gâtului. *Nu fi copil,* se mustră singură. Se ridică pe jumătate, îşi potrivi aşternutul şi se culcă la loc. Dar senzaţia persista. *Era* cineva – sau *ceva* – afară, privea la geamul ei şi aştepta. Sări din pat, enervată – *poftim, o să demonstrez că nu este nimeni. Sau nimic* – şi merse la fereastra acoperită cu un fel de draperie improvizată dintr-o fâşie de pânză cu marginile zdrenţuite. Întinse mâna – *nu privi! Dincolo de geam se întinde Întunericul cel de nepătruns, şi toate duhurile nopţii care fac bezna mai adâncă, le vei vedea plutind în aer* – şi, după o uşoară ezitare, dădu pânza la o parte cu o mişcare smucită. Nu se vedea nimic. Doar drumul ce ducea sus, în vârful muntelui, pârâul şi dealul din faţă. Şi ceaţa, care plutea lăptoasă peste toată valea. Îşi zâmbi sieşi – *vezi? E doar noaptea, cântă la geamuri prin valuri de ceaţă –,* oarecum uşurată, acoperi iar fereastra şi merse în pat.

Afară, la adăpostul pădurii, ochii pândeau. Aşteptau.

Şoapte

Dimineaţa era rece şi mohorâtă. Claudia, zgribulită, descuie uşa de la intrarea profesorilor şi intră repede în cancelaria bine încălzită. „*Vine iarna, domnişoară, să vedeţi numa' ce zăpadă avem noi pe-aici, şi ce frumos e!...*", îi zisese femeia de serviciu cu o zi înainte, cu glasul ei cântat. Acum însă nu era nimeni în şcoală, veniseră doar muncitorii care tăiau lemne pentru a face focul în clase. Claudia pregăti condica şi cataloagele, îşi făcu o cafea şi, apoi, începu să răsfoiască nişte cărţi şi să noteze ceva într-un caiet.

Tresări. În clasa de lângă cancelarie se auzea clar un plâns înăbuşit. Ascultă cu atenţie. Da, era cineva acolo, şi plângea. Lăsă cafeaua pe masă şi alergă în clasa încă rece, cu luminile stinse. Plânsul se auzea mai tare, undeva lângă perete, după ultimul rând de bănci.

— Care eşti acolo? întrebă ea tare, iar plânsul încetă brusc.

Aprinse luminile şi văzu o umbră mică, ghemuită pe jos, tremurând de frig. Sau de frică.

— Ridică-te! vorbi Claudia, silindu-se să dea vocii sale un ton de comandă.

Mogâldeaţa se înălţă încet, cu mâinile împreunate şi cu părul ciufulit peste faţă, parcă în aşteptarea unei pedepse cumplite.

— Eva! exclamă Claudia, mirată. Ce-i cu tine aici? De ce ai venit aşa de dimineaţă?... Şi de ce plângi, ce-ai păţit?...

Fetiţa izbucni iar în lacrimi, de data asta fără să se mai stăpânească. Plângea isteric, cu sughiţuri, tremurând puternic şi agăţându-se cu disperare de tânăra care se repezise la ea cu braţele întinse.

— Vino în cancelarie, nu sta aici în frig, zise Claudia, luând-o de mânuța înghețată şi trăgând-o după ea. Deşi fetița îi luase mâna cu încredere, o simți cum opune rezistență.

— Domnişoară, şopti ea, dar... dacă n-a plecat?... A plecat?...

— Cine să plece, Eva?

Fetița avea ochii larg deschişi, goi. Chipul îi era foarte palid.

— El... Domnişoară, el. Lupul. Lupul ăla mare, mare de tot... E afară, pândeşte la geamuri...

Claudia o privi un moment nedumerită, apoi râse liniştitor, dezmierdând buclele negre ale copilei.

— Haide, Eva, lasă prostiile. Nu e niciun lup afară.

— Dar...

Tânăra se lăsă jos, pentru a fi la nivelul fetiței, şi îi prinse feţişoara palidă între palme.

— Gata, Eva. Ce-i cu aiureala asta?... Eşti fetiță mare!...

Îi şterse lacrimile cu delicatețe şi îi împinse părul ciufulit după urechi.

— Aşa. Acum vom merge în cancelarie, la căldură, până vin oamenii să facă focul aici. O să stai cuminte lângă sobă şi o să bei o ciocolată caldă, da?... Îți place ciocolata caldă?... Hai mai repede, uite ce înghețată eşti!...

— Îți vine să crezi?! exclama Claudia câteva ore mai târziu, intrigată, către colega de geografie. Copila aia brunetică din clasa a şasea, Eva... a dormit aici peste noapte. Am găsit-o azi-dimineață în clasă. Adineauri a venit tată-său să întrebe de ea...

— Cum să doarmă aici, măi fată? sări profesorul de matematică, burzuluit grozav. Păi ce, e nebună?...

— Cine a dormit aici? interveni directorul, care tocmai atunci intra în cancelarie, cu un teanc de hârtii în mână şi cu ochelarii pe nas.

— Eva Moraru, din clasa a şasea.

Bătrânul lăsă hârtiile pe masă şi se aşează, cu ochii ţintă la Claudia şi cu gâtul întins.

— Păi fata aia e din Brazi. Ce-a păţit, a pierdut autobuzul?...

— Posibil...

— Şi n-a găsit unde să stea peste noapte?!... Are neamuri aici!...

Claudia făcu un gest de neputinţă.

— Tot bâiguia ceva despre un lup. Încep să cred că le-am citit prea multe poveşti la oră...

Se lăsă o linişte îngheţată. Chiar şi bolborositul filtrului de cafea se opri, încremenit.

— Lup, pufni cineva cu neîncredere.

Tonul folosit îi aduse în faţa ochilor o imagine din cărţile pentru copii, o creatură înaltă, bipedă, cu părul zburlit şi îmbrăcată în salopetă verde. Aşa arăta în povestea aia ilustrată, cu lupul şi iepuraşul.

— O fi văzut vreun câine, prostuţa, oftă Claudia, pregătindu-se să iasă. Nu ştiţi cum sunt copiii?... Inventează tot felul de lucruri ca să se sperie, sau ca să-i sperie pe alţii. Mâine vor spune că l-au văzut pe Lup deghizat în Bunica, culcat în pat şi învelit cu pătura...

Ieşi cu un râs silit. În urma ei, persista aceeaşi linişte adâncă, îngheţată.

Fetiţa, roşie de emoţie că „domnişoara” îi dăduse atenţie, citea cu seriozitate compunerea. Ceilalţi copii o ascultau în linişte, fără să ridice ochii din caietele lor. Claudia se plimba de colo-colo printre bănci, cu manualul deschis în mână şi cu urechile ciulite la glăsciorul timid. La un moment dat, se opri în dreptul ferestrei şi privi afară. I se păruse că vede ceva ca o umbră neagră, trecând pe lângă copacii din faţa şcolii. Apoi, un câine mare, lăţos, apăru din

direcția opusă, urmat de un om în cojoc de lână, care căra un sac. Lămurită, se întoarse către copila care citea.

— Destul, Loredana. Am înțeles.

Fetița ridică ochii, mirată. Nu terminase de citit compunerea, mai avea jumătate de pagină. Şi tocmai ajunsese la „punctul culminant”, cum învățase ea că se numeşte acel moment de maximă tensiune...

— Care a fost tema ta? Citeşte, te rog, cerința.

Roşeața din obrajii fetei deveni şi mai pronunțată, între şuvițele părului blond.

— „*Povestiți o întâmplare adevărată din viața voastră, respectând momentele subiectului. Folosiți ca model compunerea din manual*”, citi ea din caietul de clasă.

— Ei? Ce nu este bine?

Eleva ridică din umeri şi privi în jur, nedumerită, parcă sperând să afle de la colegi răspunsul la această întrebare-capcană. Pentru că, în mod sigur, era o capcană acolo.

— Tema ta, explică profesoara cu un zâmbet amuzat, a fost să povesteşti o întâmplare *adevărată*. Iar tu mi-ai scris o compunere despre strigoi.

— Dar... e adevărat, domnişoară! strigă fata, roşie ca focul, în timp ce colegii ei, cu sprâncenele înălțate, întăreau cuvintele ei. Este adevărat! Vecinul meu care a murit acum trei ani *este* strigoi, vine aproape în fiecare noapte la nevasta lui şi...

Claudia se sprijini cu spatele de catedră, oftând răbdătoare. Copiii, brusc însuflețiți, confirmau cu seriozitate fiecare detaliu al poveştii auzite mai devreme. Şi aveau şi ei altele, tot altele. Bunica lui Ionel fusese atacată de un lup, care îi smulsese o bucată din fustă, iar seara, când îi povestise bărbatului, acesta râsese, şi între dinți avea fire rupte din fusta femeii. Vecinul lui Andrei se trezise salutat de un om care murise şi fusese îngropat în urmă cu trei zile, şi tot satul îl văzuse pe mort, cum râde în gura mare şi cum

strigă cuvinte de batjocură. Iar în zilele din urmă, apăruse Lupul. Un lup mare, mare cât un viţel, cu nişte ochi arzători, care pândeşte în umbra pădurii. Pare să caute ceva. Uneori, merge paralel cu drumul, în timp ce ochii lui răi îi scrutează pe trecători, le disecă adâncurile sufletului. Un om plecat după lemne nu s-a mai întors, i-au găsit trunchiul dezmembrat după două zile; jur-împrejur, bucăţi de carne, oase sfărâmate, smocuri de păr amestecat cu sânge. Nişte ciobani au mers cu oile peste dealuri. Tabăra lor a fost găsită răvăşită, oamenii sfârtecaţi, oile cu pântecele sfâşiat şi măruntaiele mâncate. Şi, peste tot, urmele unor labe mari, lunguiețe, cu gheare. Au plecat nişte oameni din Brazi şi din Vadul Lupului, cu puştile în spinare, să ucidă fiara. Dar a intrat în pământ, ca şi cum n-ar fi fost. Urmele paşilor ei s-au terminat brusc, lăsându-i pe oameni descumpăniţi şi nervoşi. Iar acum, se arăta aici, în Valea Cântătoare.

— Eva Morar, din clasa a şasea, l-a văzut acum o săptămână, zise Florentina din rândul de la geam.

— Da, a alergat spre ea cu dinţii rânjiţi, şi ea s-a ascuns în şcoală! strigă şi Alexandru din ultima bancă, repezind două degete în sus.

— Ei, gata cu lupul Evei, vorbi în sfârşit Claudia, după ce îi ascultase cu un zâmbet reţinut. Dacă stăm să spunem poveşti de groază, trece ora. Şi, adăugă ea, privindu-i pieziş, cred că nici nu v-ar părea extrem de rău...

— Şi aici în Vale, sări Alin din Vadul Lupului, speriat că el nu va apuca să vorbească, trăieşte o babă, o babă urâtă şi rea, care...

— ...care o să vă mănânce dacă nu deschideţi cărţile în momentul ăsta şi dacă nu sunteţi atenţi, îl întrerupse Claudia, fără să vadă semnele disperate ale celorlalţi copii, care îi cereau lui Alin să se oprească, şi cele câteva perechi

de ochi fixați cu groază asupra ei. Gata, trecem la lecția următoare. Loredana, te rog să refaci tema pentru mâine!

Copiii aveau obrajii livizi, ochii sticloşi. Mânuțele lor tremurau când deschiseră cărțile, şi capetele lor plecate arătau resemnare. *O să-i mănânce oricum. Chiar dacă învață. Chiar dacă sunt cuminți. Chiar dacă o ascultă pe mama. O să-i mănânce, mai devreme sau mai târziu.*

O să-i mănânce pe toți.

— Ce-au mai zis pe la şcoală?

Curiozitatea ei morbidă. Şi ochii ăia mici, tăioşi ca nişte vârfuri de suliță, agățați de fața ei, de buzele ei. Degetele ca nişte gheare, încleştate de umărul ei.

— Nimic special, susură Claudia, încercând să se desprindă cu timiditate din strânsoarea bătrânei. De toate şi nimic...

O găsise lângă grămada de lemne, ținea un fier ascuțit în mână şi izbea cu furie în ceva care țipa şi se zvârcolea. Nu voia să ştie despre ce era vorba, deşi avea o bănuială vagă. Parcă îi spusese zilele trecute de un cuib de dihori, cu vreo cinci pui „*uite atâta de mici, cât nişte mâți care abia au făcut ochi...*”

— Dar de lupul ăla? Ce-au mai zis de lupul ăla? Că toată lumea vorbeşte de lup. L-au văzut în Vad şi în Brazi, şi acuma e în Vale. Ai auzit că a omorât o turmă întreagă, cu ciobani cu tot?... Au găsit oile cu burțile spintecate, le-a mâncat mațele, stomacul, ficatul, toate măruntaiele. Parcă le-a tăiat cu cuțitul, de sus până jos, aşa arătau. Şi erau pline de viermi, colcăiau de viermi... Ce-i, nu-ți place, aşa-i? râse bătrâna, văzând strâmbătura de dezgust de pe chipul Claudiei. Nu-ți place, cum să-ți placă, ce treabă ai tu cu astea!... Dar oamenii... la oameni le-au găsit numa' pieptul şi capul, şi aveau fețele mâncate până la os şi gurile strâmbate într-un țipăt mut...

— Tanti! țipă Claudia, acoperindu-şi urechile.

— Ei, nu-ți place, aşa-i?...

Râdea cu veselie, de parcă ar fi făcut cine ştie ce descoperire spectaculoasă.

— Hai, eşti obosită, du-te să mănânci şi să te odihneşti. Eu toată ziua a trebuit să curăț prin cămară, că a intrat o pisică a nu-ştiu-cui şi şi-a lăsat mizeriile acolo, nu ştiam eu ce pute aşa. Că mirosea în toată casa... Şi acuma am făcut ordine între lemne, am luat fierul ăla şi...

Povestea o groază de întâmplări fără sens, cretine, oribile, scârboase. Înecase pisoii pentru că erau prea mulți. A tăiat o găină. Sau un iepure. A mâncat ceva greu şi i-a fost greață. A fost constipată trei zile. Sau a avut gaze. Punea întrebări stupide, la care, de cele mai multe ori, răspundea singură, vorbea prea mult, prea repede pentru ca fata să o poată urmări. Dar ochii ei erau mereu înfipți în chipul Claudiei, pândindu-i reacțiile, mişcările buzelor. Dacă o prindea cu mintea în altă parte, mergea la ea, i se băga în față, în ochi, în suflet, o *silea* să asculte.

Iar la sfârşit îi spunea *Nu-i aşa că nu ți-a plăcut?* şi îi râdea în față.

Ochii bătrânei o sfredeleau adânc, săpând în mintea ei ca nişte burghie.

Era obosită, atât de obosită. Un somn ca de plumb i se strecura în mădulare, gonindu-i orice urmă de voință.

— Lupul cel negru e aici, în Vale, se pomeni zicând. Aşa au spus toți. L-a văzut o fetiță de la şcoală. Mi-a spus ea şi eu n-am crezut-o, cum să cred aşa ceva...

Nu voia să-i spună gazdei sale nimic, dar continua să vorbească. Îi povestea tot, cu cele mai mărunte detalii, adăugând explicații şi paranteze. Iar bătrâna o asculta cu satisfacție, frecându-şi mâinile şi îndemnând-o să dezvăluie mai multe. Şi i se părea – ba nu, era *sigură*, acolo, la granița somnului – că ochii cotoroanței scânteiau de plăcere, iar

limba roşie i se strecura odioasei făpturi printre dinți, lingând buzele cu voluptate.

Când cade vălul

Zăpada se aşternea în straturi dese. Oamenii cu puşti în mâini erau adunați în curtea primăriei, gesticulând şi vociferând. Câteva babe cu baticul tras peste gură şi o ceată de copii guralivi se învârteau pe lângă ei şi îi priveau cu teamă.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Claudia pe unul dintre elevii ei, pe care îl recunoscuse cu greu, din cauza căciulii de lână îndesate pe ochi.

— Se duc să vâneze lupul, domnişoară. Priviți, ăla e tata, mai zise copilul cu mândrie, arătând cu degetul spre un om înalt, cu mustață deasă.

„... am intrat la copil, şi lupul cel negru era acolo, lângă patul lui", vorbea una dintre babe, cu glas scăzut, către o alta. „*Îi ardeau ochii şi limba roşie ca focul îi spânzura printre colții ascuțiți, în timp ce îi adulmeca băieţelului mânuţele, faţa, părul... Am luat jar din vatră şi l-am azvârlit în blana lui, iar el a fugit urlând, s-a topit în întuneric...*"

Au înnebunit cu toții, murmură Claudia, strângându-şi paltonul lung în jurul corpului şi depărtându-se de mulțime.

Începea să se întunece. Casele zăceau încremenite sub acoperământul de zăpadă, drumul nu se mai distingea. Era doar alb peste tot, conturând zidurile tăcute şi trunchiurile pietrificate ale copacilor din pădure. Şi mai era ceva. Ceva negru, cu ochi de flăcări ce o fixau din umbră.

Vântul porni să răscolească ninsoarea în vârtejuri ameţitoare. O durea capul de la atâta alb, de la bicele reci ale viscolului. Văzu fiara privind-o din întunericul pădurii, stătea încordată lângă un ciot, şi n-o slăbea din ochi. *Nenorociții ăia stau în curtea primăriei, se ceartă în ce direcție*

să o apuce ori cine să îi conducă, iar Lupul este aici, pândeşte şi aşteaptă!...

O luă la fugă prin ninsoare. Se împotmolea prin zăpada grea, ce se aşternuse până la glezne, şi o orbea vântul care îi arunca fulgi deşi în faţă. Vedea, cu coada ochiului, Lupul alergând printre copaci, paralel cu ea, cu limba atârnând şi cu ochii scânteind de poftă. *De ce nu atacă? Ce aşteaptă?*... Nu ataca. Alerga liniştit, în salturi egale, cu capul întors spre ea, parcă aşteptând momentul potrivit.

— L-am văzut!... strigă ea către o babă, care mâna două vaci într-o curte. E acolo, în pădure!...

Baba ridică din umeri şi văzu mai departe de vaci. Auzi zăvorul trăgându-se.

— E acolo!... Acolo!... ţipă ea, încercând să atragă atenţia unor oameni care descărcau lemne tocmai atunci aduse, arătând spre copacii în spatele cărora se ghicea silueta neagră a creaturii.

— Du-te acasă, domnişoară, zise unul dintre ei. O să răceşti, că la dumneata la oraş nu vezi iarnă ca asta...

Exasperată, alergă înspre casa gazdei. Pe horn nu ieşea fum. Incredibil, răbufni ea, nu a făcut focul pe asemenea vreme?... Lupul o urmărea de la distanţă, mergând tot paralel cu ea, fără să se grăbească.

Închise uşa şi se lipi cu spatele de ea. Respiră adânc. Tremura toată, şi aproape că nu-şi mai simţea picioarele.

— Tanti Gena, unde eşti?...

În casă era întuneric şi frig, nici urmă de foc aprins. Dar se auzea un zgomot din bucătărie, ca un fel de trosnet sec. Acuma *face focul?* mârâi Claudia, dezamăgită. Voia să se ghemuiască la gura sobei, să simtă căldura pătrunzând-o şi să îşi spună că totul fusese doar un vis urât. Că, probabil, văzuse doar un câine. Doar un câine mare, ce se ţinuse după ea fără niciun fel de intenţii rele.

Merse la bucătărie şi deschise uşa.

— Tanti Gena, n-o să-ți vină să crezi... Lupul ăla...

Bătrâna stătea cocoțată pe masă, ghemuită ca o broască. Avea ochii complet negri şi mesteca încet, cu mişcări circulare, o bucată mare de carne crudă, între dinții putrezi. Pe fălci i se prelingeau şiroaie de sânge proaspăt, care se scurgea pe podea într-o baltă întinsă, de un roşu strălucitor. Înainte să trântească uşa cu un țipăt şi să o rupă la fugă, fata mai întrezări o mână micuță şi durdulie, ca de copil, ce atârna inertă peste marginea mesei.

Alerga în neştire prin zăpada mare. Trunchiuri negre de copaci îi apăreau mereu înainte, se agăța de crengi şi se împiedica în tufe de mărăcini. Auzea în spate gâfâitul tot mai apropiat – bătrâna o urmărea în salturi mari, ca de animal, şi distanța dintre ele două devenea din ce în ce mai mică. Iar Claudia nu mai putea să alerge. Îşi simțea picioarele tot mai grele, şi respirația o durea.

Un desiş îi blocă drumul. Se întoarse pentru a căuta scăpare în direcția cealaltă, însă era prea târziu; vidma îi sări în față. Se prăvăliră amândouă la pământ, în timp ce dinții negri sfâşiau în carne vie.

Încetase să se mai zbată. O auzea pe bătrână cum mestecă, şi ştia ce anume mesteca. *S-a sfârşit. Mâncată de fiare, în pădurea uitată. Nu va şti nimeni. Vălul nopții va ascunde pământul pe care au călcat monştrii din beznă.*

Un mârâit surd, ca venit din fundul ladului. Ochii de flăcări luciră în noapte, şi trupul negru al Lupului apăru din întuneric, mare cât al unui vițel. Bătrâna se opri din sfâşiat, cu sângele şiroind pe fălcile în care rumega o fâşie de piele albă.

— Ce vrei? chelălăi ea, apărându-şi prada cu ghearele.

Lupul se opri în fața ei, măsurând-o din priviri. I se vedeau colții strălucind albi.

— Pleacă!...

Cu un urlet, câinele nopții se repezi asupra bătrânei. Cei doi demoni se încleştară unul în altul, mârâind şi clănțănind din dinți, tăvălindu-se în zăpadă, rupând şi sfâşiind. În timp ce aluneca în neant, Claudia văzu cum Lupul apucă trupul bătrânei de mijloc şi strânge tare din fălci, până când cotoroanța pocni şi se rupse ca o surcea. Apoi, cu prada moartă în bot, fiara se pierdu în întunericul pădurii...

Urmele paşilor lor

Miron Toma – doctor în psihologie, după cum scria mare pe diploma înrămată din spatele său – aruncă o privire scurtă ceasului de pe perete.

— Bine, domnule Dobrescu, asta a fost tot pentru astăzi, vorbi el. Mă bucur să văd că starea dumneavoastră a evoluat mulțumitor. Aş vrea să ne vedem şi săptămâna viitoare, să discutăm mai pe larg nişte chestiuni asupra cărora nu sunt pe deplin lămurit. La revedere.

Bărbatul salută şi ieşi. Psihoterapeutul deschise agenda – urma o doamnă *Claudia Albu*, şi sub numele ei scrisese neglijent şi repezit „*frică de lupi*”. Nu ținea minte exact, dar parcă mai era ceva ce ar fi trebuit să noteze. Ridică din umeri: va vedea.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se lăsă pe spate în scaunul larg, învelit în piele vişinie, privind tavanul. Aproape că ațipise, când asistenta deschise uşa.

— Domnişoara Albu, anunță ea.

În cabinet intră o femeie tânără, cel puțin aşa presupuse Miron Toma, luând în considerare mersul şi silueta acesteia. Îmbrăcămintea femeii era de o eleganță excesivă, aproape demodată. Purta o rochie lungă dintr-un material gros, întunecat – poate catifea –, ce cădea frumos pe talie şi atârna în falduri grele până la pământ, un fel de

şal pe deasupra şi o pălărie mare, cu un voal aproape opac, acoperindu-i faţa în întregime. Se aşează încordată pe fotoliul din faţa psihoterapeutului, aşteptând.

— Mă bucur că ai venit, Claudia, vorbi domnul Toma pe un ton familiar. Te rog, relaxează-te. Sunt aici ca să te ajut.

Era sigur că fata arunca priviri hăituite, de jivină încolţită, din spatele voalului. Aşa făceau toţi la prima şedinţă. Probabil se întrebau ce caută acolo şi cine este individul ăla cu ochelari, care le vorbeşte de parcă i-ar cunoaşte de când lumea. Avea pregătit mereu discursul cu „*Nu, nu eşti nebun. Bineînţeles că nu. Eşti doar...* special*. Ceilalţi nu te înţeleg. Ce-ar fi să vorbim despre asta?...*"

Tuşi pentru a-i atrage tinerei atenţia.

— N-ai vrea, pentru început, să te faci comodă şi să îţi scoţi şalul şi pălăria? Este un cuier acolo, în spatele tău.

— Nu cred că vreau să fac asta, zise fata, după o ezitare.

Avea o voce spartă şi părea că rosteşte cuvintele cu mare greutate.

— Ar fi mai uşor dacă ne-am putea privi în ochi. Uite, tu mă vezi pe mine. Vreau să te văd şi eu pe tine, să pot avea şi eu încredere în tine...

În spatele voalului, respiraţia fetei se acceleră. Mâinile ei frământau materialul feţei de masă. Mâini mici, nervoase, cu degete lungi şi unghii îngrijite. Nu putea fi *atât* de rău. Uitându-se la mâinile ei, privirea îi căzu din nou pe pagina din agenda rămasă deschisă, unde era trecut numele „musafirei". Şi problema, scrisă la repezeală după ce vorbise cu ea la telefon. *Fricǎ de lupi.* Nu aia spusese fata, dar ceea ce spusese era prea halucinant pentru a putea fi menţionat, fie şi în agenda personală. Cu atât mai puţin în dosar.

— Bine, atunci, rosti ea, nu prea convinsă.

DUMNEZEULE.

Experiența de peste douăzeci de ani îi blocă psihologului exclamația care îi explodase în creier şi îi păstră ritmul normal al respirației. Chiar şi zâmbetul prietenos-protector rămase acelaşi. Dar senzația, aproape fizică, de lovitură în moalele capului, nu avu cum să o oprească. Şi nici ochii nu reuşi să şi-i controleze întru-totul – pentru o fracțiune de secundă, îi simți dilatându-se, rămânând apoi lipiți de chipul mutilat din fața lui.

Cu pălăria în poală, cu părul lung dat pe după urechi, lăsând să se vadă placa de plastic ce îi acoperea dizgrațios jumătate din față, Claudia îl privea inexpresiv.

— Da, ştiu, zise ea, şi ce mai rămăsese din chipul fetei se strâmbă într-un fel de zâmbet grotesc. Şi văd şi ce ați scris acolo. Ştiam că nu mă veți crede...

Domnul Toma închise repede agenda, cu mâinile uşor tremurânde. Simțea stropi reci de transpirație scurgându-i-se pe la tâmple şi în jos pe ceafă.

— Nu mi-e frică de lupi, domnule Toma. Nimănui nu ar trebui să îi fie frică de lupi. Lupii sunt *atât de blânzi*.

Lăsă părul lung să îi acopere obrazul de plastic. Se ridică încet şi merse la oglindă, unde îşi privi reflexia cu atenție, ca şi cum ar fi vrut să îşi întipărească imaginea pe retină.

— V-am vorbit despre monştri. Nu mi-e frică nici de monştri. Monştrii nu trăiesc veşnic. Nu sunt *proiectați* pentru a trăi veşnic.

Se întoarse spre fereastra deschisă larg, prin care intrau razele soarelui, strecurate printre crengile mărului înflorit din față. Toma asculta în tăcere.

— Mi-e frică doar de întuneric, şopti ea, privind în gol. Monştrii din beznă mor, dar întunericul este împânzit de urmele paşilor lor...

Bună cunoscătoare a poveştilor gotice clasice, despre care are o serie de articole în revista Suspans, LAURA SORIN

debutează aici şi acum, cu o poveste care sunt sigur că va rămâne în inimile cititorilor. „Copiii Diavolului" ne relatează aventurile neobişnuite ale unei diavoliţe pe care a surprins-o Apocalipsa – o Apocalipsă în care iese la iveală tot ce este mai bun în oameni... sau, mai degrabă, tot ce este mai rău.

Laura Sorin
COPIII DIAVOLULUI

Adineauri, la metrou, am văzut un înger fumând. Stătea pitit după un stâlp şi trăgea din ţigară, cu capul în jos şi cu spatele la mulţime, ca unul care ştie că nu e bine ce face. M-am apropiat de el încetişor. Era aşa cum sunt toţi îngerii, adică frumos de mi se înmuiau genunchii şi luminos pân' la orbire. Nu m-aş fi aşteptat niciodată să văd aşa ceva în pasaj la Universitate.

— Ce faci, îngere? De ce fumezi?

Bietul înger a tresărit, înecându-se cu fumul, şi a început să tuşească de i-au dat lacrimile. De încântare, am şfichiuit din coadă de la stânga la dreapta, cosind picioarele câtorva trecători, care s-au poticnit şi s-au uitat nedumeriţi împrejur, nepricepând de ce anume se împiedicaseră. Trebuie să-mi reamintesc tot timpul să nu dau din coadă la bucurie sau la nervi, pentru că, deşi în această lume este invizibilă, rămâne totuşi extrem de concretă.

M-am uitat din nou la înger care, între timp, îşi luase aripile la spinare, ca să zic aşa, şi dădea să-mi scape. M-am luat după el fără ezitare, pe scări în sus; nu mai văzusem de multă vreme un înger, cel puţin nu prin locurile pe unde îmi fac eu veacul.

În momentul de faţă, îmi continui urmărirea pe străduţele ce dau spre Lipscani. Terasele sunt aglomerate,

ca de obicei la ora asta a serii, când toată clasa de mijloc se hotărăşte să iasă undeva, în oraş. Mi se pare straniu că...

— Uite, mamă, îngeraşul, vezi?

O bunică, ținând bine de mână o gâgâlice de vreo şapte-opt ani. Mă întreb cu seriozitate dacă nu ar fi bine să iau în calcul ideea de a avea copii, mai ales că sezonul de împerechere o să înceapă în câteva luni.

— Nu e îngeraş, bunico, zice gâgâlicea.

— Ba da, puişor, uite, are aripi, are coroniță.

— Sunt din vată. Şi are perucă, pârăşte copilul, neimpresionat.

Nu, că asta-i tare! Merita să mă iau după înger numai ca s-o aud.

— Ce faci, băi butaforie? îl atac prin surprindere. Vezi ce pățeşti dacă te spurci la tutun? Nici copiii nu te mai recunosc.

— Dispari, pacoste! se întoarce el amenințător către mine. Aerul în jurul lui fierbe, aripile i se deschid, o furtună i se adună în cuta dintre sprâncene şi eu îmi reamintesc, cam târziu, că neamul lui a făcut una cu pământul tot soiul de oraşe biblice.

— Alooo, băiatu', vorbeşte frumos cu fata, mă! strigă cineva.

Aşa-s oamenii, ca la loterie, nu ştii niciodată ce o să capeți. Simt cum, în alt plan, vârfurile ascuțite ale urechilor mi se înroşesc. Prefer să renunț la toată distracția decât să creadă ăştia că am o ceartă de amorezi cu un tip cu perucă, aripi de vată şi cămeşoaie de un alb îndoielnic. Scot limba la el şi, când se întoarce, îi trag o coadă peste picioare, aşa, ca să nu aibă ultimul cuvânt.

Trei străzi mai încolo, cedez în cele din urmă şi mă întorc, având grijă însă să mă ațin pe partea cealaltă. De aici, urmăresc strădania zadarnică a îngerului: se pare că încearcă să atragă atenția oamenilor, numai că niciunul nu

este dispus să-l trateze altfel decât ca pe un vânzător de flori sau de mărunțișuri care îi deranjează conversația. Îl expediază fără să-și scoată nasurile din farfurii, îl disprețuiesc din coada ochiului, îl trimit din loc cu o fluturare absentă de mână, ca pe o muscă. La o masă i-au dat chiar de pomană, chestie care m-a făcut să behăi de râs.

Mă apropii din nou de el la capătul străduței. Îngerul stă cu aripile pleoștite și se uită la cele câteva monede mărunte din palmă de parcă n-ar ști la ce folosesc.

— Lasă, încerc să-l consolez, chicotind, măcar știi că ăia de la ultima masă au suflete de creștini. Uite ce ți-au dat!

— Tot nu te-ai dus, păcătoșenie?!

Sfinților, da' ce ochi aurii are! Adânci, limpezi, ca reflexia soarelui jucând pe spinarea unei ape neliniștite, ca ochiurile de lumină ce străbat frunzișurile, de fapt ca nimic de pe lumea asta. Mă trezesc brusc la realitate și mă descopăr privindu-l fascinată; nu-mi dau seama cât oi fi stat acolo, holbându-mă cu inteligența proverbialei bovine la nou descoperita poartă. Cinci minute, poate? Oricum, îngerul nu pare deranjat, o fi fericit, în sinea lui, că îl vede cineva, fie și eu.

— Ce-mi dai să te ajut, zic.

— Ce să faci?! nu-și crede el urechilor.

Culori vii se topesc fără încetare una într-alta pe suprafața aripilor lui. Pe lângă ele, cele mai frumoase culori ale acestei lumi par niște imitații noroioase. E înveșmântat în propria lumină, al cărei miez este el, gol fără să știe că-i gol, cum nici Adam și Eva nu știau înainte să fi mușcat din măr. Creatura-i magnifică, admit, cu tristețe și fără pic de ranchiună.

— Știu locurile, explic eu. Pot să fiu așa, un fel de ghid, că nu prea pari să cunoști rosturile pe-aici. De exemplu, fă

ceva cu felul în care te percepe lumea, că altfel o să ajungi fie la OTV, fie la balamuc.

Îngerul se uită la mine. Oftează. Face să apară o țigară.

— Păi, n-am ce să fac. Oamenii nu mă văd.

— Ba te văd ei chiar foarte bine, zic, observând cum o gașcă de puști cu păr pieptănat în țepi își dă coate, trecând pe lângă noi.

— Ba nu, mă întrerupe el, nu mă Văd cu adevărata vedere.

Îmi pică fisa.

— Adică ei nu te pot vedea decât ca pe un înger de teatru de păpuși, așa, orice ai face?

Iau îngerul de cot și-l călăuzesc binișor către o măsuță. Dintr-odată nu mi se mai pare atât de important dacă râde cineva de mine.

— Bine'nțeles că am încercat în fața bisericii. Nici nu m-au băgat în seamă. Erau acolo bătrâne care aprindeau lumânări și se închinau. M-am arătat lor, dar m-au ocolit uitându-se urât. Cerșetorii din fața bisericii au aruncat în mine cu lucruri.

Îmi povestește astea cu o voce egală, cu ochii în gol, cu țigara uitată între degete. Privește la lumea care tot trece în jurul nostru, căutând un semn cât de mic, o recunoaștere.

— Știi ce era mai rău? îi ofer eu o consolare. Să te fi văzut așa cum ești și tot să te fi ignorat. Aia ar fi fost o tragedie!

Îngerul oftează un rotocol de fum.

— Nu mă așteptam să fie atât de mulți care să nu mă Vadă.

Mă întreb dacă pe mine m-ar putea Vedea. Adevărul e că nu știu: noi de obicei nu umblăm prin lume cu adevărata noastră înfățișare. Analizez în minte câteva variante de conversație, apoi optez pentru abordarea directă:

— Oricum, de ce ești aici?

— Ultima bătălie pentru sufletul omului, îmi comunică îngerul.

Mă apucă un râs cu lacrimi. Sunt o făptură lipsită de respect față de Chestiile Fundamentale.

— Bătălie cu cine? zic într-un târziu, când îmi recapăt răsuflarea. În caz că şeful tău a fost prea ocupat şi n-a observat, de la Eliberare încoace noi nu mai suntem la post. Dacă vrea să se lupte cu cineva pentru sufletele oamenilor, va trebui să se lupte chiar cu ei.

Îngerul stinge țigara în scrumieră.

— Ar fi într-adevăr interesant să-i văd o dată luptându-se singuri în loc să vă arunce pe voi la înaintare, ca până acum, comentează el.

Eu ce să mai spun? Vreau bilete în primul rând la spectacolul ăsta. Din câte îmi explică îngerul, planul era simplu: el trebuia să găsească un nou profet.

— Numai că, îl completez eu, nu ai dat de nimeni care să te Vadă.

Îngerul oftează din nou.

Noaptea, şi numai noaptea, Bucureştiul e frumos. Îi bântui străzile prin întuneric, indiferent de vreme, ascultându-i cacofonia de glasuri şi dorințe, vibrația secretă a păcatului şi a disperării, palpitațiile luminoase şi fragile ale viselor încă nedistruse. Pulsul oraşului îmi vibrează în vârfurile degetelor sensibile şi simt, din gustul aerului pe limbă, că adăposteşte mai mulți oameni nefericiți decât fericiți. Mă strecor prin întuneric în tăcere, savurând nefericirea lor ca pe-o delicatesă.

În vremurile de odinioară, Dumnezeu a creat omul după chipul şi asemănarea sa. Fiind asemenea lui Dumnezeu, care este tot, omul era şi el tot, era binele şi răul încolăcite unul în jurul altuia ca spiralele de ADN, era viața şi moartea născându-se una pe alta la infinit, era iubirea şi ura otrăvindu-se una pe alta ca doi şerpi încleştați în luptă.

Dar ceea ce Dumnezeu putea conține, omul era prea mic să poată controla. Sau poate prea comod. Şi aşa cum Dumnezeu l-a creat pe om, omul l-a creat pe Diavol, ca să aibă pe cine da vina pentru micimile sale. Împovărați de păcatele altora ne-am născut, purtători ai furiei şi poftei şi lipsei de răspundere, vinovați încă din leagăn, dacă am fi avut vreunul. Refuzate ne-au fost iubirea şi mila şi mângâierea, respins din oficiu ne-a fost dreptul la mântuire, iar frumusețea şi bunătatea sunt un alfabet străin, ale cărui litere abia acum învățăm să le citim pe pipăite.

Sclavi ai omului ne-am născut şi sclavi ai omului am fi rămas, dacă omenirea nu şi-ar fi pierdut credința. Oamenii şi-au urlat eliberarea către cerurile pe care le credeau pustii, dar cei eliberați am fost noi, liberi acum să umblăm prin lume, să facem ce poftim, liberi, mai ales, să aflăm, în sfârşit, cine suntem.

Asta e povestea neamului meu şi ăsta e felul în care aş scri-o dac-ar fi s-o scriu, cu sângele inimii mele, cu litere care ar arde pagina.

Acum, însă, nu-i momentul pentru scris. Nu-i momentul nici pentru plimbări de plăcere. Nelinişstea e cea care mă trimite să bântui neostoită prin noaptea aceasta, cu toate simțurile ciulite.

Şfichiui din coadă. Dreapta-stânga. În casele din jur, zeci de vise se transformă dintr-odată în coşmaruri. Mă enervează îngerul ăsta în oraşul meu. Stânga-dreapta. Muzica teraselor din jur e înlocuită, pentru o secundă, cu un geamăt venit parcă din iadul aparatelor electronice care şi-au vândut sufletele muzicii proaste. Şi simt că e ceva ce nu mi-a spus. Dreapta-stânga. Inima unui cerşetor bătrân explodează cu un pocnet de fruct copt pe care doar eu îl aud. Scenarii nebuloase mi se învălmăşesc în minte, construindu-se şi spulberându-se ca dunele în bătaia vântului. Stânga-dreapta: o mână întinsă cade

neputincioasă şi un cuvânt de dragoste rămâne nespus, un moment se pierde pentru totdeauna.

Încremenesc. Dincolo de vacarmul oraşului, dincolo de zgomotul pe care prezența mea îl lasă, undeva, într-o şoaptă aproape neauzită, un fir se deşiră din țesătura lumii, se deşiră iute, irevocabil, ca un fir de la un ciorap de damă, dar nici pe departe la fel de inofensiv.

Îngerul e deprimat de-a binelea. S-a învârtit atâta pe Lipscani, că a început să fie considerat de-al casei. Îl cunosc chelnerii, câinii vagabonzi şi cerşetorii. Nici unii nu par să se aştepte la nimic din partea lui.

— O cafea? îl întreb. Sau poate ceva mai tare?

Se uită la mine cu reproş.

— Ei, mă scuz, ce-i o mică ispită între duşmani?

Mă priveşte îndelung, cu ochii aceia aurii. Dacă albul nu este o culoare, ci toate culorile, atunci părul său are o culoare care este toate culorile, din toate lumile cu putință, inclusiv unele al căror nume nu-l ştiu, o culoare pe care nu o pot descrie cu aceste cuvinte sărmane pe care le am la dispoziție. Spre deosebire de creatorii noştri, al lui l-a plămădit cu iubire şi atenție, şi asta se simte. În sinea mea, mă fac ghem de umilință.

Chelnerul îmi aduce o bere şi sorb din ea cu nesaț.

— Minunată invenție! zic.

Îl văd că se uită curios şi-i întind halba. Ia prudent o înghițitură.

— Cam amară, dar nu-i rea.

— Normal, doar eu am făcut-o. Şi cafeaua, şi ciocolata, mă laud, simțindu-mă ceva mai bine.

— Cred, totuşi, că nu le-ai făcut un bine oamenilor cu invenția asta, încruntă el din sprâncene.

— Eu doar am inventat-o, nu le-am şi zis să bea până îşi pierd mințile, ridic eu din umeri. E alegerea lor cum o folosesc. Nu sunt păzitorul creatorului meu.

Un timp, discutăm despre proiectul Ultima Bătălie şi cum mai merge. E simplu: nu merge. L-am dus în Cişmigiu, unde le-a profeţit oamenilor, cu cuvinte care mi-au tăiat răsuflarea. Vedeam pe chipurile lor mijind o lumină care-i făcea aproape frumoşi. La final l-au aplaudat, apoi s-au împrăştiat şi ne-au lăsat singuri cu doi gardieni publici, care se interesau politicos ce facem acolo. Le-am zis că era actor la Naţional şi încerca un rol, să vadă reacţia publicului. Nici cu făcutul minunilor n-a mers mai bine: a făcut să înflorească toţi pomii în plină vară şi ziarele s-au umplut de explicaţii meteorologice, a înmulţit pâinile şi pe vânzător l-a luat Fiscul la întrebări, a vindecat toţi bolnavii şi ministrul Sănătăţii a ieşit să se laude că reformele sale dau roade. Iar eu n-am aflat nimic în plus despre lucrurile văzute şi nevăzute care-s pe cale să se petreacă.

— Hai să mai încercăm o dată, propun. Ştii cum se zice, că a treia e norocoasă.

Îngerul acceptă.

— Uite, hai să luăm autobuzul, sugerez eu, pe ideea că în autobuz poţi întâlni cele mai diferite soiuri de oameni.

Preţ de trei staţii, îndur ca o martiră aerul închis, transpiraţia stătută depusă în straturi succesive pe piele şi haine. Oamenii nici nu-l bagă în seamă pe înger; au un alt subiect de care să se preocupe. Pe un scaun, la fereastră, stă o nebună. Scrie cu furie, cu litere mari, pe o foaie de hârtie îndoită, aşezată pe o geantă jerpelită. În jurul ei, s-a făcut gol. Până şi vopseaua parcă a încercat să fugă din părul cu rădăcini cărunte al femeii, lăsând în urmă o spălăcitură în nuanţa piureului de castane. E încinsă peste frunte cu o bentiţă colorată ţipător. Gura, rujată strident, bodogăneşte înjurături şi vorbe fără şir. Îngerul se uită în stânga, se uită în dreapta, dar oamenii continuă să-l ignore, nebuna, cum se spune, i-a furat şoul.

În dreptul Facultății de Medicină, îi fac semn să renunțăm şi ne croim drum spre ieşire. Nebuna şi-a adunat şi ea hârtiile şi e deja acolo. Când se deschid uşile, se întoarce şi le aruncă, tuturor, peste umăr:

— Ca de obicei, vă urăsc pe toți!

DA! Un fior orgasmic trece, ca un scurt-circuit, prin mine. Atât splendid dispreț! Atâta sinceritate!

Şi, taman acum, femeia dă cu ochii de înger şi rămâne cu gura căscată.

— Ooooo! se vaită ea.

Îl arată cu degetul lumii întregi şi se repede către el, blocându-ne drumul. În spatele ei, uşile se închid şi autobuzul porneşte din nou. Ochii femeii strălucesc. N-aş putea spune că anii au dispărut ca prin farmec de pe fața ei veştejită. De fapt, arată la fel de bătrână şi de nebună ca până acum. Mă observă şi pe mine şi îmi aruncă o uitătură otrăvită.

— Piei, Satană!

Hopaaa!

— Înger, îngeraşul meu, ce mi te-a dat Dumnezeu, începe nebuna, apoi se întrerupe şi zbiară: Îngerii ne vor judeca pe toți! Tot binele făcut de seminția omului nu cântăreşte cât o pană din aripile lor!

Îngerul se uită la ea consternat. Lumea începe să chicotească.

— În bătaia aripilor lor, neamul omului se va îndoi ca trestia şi se va spulbera ca pleava!

Tot autobuzul râde. Simt flăcările vremelnic uitate ale mâniei ridicându-se din adâncurile mele.

— Omule, ce-ai făcut cu fratele tău? L-ai părăsit! Singurătatea lui strigă către ceruri! Omule, unde-ți sunt copiii? Orb te-ai făcut, să nu le vezi lacrimile!

O nouă furtună de chicoteli. Întotdeauna m-au scos din minți oamenii care râd de nebuni. Autobuzul se apropie periculos de spatele unei dubițe.

— De şapte ori câte şapte te voi azvârli de la sânul meu, fiindcă nu ți-a păsat!

Şoferul frânează, dar frânele sunt de altă părere şi nu cooperează. Dacă nu mă vedeți, nu înseamnă că nu pot să vă ating...

— Pretutindeni mă-nsoțeşte şi de rele mă fereşte...

— Ce faci?! mă apucă îngerul de cot şi, deodată, frânele funcționează, dubița trece pe cealaltă bandă, pasagerii încearcă să-şi recapete echilibrul şi, miraculos de întreg, autobuzul opreşte în stație. Oamenii coboară, dându-şi cu părerea despre sănătatea şoferului şi trimițând câte un gând călduros şi către mama acestuia.

— Măcar nu le mai arde de râs, comentez cu satisfacție.

Urmez îngerul afară din autobuz.

Ca de obicei, îi urăsc pe toți.

— De ce te-ai oprit? întreabă îngerul.

De ce m-am oprit? De ce nu m-ai oprit tu?! îmi zic în gând. „Înger-îngeraşul meu, ce mi te-a dat Dumnezeu”? Feri-m-ar sfinții de aşa un apărător!

Nebuna bodogăneşte pe lângă noi, amestecând rugăciuni cu prevestiri apocaliptice. Îmi descleştez pumnii. Îngerul stă cu aripile căzute şi se uită în gol.

— OK, deci a treia n-a fost norocoasă, trag eu concluzia.

— Şi nu ne duce pre noi în ispită...

— Pe de altă parte, uite-ți soldatul, zic, arătând către nebună.

— Şi ne izbăveşte de cel Rău, îşi face ea cruce, uitându-se la mine.

— Vezi să nu te izbăvesc eu acuma de toate cele, mârâi.

Îngerul îşi aprinde o țigară.

În camera mea am un covor şi un tablou. Într-o vreme, încăperea era goală şi, stând ghemuită pe podea, urmăream mişcarea soarelui pe peretele opus ferestrei. Încercam să înţeleg ce înseamnă pentru oameni să aibă lucruri şi de ce este atât de important.

Apoi am văzut tabloul şi l-am vrut. Un mare muzeu de artă încă îl mai caută.

Covorul a venit după aceea. Mi s-a părut că s-ar fi potrivit cu tabloul; că poate tabloul ar fi recunoscut în el un fel de frate şi s-ar fi simţit mai puţin singur.

Perdelele le-am luat pentru că nu puteam să las soarele să decoloreze tabloul.

Cred că aşa se petrec lucrurile.

Stau rezemată de perete. Mă uit la tablou. Mă gândesc.

Urletul sirenelor spintecă liniştea nopţii, Salvarea sau Pompierii, nu una, nu două, ci un convoi, sunetul lor crescând şi stingându-se, crescând şi stingându-se, crescând şi stingându-se, şi neliniştea mi se scurge de-a lungul spinării ca un fir de apă îngheţată. Apoi, taman când se lasă tăcerea, toţi câinii vagabonzi încep să latre deodată, într-o sincronizare care mă propulsează în picioare ca un arc.

E miezul nopţii şi nimic nu-i bine, toate cele zece simţuri ale mele se bulucesc să mi-o comunice. Încalec marginea balconului şi plonjez. Aripile largi de piele intră în această dimensiune şi se desfac, preluându-mi greutatea fără efort, în timp ce o iau pe urmele convoiului.

Cimitirul e nou, raportat la vârsta oraşului. Se întinde la marginea lui, la capătul unui drum în asfaltul căruia tirurile au săpat şanţuri adânci. Câţiva metri mai departe, o barieră de cale ferată trimite regulat, în cele patru vânturi, semnalul ei dogit, ca o stranie şi perpetuă slujbă în memoria celor morţi. O baricadă de vehicule a fost ridicată de-a lungul şoselei, pe drumul către oraş. Luminile maşinilor de

poliție decupează înaintea lor o zonă de lumină, în care viermuieşte o mulțime.

Îmi extind la maximum simțurile, încercând să înțeleg ceea ce văd. Nu sunt morți. Nu sunt nici vii. Sunt suflete înnebunite, agățate cu încăpățânare de trupuri care nu le mai pot susține. Poticnit, trupurile înaintează. Toată voința sufletelor este concentrată în acest unic act, al manevrării membrelor dezarticulate, descompuse. Le simt, pe sub hainele murdare de țărână, rănile accidentelor rutiere, cancerele moarte odată cu trupurile, uscăciunea bătrâneții, zecile de cauze ale deceselor. În unele cazuri, corpul e încă întreg. În altele, moartea a transformat muşchii în frânghii, a umflat abdomene, a plantat inflorescențe de putregai în golurile obrajilor. Armata stupidă şi stângace înaintează, cu gesturi pe care le-am văzut în zeci de filme. Pentru moment, ceea ce se petrece nici nu-mi pare real. Când, indiferenți la somații şi la gloanțe, cei dintâi morți ajung la cordonul de polițişti şi-şi înfig dinții în primele lor victime, încă mi se mai pare că văd o ecranizare cu buget redus.

Numai în filme, însă, oamenii sunt eroi în fața neînțelesului. Cordonul se rupe, polițiştii o iau la fugă. Salvările fac cale-ntoarsă. Pompierii îşi declanşează furtunurile, formând un baraj temporar de apă, sub acoperirea căruia ei şi polițiştii teferi se retrag în maşini. Indiferente, făpturile înaintează. Se înghesuie, câte patru-cinci, în jurul unei victime, sfâşiind-o de vie, muşcând şi iarăşi muşcând. Şi nu cu carnea se hrănesc, ci cu viața din ea, cu viața pulsând în sângele cald şi în fiecare celulă, fiecare mică îmbucătură adăugând putere sufletului-păpuşar. Când victima moare, se opresc şi pornesc în căutarea alteia.

Călcând aerul nopții ca pe apă, urmăresc scena, până când ultima victimă este secată de viață, până când ultimii din armata morților se pierd deja pe drumul către oraş.

Simțurile-mi zbârnâie de încordare. Pe sub ordinea obişnuită a lucrurilor, curge un curent întunecat, ca o apă neagră şi plină de vârtejuri.

Jos, ceva se mişcă. Un braț stropit de sânge, cu osul cotului ieşind prin piele, agită cioturile degetelor roase. Un trup se saltă în capul oaselor, un ochi fără pleoapă se uită împrejur. Pe jumătate mâncați, în uniformele lor zdrențuite, polițiştii se ridică, unul câte unul. Sufletele dinăuntrul lor zumzăie ca nişte albine înnebunite. Şchiopătând, împiedicându-se, pornesc spre oraş. Cu un picior lipsă de la genunchi, unul dintre ei, rămas în urma lor, se târăşte răbdător pe coate.

— Ce mama lu' Romero a fost asta? mă întreb cu voce tare.

În drumul meu, dau peste polițistul olog, mult în urma convoiului, înaintând cu tenacitatea unei broaşte țestoase. Îl prind de călcâi şi-l răsucesc la 180 de grade, aşa, de curiozitate. Stă câteva clipe pe loc apoi, lent, începe să se întoarcă pe burtă, în direcția oraşului.

Armata a ridicat o barieră la intrarea în Bucureşti. Tancuri stau cu țevile îndreptate spre drumul pe care, la un moment dat, o să apară armia morților-vii. Am lăsat-o în urma mea, înaintând poticnit, ca un şarpe chinuit de sughițuri. O baricadă de saci se înalță sub ochii mei. Polițiştii fugari de mai devreme ajută şi ei.

Planez în cercuri deasupra Capitalei. Armata încearcă să formeze cordoane în jurul cimitirelor. Acolo unde acestea sunt îmbrățişate din toate părțile de oraş, izolează cartiere întregi. Gardurile înalte par să frâneze înaintarea creaturilor. Frica e palpabilă, ca o plapumă groasă aşternută deasupra lucrurilor. În casele lor, oamenii au aflat deja ce se întâmplă şi, cu somnul pierit, stau cu ochii pe televizoare.

Îngerul este ghemuit pe acoperişul Bisericii Colțea. Îi văd de departe strălucirea, ca o ruptură de lumină în întunericul nopții. Dau un ocol larg şi mă aşez lângă el.

— Ştii, spune fără să mă privească, pe vremuri, când casele erau mai scunde, cerul era mai jos. Stăteam tolăniți pe burtă şi le suflam oamenilor gândurile direct la ureche.

Vocea-i e un cântec trist.

— Le cântam în somn şi somnul le era lin. Le mângâiam creştetele cu vârfurile aripilor şi ei compuneau cea mai minunată muzică şi pictau tablouri însuflețite de duh. Bebeluşii ne vedeau, în clipa când apele din cristelniță se închideau deasupra capetelor lor, şi plângeau neconsolați, până când lumea le ştergea din amintire imaginea noastră.

— Deci vouă vă datorăm toate hectarele alea de pictură religioasă, zic.

N-o să las eu o voce să mă înmoaie.

— Apoi au vrut să se înalțe, continuă el. Dar în loc să se înalțe cu sufletele, au căutat să se înalțe cu trupurile, or nu îi era dat omului să ajungă de viu în Împărăția Tatălui. Întâi, casele le-au devenit din ce în ce mai înalte. Apoi au început să născocească aparate de zburat. Cu fiecare pas de-al lor, noi ne-am retras mai departe şi mai departe, tot mai sus, întâi în nori, apoi dincolo de nori, apoi dincolo de realitate.

— Nu vreau să tulbur momentu' filosofic, da' aşa, de dragul conversației, ai observat cumva ce se petrece acolo, jos?

Abia acum se uită la mine şi în ochii lui aurii e o tristețe de sfârşit de lume.

— Am eşuat. Trebuia să-i salvez şi am eşuat! Drumul oamenilor s-a rupt irevocabil de al nostru, omenirea rătăceşte pe poteci străine. Până şi cei care cred, până şi ei sunt departe de dreapta credință...

— Adică asta-i Apocalipsa? (Parcă era ceva cu morții ieşind din morminte, îmi amintesc).

— Nu-nțelegi! mă întrerupe cu disperare. Nu-i a noastră!

— Da' nici a noastră nu e! Şi-atunci, a cui?

— A lor!

Dedesubtul nostru, siluete împleticite ies din curtea Spitalului Colțea.

— Mişto! E un fel de sinucidere adică?!

— S-a întâmplat ce era de aşteptat, zice îngerul. Oamenii resping moartea.

— Da' ce, au acceptat-o vreodată? pufnesc eu.

— Fireşte, spune îngerul. Au fost vremuri când moartea făcea parte din viață. Era un prag. Unii, poate, se temeau să-l treacă sau le era frică de ceea ce vor găsi dincolo, dar era acceptat ca fiind în ordinea firească a lucrurilor. În ultimul secol, însă, totul a fost o încăpățânată respingere a morții. Maturizarea tot mai târzie a oamenilor, prețuirea excesivă a tinereții, respingerea bătrâneții ca pe o vină sau ca pe o ruşine, goana lor disperată după plăceri facile, după recompense imediate, agitația aia continuă pe care au numit-o „a-ți trăi viața", toate zgomotele de care s-au înconjurat... totul e un efort imens, disperat, de a uita că sunt muritori. Înainte, omul călătorea de la naştere către bătrânețe şi moarte. Acum, de îndată ce înțelege că e muritor, omul încearcă, disperat, să o ia înapoi. Şi uite unde-au ajuns!

Se uită către morții-vii de dedesubt şi clatină din cap.

— Dacă măcar ar fi crezut în ştiință! Dacă măcar ar fi reuşit să facă din ea un nou soi de credință, ceva care să le dea un sens în viață, ceva de clădit, un vis pe care să-l treacă din generație în generație, ştiind că, prin eforturile lor, au adus acest vis fie şi cu un pas mai aproape... Aşa însă nu le-a rămas decât o viață scurtă, frenetică şi lipsită

de finalitate. Nici nu-i de mirare că resping moartea ca pe un duşman.

Un fir deşirându-se din ţesătura lumii, ireversibil, balanţa fragilă a lucrurilor dată peste cap.

Mă aşez mai comod. Ţipete izbucnesc din mai multe locuri, zgâriind liniştea nopţii. Frica a devenit oroare. O respir cu lăcomie.

O lacrimă se scurge pe obrazul îngerului.

— Cum o să-i spun Tatălui meu că sunt toţi pierduţi?

Lacrima i se desprinde de obraz şi cade, strălucind în noapte ca un diamant. Mă abţin la timp să întind mâna şi s-o prind. Cade în golul întunecat de sub picioarele noastre, sclipind ca o cometă minusculă şi, la contactul cu asfaltul, se sparge în mici stropi scânteietori.

Sunt spectator la Apocalipsă. Timp de trei zile, privesc cum armata morţilor-vii câştigă teren, în ciuda eforturilor disperate ale oamenilor. În mintea mea răsună, ca un ecou îndepărtat, bucuria, cruzimea, triumful celorlalţi din neamul meu, răspândiţi peste tot în lume, dar descopăr că nu pot să le împărtăşesc. În cea de-a treia zi, când rezistenţa organizată s-a sfârşit, iar oamenii mai supravieţuiesc doar în grupuri izolate, pe cont propriu, reuşesc, în fine, să înţeleg exact motivul nemulţumirii care dospeşte în mine încă de la început şi care mă împiedică să savurez, cum se cuvine, dezastrul din jur.

Nimic din toate astea nu e opera mea.

Am visat să le acopăr lumea de flăcări, dar ea deja arde. Mi-am dorit să le fac una cu pământul clădirile, monumentele, şoselele, toate simbolurile trufiei lor, dar iată că şi le distrug singuri. Aş putea să mă înfăţişez lor şi să le privesc chipurile înnebunite de frică la vederea mea, dar poate fi asta mai îngrozitor decât să simţi cum dinţii cuiva la care-ai ţinut îţi sfâşie carnea?

Tot sângele pe care l-aş putea face să curgă n-ar fi decât o picătură într-un ocean.

În distrugere, creatorul meu m-a depăşit şi-mi scapă printre degete.

În după-amiaza celei de-a patra zile, nemulţumirea s-a transformat în enervare, iar până spre seară aceasta a evoluat către furie. Nu pot muri fără să ne fi dat socoteală pentru ceea ce ne-au făcut! Meritǎm să ne luăm revanşa. Am răbdat atâta! Ni se cuvine! Creatorul meu nu poate pieri înainte să plătească pentru secolele de robie la care mi-a condamnat neamul! Judecata de Apoi va fi cea ţinută de noi şi pedeapsa noi o vom stabili.

Îmi desfăşor aripile şi simţurile, aleg o direcţie şi zbor. Geamuri sparte, maşini răsturnate, ziduri muşcate de gloanţe, pete de sânge uscat se desfăşoară sub mine. Clădirea Universităţii e o dantelărie de beton şi gloanţe. Tancuri zac abandonate, ca nişte maşinuţe de jucărie uitate de un copil pe covor. Chioşcurile cu flori şi cele cu ziare sunt răsturnate. Pe lângă Facultatea de Istorie, cărţile anticarilor zac împrăştiate pe trotuar. Cu paginile palpitând uşor în adierea vântului, par singurele lucruri vii din acest peisaj.

Ce frapează este absenţa cadavrelor. Zilele-astea, cadavrele au tendinţa să nu mai stea unde le-ai lăsat. Mă avânt înspre Splai.

Trec prin plafoanele de beton ca prin unt şi aterizez, într-un morman de sfărâmături, pe palierul etajului şapte dintr-un bloc oarecare din Piaţa Unirii, unde un grup de oameni opune încă rezistenţă asaltului morţilor-vii. Când apar, opt persoane tocmai se refugiază într-un apartament a cărui uşă metalică pare să promită o mai bună protecţie în faţa invadatorilor. Ultimii trei, care încearcă să ţină la respect creaturile flămânde, au mai puţin noroc. Unul se clatină deja sub muşcături, al doilea este acoperit de hoarda flămândă. Sub ochii mei, grupul închide uşa în nasul celui

de-al treilea care, cu o muşcătură adâncă în braţ, încerca să intre. Înnebunit de sunetul zăvoarelor metalice, bate în uşă, o zgâlţâie, urlă, aruncând priviri îngrozite peste umăr.

Înhaţ vreo trei creaturi şi le fac vânt în golul scărilor. Le aud izbindu-se de balustradă şi trimiţând ecouri în toată clădirea. Pe alţi cinci îi mături, cu o singură fluturare a aripii, prin fereastra fără geamuri a holului. Toată atenţia mea se concentrează asupra omului, care a renunţat să mai bată la uşă şi s-a scurs în josul ei, ţinându-şi strâns încheietura rănită. Se uită în sus, la mine, cu lacrimi curgându-i pe obrajii murdari. Un val de furie îmi înceţoşează vederea: ăştia ne-au înrobit pe noi atâta timp, ĂŞTIA?!

— Ddd... ddd...

Bun, deci mă vede. Cumva nu mă surprinde asta. Raţiunea trebuie să mai fi slăbit frâiele, animalul din el, cu toate fricile lui, e mai aproape de suprafaţă.

— Ddd... ddrrr...

— Bine, văd că nu-i nevoie să mă prezint.

Cu o mişcare elegantă a încheieturii, fac să apară un pergament. Pana se materializează şi ea, roşie ca flacăra.

— Ia zi, zâmbesc eu, vrei să trăieşti?

Se pare că, odată ce-au semnat, sunt în permanenţă conştienţi unde mă aflu. Ca urmare, de a doua zi, nu trebuie să-mi mai bat capul cu recrutările. Mă instalez în Cişmigiu şi-i las pe semnatari să conducă spre mine grupuri de supravieţuitori. Mă întreb dacă vor sincer să-i salveze sau şi-au propus să-i ducă la pierzanie şi pe ei.

Era cumva firesc ca o asemenea concentrare de viaţă să atragă armata morţilor-vii. Vine momentul în care, în liniştea oraşului pustiit, se aude mormăitul lor neclar, însoţit de târşâitul inconfundabil al miilor de picioare. După câteva clipe de linişte îngrozită, mulţimea izbucneşte în urlete şi implorări. Savurez situaţia. Aş putea să spun nu.

— Mă întreb ce-o să faci cu toate sufletele astea!

Îngerul. La vederea lui, oamenii se prăbuşesc în genunchi, uitând de toate. Văd că nebuna l-a însoţit. Apocalipsa, observ, nu i-a îmbunătăţit cu nimic sănătatea mintală.

O femeie cu un copil în braţe se târăşte la picioarele lui:

— Eu mi-am pierdut sufletul, dar pe el salvează-l! strigă, întinzându-i pruncul ca pe o ofrandă.

Îngerul o priveşte încurcat.

— Mda, uite că acum te Văd, ar trebui să fii mulţumit, comentez.

Ochii lui aurii sunt plini de durere în timp ce clatină din cap.

— E prea târziu. Nu se mai poate. Ţi-am spus că sunt pierduţi.

Mulţimea izbucneşte în hohote de plâns.

— Păi, nu căutai tu pe cineva care să te Vadă?

— Prea târziu. Nu aşa sunt legile Tatălui. Şi când a fost Potopul, şi când au pierit Sodoma şi Gomora, salvat a fost cel care i-a Văzut pe Vestitori înainte să înceapă pedeapsa. Noe, Lot.

— Bine, dar e un copil! protestează femeia. Cum poate fi pierdut? Ce vină are el?

Îngerul clatină cu tristeţe din cap. Mă simt satisfăcută de neputinţa creaturii, să vadă şi oamenii acum cui înălţau osanale.

— Deci, doamnelor, domnilor, iau eu cuvântul, situaţia arată aşa: aveţi aici de faţă Diavolul precum şi un înger al Domnului. Acolo, în fundal, aveţi ceea ce voi numiţi zombi. Îngerul zice că nu vă poate salva; din punctul lui de vedere sunteţi pierduţi. Acuma – şi fac să apară, în aer, pana şi câteva pergamente – eu vă pot oferi o ieşire. Alegeţi!

Mulţimea se împarte. Unii se bulucesc să semneze. Alţii continuă să implore îngerul, în timp ce nebuna dă după ei

cu sacoşa. El se uită la mine cu ochi chinuiți. În mijlocul învălmăşelii, văd un bărbat şi o femeie ținându-se de mână; el înaintează, dar ea se opreşte, refuzând să-l urmeze. Creaturile se apropie, stârnind praful cu paşii lor împiedicați, şi, la vederea lor, oamenii sunt cuprinşi de panică. Aceia care au semnat se ascund în spatele meu. Cei care n-au semnat renunță să mai ceară o mântuire pe care nu or să o primească şi se încaieră pentru a pune mâna pe pană. Fac să mai apară încă două.

— Atenție! adaug. Copiii nu pot semna, pentru că trebuie să fie conştienți de alegerea pe care o fac. Aşa că aveți grijă de ei.

Zidul de morți-vii este încă departe, dar se închide în jurul nostru. În mijlocul mulțimii, bărbatul încă o mai imploră pe femeie. O văd clătinând din cap. Mâna i se desprinde dintr-a lui, cu un gest final, aşa cum te desprinzi numai de-o mână pe care ştii că n-o vei mai strânge niciodată. Valul de oameni disperați îl poartă departe de ea. Bărbatul strigă ceva ce nu se poate auzi. Încearcă să se extragă din curentul care-l împinge spre mine. Ea stă nemişcată şi se uită la el cu o tristețe nesfârşită în ochi. Privirea ei spune „adio”. Privirea ei spune „te iubesc”. Simt un nod în gât. Gestul ăsta, privirea asta, le-am văzut, le ştiu... Bărbatul schimbă direcția, azvârlindu-se înainte, măturând cu brutalitate orice-i stă în cale. Se întinde, cu un efort care-i forțează muşchii la maximum, înhață o pană de sub nasul cuiva şi şi-o înfige cu furie în încheietură.

Ca şi cum ar fi aşteptat doar această ultimă confirmare a despărțirii lor definitive, femeia se întoarce. Cu paşi hotărâți, porneşte către grămada de morți-vii. Bărbatul îşi mâzgăleşte numele pe pergament, se smulge din mulțime şi se repede după ea, dar e prea departe. Când el a străbătut abia jumătatea distanței, brațele colective ale armiei morților au cuprins-o deja. Țipetele ei stridente de durere îl fac să se

prăbuşească în genunchi ca secerat, dar acestea nu ţin mult. O viaţă nu ajunge nici pe o măsea pentru foamea mulţimii din faţa noastră.

Creaturile se dau la o parte, lăsând vederii trupul ei mutilat. Ochi inexpresivi pe chipuri livide se îndreaptă spre mine. Pentru prima oară, simt ceva dincolo de foamea sufletelor care le manevrează: disperare neagră, nebunie. Bărbatul se ridică de jos şi se repede către zdreanţa însângerată a cărei mână a ţinut-o într-a lui până de curând. O îmbrăţişează, bâiguind vorbe de neînţeles, care nu primesc niciun răspuns. În cele din urmă o lasă jos şi se năpusteşte urlând în mulţimea morţilor-vii.

Aceştia dau înapoi. Bărbatul îi îmbrânceşte, loveşte cu pumnii în piepturi încremenite, scuipă cu ură obrajii pământii. Îşi croieşte drum printre rândurile lor şi, tăcuţi, fără să-şi schimbe expresia chipurilor, ei îi fac loc.

— Dacă ai semnul Fiarei, nici creaturile astea nu vor să te mănânce, zic, cu o voce cavernoasă.

— De ce-i mai sperii şi tu, mă dojeneşte îngerul.

— Pentru că-i nostim. A venit şi rândul meu, în sfârşit!

— Ptiu! mă scuipă nebuna.

Când se vede pătruns binişor între ei fără să fi păţit nimic, bărbatul scoate un urlet de frustrare şi o ia la goană. Îi aud paşii şi strigătele pierzându-se în depărtare. Nu-mi fac nicio grijă, nu poate muri orice-ar face. Sufletul lui îmi aparţine.

Şi-atunci, femeia, uitată de toţi, se mişcă. Se ridică în capul oaselor. Apoi, cu mişcări dezarticulate, se saltă în picioare. Obrajii i-au dispărut, lăsând să se vadă dinţii încleştaţi. Mărul lui Adam luceşte umed printre muşchii zdrenţuiţi ai gâtului. Braţele-i sunt punctate de muşcături adânci, înşirate una după alta. Simt înţepături stranii la baza nasului şi în ochi, în timp ce ea se amestecă printre

creaturi, o cărămidă oarecare în zidul morților-vii. Îi bat obrazul îngerului:

— Asta n-a fost cinstit.

— Ți-am spus..., răspunde el.

— Da, da, ştiu, nu mai pot fi salvați, i-o tai. Nu ți-e jenă să fii atât de inutil?

Îmi întorc privirea de la el. Peste ochi mi s-a pus o ceață şi clipesc ca s-o alung. Mă întreb dacă nu cumva am început să fiu coruptă de milă.

Un cor de țipete, izbucnind deodată, îmi atrage atenția că, la o margine a micii mele colonii, ceva nu merge bine. Vin către noi isterizați: unul dintre copii, scăpat de sub supravegherea alor săi, a ajuns prea aproape de creaturi. Până să fie recuperat, s-a ales cu o muşcătură. Şi le-am zis să aibă grijă! Copilul plânge, maică-sa țipă, oamenii se agită.

— Îmi pare rău, copiii nu pot semna, refuz cererile repetate.

Îngerul se apropie şi ia copilul în brațe. Mâna lui descrie o spirală şi în aer se formează un roi de fluturi luminoşi. Copilul tace, fermecat.

— Nu vă fie frică, spune îngerul. Nu veți păți nimic numai de la o muşcătură. Nu e ca în filme. Nu-i un virus. Ei se hrănesc cu viața din trup şi se opresc când trupul moare. Aşa funcționează.

Oamenii, mai ales aceia care au semnat înmuind pana în propriile muşcături, se uită urât la mine. Sunt atât de comici că mă apucă râsul:

— De, copii, ați văzut prea multe filme la viața voastră.

— Ne-ai mințit! strigă voci din mulțime.

— Ei, numa' aşa, puțin! Îmi şterg lacrimile de râs şi flutur o aripă pieloasă către ei. Adică voi nu ştiați cu cine ați semnat contractul? Vă aşteptați la un târg cinstit? Vreți să rupeți înțelegerea? Arăt către zidul de morți-vii. Ştiți cât de foame le este?

A trecut o lună.

Trupurile morților-vii zac pe trotuare, abia mişcând din când în când. Sufletele se agață de ele cu disperare, dar, în lipsa hranei, forța le scade, legătura se destramă. Unul câte unul, pierd controlul.

Simt fumul rugurilor proaspete şi nu trebuie să mă uit ca să ştiu că sunt biserici.

Prăbuşiți în genunchi în fața altarelor devastate, biciuiți de urletele unor profeți nebuni, care în altă viață au fost directori de bănci, pensionari cumsecade sau şoferi de autobuz, oameni al căror nume stă scris pe pergamentele mele îşi smulg părul din cap şi-şi zgârie pielea cu cioburi din vitraliile de odinioară, cerând iertare pentru pactul pe care l-au încheiat cu mine. Grupuri cu ochii în egală măsură înroşiți de fum şi de mânie, cu eşarfe negre acoperindu-le nasul şi gura, desacralizează altare, scobesc cu cuțitele ochii sfinților din picturi şi pun foc bisericilor, urlând despre venirea Antichristului.

De sus arată ca şi cum eu şi îngerul am juca o partidă de şah mare cât tot oraşul.

De fapt, n-avem niciun amestec.

Are îngerul dreptate, n-ai cum să-i salvezi, nici să vrei.

O arsură uşoară în capul pieptului, un vuiet uşor în urechi. O pulsație în sânge, o nerăbdare stranie. Şi ştiu ce se întâmplă: undeva se varsă sânge în numele meu.

Înainte să-mi dau seama ce fac, zbor deasupra oraşului, într-o direcție pe care n-o cunosc. Bucureştiul se întinde sub mine într-o ceață roşie, punctată de fumul rugurilor. Zbor, ghidându-mă nu după simțurile mele, după văz şi auz, ci după intensificarea pulsației în sânge. Minții lor, chemându-mă, sunt ca tot atâtea perechi de mâini încleştându-se în carnea mea.

Îmi amintesc prima dată când am fost posedată de o ființă umană. A fost cea mai înspăimântătoare experiență pe

care am trăit-o. Să mă pomenesc sechestrată în învelişul acela strâmt de carne legat de pământ, redus la un singur plan, zbătându-mă înnebunită să ies şi nereuşind, în panica mea, nici să controlez corpul acela, nici să mă eliberez din el. Femeia nu mă putea stăpâni şi nici eu n-o puteam stăpâni pe ea. Era doar o biată țărancă abrutizată de munca grea, cu şoldurile lățite de toții pruncii pe care-i născuse şi care nu supraviețuiseră, al cărei soț îi adusese în casă copilul făcut cu o altă femeie. Puteam vedea în mintea ei cât de mult ura copilul acela care nu era al ei, care o denunța ca neputincioasă, neîmplinită, nefolositoare. Ori de câte ori se uita la el sau numai îi auzea glasul, se pomenea scrâşnind din dinți. Voia să-l vadă mort, şi pe el, şi pe bărbatul care o umilea astfel, şi era îngrozită că numai gândul ăsta ar fi fost destul s-o facă să ajungă în Iad. N-ar fi avut în veci curajul să-şi urmeze vreunul dintre impulsuri, acela de a omorî copilul sau de a-şi goni bărbatul, şi a încercat s-o facă posedându-mă pe mine, deşi, fireşte, oamenii susțin că ei sunt cei posedați. Încerca să se hrănească din forța, determinarea, brutalitatea neamului meu, canalizându-le spre propriile-i țeluri. N-a fost în stare şi, urlând, dând ochii peste cap şi zbierând nearticulat, a fost târâtă, cu mine cu tot, în biserică.

Era îngrozită, iar teama mea o amplifica şi mai mult pe a ei. Preotul, în hainele lui întunecate, înălțându-se deasupra mea ca un turn, m-a umplut de o spaimă înghețată. Omul, Creatorul meu, mă putea nimici c-o vorbă, mă putea face să nu mai exist, am crezut-o cu toată ființa mea. Mai ales un preot, un om ales, care lucra mână în mână cu Creatorul omenirii. Dac-am ştiut vreodată frica, atunci am ştiut-o.

Preotul şi-a lipit crucea de fruntea femeii şi am amuțit amândouă. Mă aşteptam să fie durere, mă aşteptam să simt întunericul învăluindu-mă. Nu s-a întâmplat nimic. Am

simțit doar mintea femeii destinzându-se şi eliberându-mă şi am zbughit-o ca din puşcă. Bine'nțeles, cei din neamul meu s-au prăpădit de râs: îi amuza întotdeauna ca un neinițiat să fie păcălit.

Pătrund prin vitraliu şi aterizez în fața altarului, într-o ploaie de cioburi, taman când clopotele bisericii bat miezul nopții. Lumânări negre ard pe altar, în sfeşnice, în mâinile mulțimii tăcute, înfăşurate în haine negre. Luminile dansează pe chipurile lor, scoțând în evidență un pomete ici, o bărbie colo, punând întuneric în găvanele ochilor, dând palmelor o lumină sângerie. Mirosul sângelui îmi dezmiardă nările. O formă mică atârnă cu capul în jos pe crucea din spatele altarului.

La vederea mea, mulțimea cade în genunchi. Ochii lor se îndreaptă spre mine şi, dintr-odată, mă văd aşa cum trebuie că mă văd ei, înălțându-mă deasupra lor: pielea strălucind întunecată în lumina lumânărilor, aripile arcuite, coada şfichiuind, ca însuflețită de o viață proprie, curbura măreață a coarnelor. Mâinile invizibile nu mă mai smucesc cu disperare, ci îmi mângâie trupul, cu dorința arzătoare a unui amant.

Sunt frumoasă! Cum am putut să mă-ndoiesc?

Îmi dau capul pe spate şi-mi urlu triumful. Sunt întunericul şi spaima, sunt ceea ce le bântuie visele, de la cel mai umil om al cavernelor şi până la cel mai sofisticat savant al vremurilor moderne. Unde e frica acolo sunt şi eu, şi o să-mi fie întotdeauna mai uşor să-i ating decât oricărui înger.

Privirile lor îşi mărturisesc supunerea. Mințile lor mă roagă să-i conduc. Sufletele lor mi se abandonează complet, acum. Ia-ne! Condu-ne! Cere şi ne vom supune! Vie împărăția ta!

Ca un curent de o blândețe înşelătoare, dar care-ți fură nisipul de sub picioare, dorințele lor mă împing, inexorabil. Libertate! Am avut libertate cât timp au uitat de mine!

În tăcerea care s-a lăsat, aud sângele picurând în vasul aşezat sub cruce. Sigur are o denumire vasul ăsta, dar n-am ştiut-o niciodată.

Îngenuncheat alături, stă un copil nu mai mare de zece, unsprezece ani. Ochii ațintiți asupra mea îi strălucesc de devotament. Are sânge pe mâini şi sânge pe buze, de la împărtăşania întunecată pe care venirea mea a întrerupt-o.

Şi-i observ acum pe toți, pierduți în mulțimea oamenilor, ținându-se cu pumnii încleştați de robele negre ale adulților, cu ochi prea mari şi care au văzut prea multe. Unii sunt încremeniți într-o apatie care-i înconjoară ca o cochilie, alții privesc alert în jur, încercând să înțeleagă regulile acestei lumi noi şi să joace după ele.

„Omule, unde-ți sunt copiii? Orb te-ai făcut, să nu le vezi lacrimile!”

Ştiu care va fi răzbunarea mea şi simt că va fi cumplită.

Îmi deschid larg aripile, făcând lumânările să pâlpâie. Îmi înalț brațele. Vocea mea umple naosul.

— Lăsați-vă copiii să vină la mine! poruncesc şi, de data asta, ei sunt cei care îmi dau ascultare.

Epilog

Oraşul e bântuit. Trupurile morților-vii zac pe trotuare ca nişte vehicule abandonate. Suflete rătăcite scâncesc în vânt, plânsetele lor disperate răsună prin oraşul pustiu, în timp ce sunt azvârlite de ici-colo, fără să se poată agăța de nimic. Pentru mult timp de-acum încolo, pretutindeni în lume vântul va avea glas omenesc.

Fără copii, oamenii bântuie străzile lipsiți de țintă sau îmi înalță, prin biserici, rugăciuni pe care, acum, le ignor fără dificultate.

Nesinchisindu-mă de morți sau de vii, hoinăresc printre rafturile secției pentru copii a librăriei. Adun volume cu grijă, răsfoiesc, mă gândesc, mă răzgândesc. Îmi trebuie cărți din care să învețe noblețea şi generozitatea, dar n-aş vrea să îşi facă o imagine prea roză despre lume. Nici nu-mi doresc să-i văd cum se chinuie toată viața să se scuture de idei greşite, întipărite în mintea lor când era fragedă şi fără apărare. Nu am nevoie de toate poveştile alea despre proşti care au noroc; vreau să învețe că sunt răspunzători pentru faptele lor, pentru succes, pentru eşec, pentru greşeli. E ditamai răspunderea să ai copii şi să-i creşti cum trebuie.

— Cum îți mai merge cu răzbunarea?

Îngerul. Observ că o ceată mică de suflete pluteşte pe lângă el, parcă-s nişte cățeluşi pierduți în căutarea unui stăpân. Nebuna flutură amenințător sacoşa către ele, încercând să le alunge.

— Ştii, îi zic îngerului, mă gândesc cu nostalgie la momentele alea, când nu ştiai cum să scapi de mine...

Râde încet, ca pentru sine.

— Am ştiut că pot să las totul pe mâinile tale.

Mă holbez la el prosteşte.

— Dacă n-ai fi fost aici, n-aş fi putut să mă uit la omenire cum piere fără să mişc un deget. Aş fi intervenit, încălcând legile Tatălui şi aş fi Căzut. Cred însă că aşa s-a ajuns la o soluție mulțumitoare.

Mulțumitoare?!

Face să apară un pachet de țigări şi dă să scoată una. Vede privirea mea dezaprobatoare şi renunță, uitându-se vinovat la şirurile de cărți din jur.

— Am ştiut de când cu autobuzul. Îți aduci aminte? Cum ai vrut să răstorni autobuzul pentru că râdeau de nebună? Şi cum ai renunțat pentru că...

Tac.

— Haide, spune-o...

Îmi ard urechile.

— Pentru că în tot autobuzul ăla a fost o femeie, una singură, care nu râdea, continuă el. Am văzut-o, să ştii... Condamnați de mii. Salvați de unul singur. Ăsta e genul de decizii pe care trebuie să le luăm noi tot timpul. Aşa că, vezi, sunt convins că toți copiii ăia sunt pe mâini bune.

Şi, în timp ce-s prea năucită ca să reacționez, mă sărută pe obraz.

— Crezi că poți să suporți ideea că eşti... ăămm... cumsecade?

Mă arunc asupra lui şi îl dobor, cădem împreună prin fereastră, lovindu-ne de clădiri. Îmi deschid aripile, şi le deschide şi el, în jurul nostru geamurile se sparg şi frunzele se ridică în aer, sufletele se împrăştie îngrozite, dau în el cu tot ce pot şi îngerul râde, râde şi mă înfăşoară cu aripile lui, fir-ai tu să fii de înger că sunteți copii cu toții, cum de nu mi-am dat seama? Mereu s-a vorbit despre demoni care fac îngerii să cadă, ce prostie, dar nu s-a vorbit deloc despre cum poate un înger să te scoată dintr-ale tale, dacă mă uit la mine şi văd că mi-au ieşit pene albe pe spate mă jur că te omor!

Cum nu e uşor să te prezinți cititorilor pe tine însuți, voi spune despre OLIVIU CRÂZNIC doar că a publicat un roman gotic (...Şi la sfârşit a mai rămas coşmarul*) şi câteva povestiri de aceeaşi facturǎ, care au beneficiat de aprecierea publicului şi a criticii, şi că „Pivnițele Palatului Charron" reprezintă răspunsul meu la cererile repetate de a readuce pe pagină personajele din* Coşmar*. Aveți, aşadar, mai jos ceea ce se numeşte „un prequel".*

Oliviu Crâznic
PIVNIȚELE PALATULUI CHARRON

„Necunoscute sunt căile Lamei.
Însă ea străluceşte, întotdeauna, în Roşu.”

Conrad Lorenz, *Sanguinarium*

— I-am scris episcopului. Aştept răspunsul.

Cei doi bărbați nu dădură atenție vorbelor mele. Vântul uscat de început de toamnă făcea frunzele aşternute pe mormânt să foşnească, şoptindu-mi parcă poveştile lor. Dar eu nu voiam să mai ascult nicio poveste.

— Îi sunteți rude? am întrebat.

— Nu are rude, răspunse cel aflat lângă mine. Eu i-am pictat portretul.

L-am privit. Părul negru, despletit, îi flutura sălbatic în jurul feței fine şi palide, iar ochii verzi îi sclipeau ca smaraldul stins sub sprâncenele întunecate. Costumul, simplu, dar încă destul de curat – chiar dacă bărbatul venise direct de pe drum –, avea aceeaşi chinuitoare culoare a doliului, exceptând tivul alb care aducea un contrast morbid în fața lacrimilor mele. Tânărul era de înălțime puțin peste medie şi mai subțire ca majoritatea celor de vârsta lui, dar mişcările i le vedeam agile şi pricepute, ca de muntean, ceea ce arăta că era numai vână. Nu purta spadă, doar un cuțit de vânătoare la centură, lucrat deosebit de meşteşugit, mai degrabă o operă de artă decât o armă; totuşi, sunt convins că aceasta *tăia*.

— Ne era ca o soră, vorbi şi cel care îngenunchease.

Mi-am întors ochiul dureros către el, însă nu se răsuci să mă privească. Îl puteam vedea bine şi aşa, din profil – cam de aceeaşi vârstă cu celălalt, mai înalt şi mai bine legat;

umerii ceva mai laţi, chipul mai ars de soare. Părul bogat şi uşor ondulat, blond-închis sau castaniu ca nuanţă, îi era prăfuit şi prins, cu o eşarfă de catifea albastră, la spate. Ochii îi avea căprui sau totuşi verzi, nu îmi puteam da seama exact, din cauza luminii slabe a zilei. Hainele maronii de călătorie se asortau cu mantaua pană-de-corb, iar la brâu purta o spadă lungă, din oţel greu, probabil de Milano sau de Toledo. Era o armă de luptă. La celălalt şold, ascuţit îi lucea pumnalul.

În spatele nostru, mult dincolo de dealuri, Palatul Charron se ridica blestemat şi sumbru, printre stoluri croncănitoare de ciori.

— Îmi pare tare rău, am spus prosteşte. Poate dacă aţi fi ajuns mai devreme...

— Nu am putut ajunge mai devreme, zise sec cel aflat în genunchi. Dacă am fi putut, am fi ajuns.

— Căpitanul Farrell?...

— Nu-ţi face tu griji pentru căpitanul Farrell.

Nu am mai zis nimic. Nu îmi făceam. Pictorul îi puse celuilalt mâna pe umăr.

— Să mergem, Arthur, rosti cu voce egală. Figura îi era mohorâtă, dar părea de acum împăcat.

Bărbatul care fusese numit *Arthur* se ridică încet în picioare. Aşa i-am văzut cu adevărat ochii şi erau fără îndoială verzi, dar un verde întunecat ca muşchiul de pe morminte. Şi nu mai era nimic dincolo de ei.

Se uita ţintă la mine.

— Povesteşte-ne, părinte, îmi spuse.

Le-am povestit.

În mai puţin de un an de la moartea Seniorului de Charron, Palatul a revenit unuia dintre cei care îl învinseseră, un căpitan englez pe nume Farrell. Aşa se convenise prin Tratat şi, cum domnul de Charron nu fusese niciodată iubit, se poate spune că populaţia din Louvy – care

oricum se dovedise, de-a lungul istoriei, a nu fi tocmai aplecată către patriotism – a acceptat destul de uşor schimbarea stăpânului acestor domenii. Unii oameni au fost chiar bucuroşi, căci zvonuri stranii şi fără de Dumnezeu circulaseră, la un moment dat, pe seama decedatului. Copii dispăruseră; se mai vorbea despre vizita unui bărbat întunecat şi palid, cu sprâncenele unite la baza nasului şi cu mâna acoperită de păr negru şi des, bărbat care scria cărți blestemate despre un ritual mârşav ori despre alte lucruri aducătoare de mâhnire şi de rele. Iar câțiva săteni susțineau cu tărie că, în trecutele nopți cu lună plină, sunete tânguitoare şi neomeneşti se ridicaseră dinspre Palat, semnalând infectarea domnului de Charron cu *melancholia canina*.

Cât despre mine, în niciun fel nu pot să confirm aşa ceva. Chiar dacă, într-adevăr, Seniorul nu mai venea de ani buni pe la Biserică, relația mea cu el era, în acele vremi, una normală. Copii dispăreau tot timpul, pentru că părinții lor erau needucați şi neatenți şi pentru că lupi mari, lățoşi şi flămânzi coborau deseori în Vale după pradă, mai cu seamă pe timpul iernii. Nimic nu mi-a dat de gândit vreodată că ceva Rău ar sălăşlui la Palat; fiind eu însumi un fiu de nobil, ştiam, de asemenea, nu numai cât de superstițioşi şi cât de bârfitori puteau fi țăranii locurilor, ci şi cât de înclinați se aflau în a pune lucruri de nespus pe seama celor mai norocoşi ori mai capabili decât ei, mai ales dacă aceştia din urmă purtau bogăție.

Dar nu despre Seniorul de Charron intenționez să vă vorbesc în cele ce urmează, chiar dacă o mențiune va trebui făcută, acolo unde va fi locul cuvenit. Să ne întoarcem, aşadar, la căpitanul Farrell. Englezul a fost bine primit de către săteni, căci în afară de atitudinea sa cam hulitoare şi de modul destul de batjocoritor în care se adresa celor din jur, mare lucru nu aveau să îi reproşeze. O vreme, a trăit în

păcat cu o tânără de neam bun, venită tocmai de la Paris, dar nu era singurul care adoptase un asemenea comportament, iar oamenii de aici nu s-au arătat a fi cei mai potriviți ori cei mai doritori să îl judece. În fapt, domeniile păreau într-adevăr să prospere sub administrarea lui şi a francezului care îl slujea, un oarecare Argillac; umbra neagră, stranie, mohorâtă, care plutise atâta timp peste ținut, părea la rândul ei a fi prins, încet-încet, să se ridice. Oamenii zâmbeau mai des şi se temeau mai puțin. Şi cu toate că lupii lățoşi coborau în continuare din Munți, iar părinții erau la fel de neatenți şi de needucați ca întotdeauna, copiii au încetat să mai dispară.

Apoi seara s-a lăsat în sufletul meu, şi tare mă tem că pentru vecie.

După câte ştiam, căpitanul Jonathan Farrell era plecat într-o expediție către Sud; mai târziu aveam să aflu că, de fapt, se întorsese, dar în acel moment am fost cu totul surprins când, aprinzând cu mâna nesigură lumânarea şi înaintând prin bezna odăii, pentru a răspunde vizitatorului neaşteptat care izbea cu nerăbdătoare violență în lemnul gros de mesteacăn al uşii, am deschis, nimerindu-mă astfel tocmai înaintea căpitanului englez şi a lui Argillac. I-am recunoscut numaidecât pe amândoi, cu toate că erau înveliți grijuliu în mantale lungi, cenuşii, murdare, iar pălăriile cu boruri largi le erau coborâte peste ochii cu privire sticloasă. Un fior ca atingerea unui mort m-a străbătut chiar atunci, de parcă am simțit imediat caracterul infam al acelei vizite nepotrivite; în adâncurile tulburate ale însăşi ființei mele, s-a născut dintr-odată nevoia imperioasă, irațională, de a le trânti nepoftiților uşa în nas, pentru a încerca să îi împiedic să intre. Dar ar fi fost un gest cu totul de neacceptat din partea unui preot, chiar a unuia tânăr, neexperimentat ca mine; deoarece, în chiar cazul în care episcopul şi

Dumnezeu m-ar fi iertat pentru purtarea mea necugetată, căpitanul Farrell cu siguranță nu ar fi procedat la fel.

M-am tras în spate speriat, confuz, dând să îi binecuvântez și să îi invit înăuntru, deși îmi simțeam mâna rece, jilavă, de parcă binecuvântarea nu ar fi fost, în momentul acela, ceva de dorit. Însă, cu o voce răguşită şi repezită, englezul mi-a tăiat-o scurt şi mi-a poruncit să îl urmez, căci avea nevoie de cunoştințele mele.

Fără să ştiu atunci ce voia el să spună, am ieşit în vântul rece de toamnă, făcându-mi cruce, şi i-am urmat. Nu aduseseră cai, aşa că ne-am îndreptat toți trei spre cărarea la capătul căreia se înălța lugubru Palatul Seniorului de Charron, iar când am lăsat Biserica în urmă, mi s-a părut că văd pe cer dâre roşii, ca şi cum noaptea plânsese cu sânge. Dară frecându-mă degrabă la ochi, am înțeles că erau doar păreri – sau poate că erau avertismente şi semne.

Îndată ce am ajuns la poarta grea a Palatului, aceasta s-a dat la o parte cu un huruit neplăcut, cele două gărzi permițându-ne să intrăm – privirile le erau pline de indiferență. M-am pomenit în Curtea mare, prost pietruită, unde iedera se încolăcea bolnăvicios peste statuile garguilor de marmură, iar umbre de licantropi nebuni dansau sălbatic sub zidurile străvechi, albicioase, ostile. Şi totul era atât de păgân sub cerul lui Dumnezeu, încât m-am înfiorat de aşa o blasfemie, gândindu-mă pe loc că, poate, era adevărat ceea ce se vorbea în şoaptă despre răposatul Charron.

Însă nu am apucat să mă gândesc prea mult la fostul Senior al domeniului ori la vizitatorul lui cu sprâncenele unite, căci, cât de curând, o altă spaimă mi-a pătruns fără de milă sufletul nelinişt it, înghețându-mi oasele şi transformându-mi carnea în zdrențe şi vată.

Spre nețărmurita mea surprindere, căpitanul Farrell şi Argillac au hotărât să ocolească curtea prin interior,

îndreptându-se către o uşă ferecată cu drugi groşi de fier, care cobora în măruntaiele Palatului şi în care am recunoscut drumul spre pivnițe. Cu toate că nu le greşisem oamenilor cu nimic, nu am putut să nu mă întreb dacă nu cumva mă duceau acolo ca să mă omoare, şi o rugăciune scurtă mi-am şoptit în sinea mea către bunul Dumnezeu, chiar dacă gândul cel rău îmi spunea mulțumit că Domnul nu veghează pe meleagurile acelea. Am făcut repede, din nou, semnul crucii, când au deschis poarta; Argillac a chicotit neplăcut şi strident văzându-mi gestul, în timp ce un rânjet meschin se lățea pe fața osoasă a căpitanului englez, iar ochii acestuia din urmă luceau stins în întuneric.

Apoi am coborât spre ruină.

Culoarul era soios şi neluminat de torțe, exceptând aceea pe care o purta Argillac. Zgomote nedesluşite răzbăteau până la mine prin smoala drumului, altele decât respirațiile noastre gâfâite ori sunetul paşilor, şi m-am gândit că trebuie să fi fost şobolani mari, sau poate demoni. Ajungând apoi la o cotitură, lumina a părut să crească puțin; un soldat englez, fără îndoială lăsat de veghe, se plimba cu paşi mari, plictisiți, prin fața unei uşi ca de temniță, pe care cu mişcări leneşe a desferecat-o salutând respectuos şi prin care, aruncându-mi o scurtă privire, ne-a lăsat înăuntru.

Nicicând şi nicicum nu mi-aş fi imaginat ce aveam să găsesc acolo.

Mă aflam într-adevăr în interiorul unei temnițe, dar al uneia deosebite cu totul. Instrumente pe care nu le voi descrie atârnau pe pereți, iar rugina aflată pe unele dintre acestea mărturisea, fără dubiu, vinile fostului proprietar al Palatului, căci acele unelte erau destinate unor lucrări atât de ticăloase şi atât de blestemate, încât niciun creştin nu le-ar fi păstrat atâta timp. Căpitanul Farrell nu era însă, se vede, creştin; ca şi Seniorul de Charron, le păstrase. Cât de

utilizate erau, nu am vrut niciodată să ştiu; îmi era de ajuns faptul că nu pe toate, petele maronii proveneau de la rugină. Dar cel mai îngrozitor *lucru* aflat în încăperea aceea nu mi-a părut vechiul, funestul instrumentar, ci obiectul care, umplându-mă de o nespusă oroare în timp ce îmi ucidea rugăciunea pe buze, trona maiestuos şi obscen în mijlocul micii şi scârbavnicei încăperi, dedicate jocurilor diavolului.

Era un *pat*.

Un pat, dar un pat monstruos, acoperit cu satin, mătase, dantele..., cu aşternuturi proaspete, curate şi parfumate, un pat cu draperii roşii tivite cu albastru marin şi cu auriu, un pat de piciorul căruia era legată, precum un câine, *fata*.

Dacă am avut vreodată cu adevărat o vocaţie de preot, aceasta a murit chiar atunci.

Nu cred că împlinise mai mult de douăzeci şi unu de ani – şi se afla într-o asemenea stare, cum nu mai văzusem pe nimeni vreodată. Nu avea niciun fel de haine pe ea; fiecare instrument diavolesc, pe care Charron îl strânsese în pivniţă pentru ritualurile sale, părea să fi fost folosit cu îndemânare asupra prizonierei, fără îndoială de către căpitanul Farrell. Dar dincolo de rănile care supurau, de tăieturile desfăcute pe care bâzâiau muştele şi de privirea rătăcită şi animalică a celei care era, care eram convins că *fusese* o tânără de origine nobilă – tânără pe care, simţeam, fratele sau părinţii o căutau şi o plângeau –, distingeam ceva ca o puritate nepământeană, ca un suflet neîntinat şi imposibil de corupt, ca o rezistenţă de neînfrânt în faţa chinurilor pe care numai diavolul le putuse aduce asupra copilei.

S-a născut, în acel moment, o revoltă de neînchipuit în chiar sufletul meu, împotriva celor care îi făcuseră aşa ceva, dar şi împotriva Celui de Sus, care îi lăsase. Mă găseam însă mult prea şocat ca să reacţionez în vreun fel – şi chiar dacă

m-aş fi năpustit asupra călăilor, m-ar fi răpus cu uşurinţă. Dară Argillac a râs gros şi m-a îmbrâncit la picioarele goale ale fetei, unde am căzut în genunchi, cu lacrimi mari şiroind pe obraz. Căpitanul Farrell şi-a pus atunci cizma pe umărul meu şi mi-a vorbit pe un ton batjocoritor, sălbatic, răstit; aveau să mă ferece acolo şi trebuia să îngrijesc de rănile fetei, ca să nu moară până când el se va întoarce din nou, pentru a-şi face poftele cu ea pentru ultima dată. Dacă prizoniera pierea, mi-a spus englezul, aveam să îi iau locul din *toate* punctele de vedere. Nu era un barbar ca fostul Senior, a adăugat ticălosul, dar se afla aici ca stăpânitor, nu ca să accepte refuzuri. Franţuzoaica cea mică învăţase asta pe pielea ei – şi, la nevoie, aveam să învăţ şi eu acelaşi lucru. Pe când vorbea, vocea îi era ca de ţap – şi m-am întrebat, în adâncul meu, *cât* din personalitatea fostului proprietar al Palatului rămăsese impregnată în ziduri, trecând apoi asupra celuilalt nenorocit, modelându-l subtil după chipul şi asemănarea diavolului. Nu am apucat însă să îmi răspund mie însumi, căci nemernicul m-a lovit în rinichi cu piciorul lui greu şi, rostind cuvinte de hulă, a ieşit trântind uşa masivă în urma sa; hohotea alături de Argillac, în timp ce trădătorul francez întreba mulţumit când avea să îi vină şi lui rândul să se bucure de fată.

Prin fereastra zăbrelită a pivniţei, auzeam urletul lupilor suri care coborau după copii în Vale. Nu credeam că vor rămâne flămânzi.

M-am târât bolborosind aproape de prizonieră, încercând să şoptesc vorbe de alinare, în vreme ce mâinile-mi tremurânde se străduiau neîndemânatic să o oblojească. Mi s-a părut că văd înţelegere şi bunătate în ochii ei, dar s-ar putea să fi fost doar o părere. Atunci, cu lacrimile săpându-mi dâre adânci pe obraji – printr-un fenomen inexplicabil şi neobişnuit, lacrimile nu mi s-au mai oprit din acel moment nicio clipă –, i-am dat la o parte părul negru,

mătăsos, i-am mângâiat obrajii albi, i-am sărutat fruntea palidă şi ochii albaştri. Iar ea şi-a lăsat capul pe umărul meu şi mi s-a părut că Dumnezeu îi dădea voie să plângă.

Am reuşit cu mare dificultate să mă adun şi să îi inspectez rănile – nu mai era nimic de făcut. Poate un doctor adevărat ar fi putut-o ajuta, dacă ar fi fost dusă degrabă la acesta şi lăsată în îngrijire, dar eu ştiam că, acolo şi în mâinile mele, fata aluneca în moarte. Am încercat să îi desfac cumva lanțurile sau să desprind gratiile de la ferestre, am bătut dement în uşa cea grea şi am folosit puțina apă din castron ca să îi potolesc copilei durerile, dar nu mi-a folosit la nimica. În cele din urmă, mi-am sfâşiat sutana şi am călcat-o în picioare sub ochii ei trişti, care păreau plini de reproş chiar în momentul acela.

Aşa a trecut peste noi singura noapte şi a venit ziua de toamnă cea gri, fără ca nimic să se schimbe în situația mea ori în situația fetei. Totuşi, prezența mea acolo părea să îi facă prizonierei un bine; m-am aşezat lângă ea – i-am vorbit, i-am spus poveşti, i-am cântat, căci nicicând în sufletul meu nu crescuse pentru om sau pentru Dumnezeu dragoste mai mare decât am simțit pentru fata aceea. Iar pe măsură ce şi ziua trecea, aşteptam întoarcerea căpitanului Farrell, deoarece acum ştiam ceea ce aveam de făcut.

Printre instrumentele aflate în încăpere, se afla şi un cuțit tocit de bucătărie. Nu voiam să ştiu la ce folosise, dar puteam prea bine să bănuiesc, căci auzisem de unele rețete din cărțile pe care se presupunea că le citise Charron. Învingându-mi scârba, am luat unealta cu lamă lată şi am strâns-o în pumn, în vreme ce îi şopteam nefericitei minciuni despre cum toate vor fi bine.

În cele douăzeci şi patru de ore cât m-am aflat acolo, înăuntru, nu am spus nicio rugăciune şi nici semnul crucii nu l-am făcut o singură dată măcar.

Nu mi se părea posibil.

În cele din urmă, am auzit paşi pe culoar şi străjerul cel plictisit a descuiat poarta, lăsând un bărbat să intre. M-am ridicat în picioare palid, dar hotărât; trebuie că arătam *rău*, căci surâsul batjocoritor, mulţumit, i-a îngheţat omului pe buze. Era prea târziu însă – în spatele lui, deja soldatul englez trăsese zăvoarele cu zgomot, şi, în vreme ce spaima şi furia mă năpădeau pentru că cel care intrase nu era Farrell ci Argillac, mi-am urmat totuşi planul până la capăt.

A dat, desigur, să scoată spada, dar eu am fost mai rapid, de parcă în carne mi se treziseră brusc învăţăturile despre luptă, primite la conac în copilărie. Pentru prima dată după mult timp, cuţitul de bucătărie şi-a făcut treaba *bine*. Lovitura a fost scurtă, precisă, de la stânga la dreapta; lichidul m-a împroşcat în faţă fierbinte, vâscos, stacojiu – şi, cumva, am *simţit* că Dumnezeu se întorsese la noi, că poate încă mai aveam o şansă. Argillac a căzut icnind lângă peretele mucegăit, cu ambele mâini agăţate spasmodic de gât, făcând să zăngănească instrumentele mârşave. Pe coridor s-a auzit zgomot, uşa temniţei s-a desferecat în grabă pe dinafară – într-o străfulgerare, jur că aşa a fost, am văzut fata stând în picioare în cealaltă parte a încăperii, cu toate rănile închise: surâdea cu buzele pline, avea luceferii blânzi în priviri, şi era fără îndoială *moartă*. Chiar atunci, soldatul englez a intrat cu halebarda în mână; i-am înfipt cuţitul în piept de sus în jos, doborându-l în genunchi, la picioarele celei pe care o păzise.

După care am auzit iarăşi paşi – erau mai mulţi, de data aceasta. M-am întors cuprins de panică spre prizoniera cea dragă, pentru că nu mai aveam cum să ucid decât puţini dintre cei care veneau, înainte ca aceştia să mă doboare. Ea mi-a citit în ochi întrebarea şi eu i-am citit în ochi răspunsul – m-am lăsat fulgerător în genunchi, strângând-o disperat la piept în ultima îmbrăţişare, în timp ce sângele ei sfânt îmi gâlgâia încet pe lamă. La sfârşit, când

trupul i-a încetat să mai tresalte şi să mai tremure iar sufletul inocent i-a plecat, am lăsat-o cu grijă jos şi m-am ridicat în picioare ca beat, sprijinindu-mă greoi de pereţii blestemaţi ai celulei. De îndată, stomacul mi s-a contractat violent; am vomat îndelung, scăpând totodată cuţitul salvator din mâini şi aşteptând să iau locul moartei în beciurile căpitanului Farrell.

Paşii care veneau s-au oprit deodată. Am auzit o înjurătură înăbuşită, o voce – *Sfinte Dumnezeule, Armand!...*, şi atunci mi-am ridicat ochii înlăcrămaţi din podeaua pătată cu roşu.

În uşa de fag dată cu putere de perete, se aflau doi tineri cu figuri îngrozite şi arme în mâini – unul dintre ei avea părul brunet şi despletit, iar celălalt îl avea blond-închis şi prins la spate cu o eşarfă de culoare albastră.

Mă ascultară fără să mă întrerupă. Lacrimile continuau să îmi curgă şi îmi curg şi acum, de aceea am mereu sutana udă. Am să mă călugăresc îndată ce se va sfârşi totul – dacă Dumnezeu mă va mai primi. Dacă mă va ierta că nu am spus nicio rugăciune în cele douăzeci şi patru de ore în care s-a petrecut grozăvia, în cele douăzeci şi patru de ore în care a fost pus în balanţă sufletul meu.

Şi dacă mă va ierta că n-am avut credinţă, că m-am grăbit şi că am ucis.

Bărbatul numit Arthur îşi desprinse eşarfa albastră din păr şi o lăsă pe mormânt cu un gest obosit, apoi se întoarse către mine. Pletele îi curgeau acum răvăşite şi transpirate pe umeri, iar el arăta ca un om *înfrânt*.

— Era deja moartă când ai înjunghiat-o tu, părinte, spuse încet. Era moartă de când căpitanul Farrell a pângărit-o pentru întâia oară. Poate că ar fi supravieţuit rănilor pe care i le-a făcut – dar nu şi-ar fi supravieţuit *sieşi*.

Nu i-am răspuns. Nu eram de aceeaşi părere.

Pictorul scoase din punga de catifea vişinie, atârnată la brâu, un portret mic, înrămat cu grijă, şi mi-l întinse.

— Păstrează-l, îmi zise el. Ai iubit-o mai mult decât noi amândoi la un loc. Ţi se cuvine.

Cu un gest mecanic, fără să o privesc, am luat icoana. Icoana *ei*.

— O chema Alaise de la Valliere, mai zise cel numit Arthur. Dacă contează.

Nu conta. Plecară, şi eu am rămas cu portretul, ceea ce era mai mult decât meritam. Îl păstrez pe laviţă, dar ochii mei văd prost printre lacrimi, şi nu recunosc vreo cât de vagă asemănare între tânăra caldă, luminoasă, surâzătoare care îmi veghează somnul, şi nefericita căreia i-am dăruit lama tocmai când intrau salvatorii ei.

Cât despre aceştia din urmă, mare lucru nu mai am a consemna; două umbre albe în sufletul meu, efigii aplecate disperat peste efigia fetei. Nu am aflat niciodată cine era cel căruia i se spunea Arthur, dar pictorul semnase, pe rama aurită a Alaisei, cu numele *Armand de Courtray*.

Nu putea să scape neinvitată o scriitoare experimentată precum ANA-MARIA NEGRILĂ, prezentă cu o nuvelă în Cronicile sângelui*, o antologie excelentă, conţinând strict poveşti cu vampiri. Nuvela respectivă, „Cântecul zorilor”, mi s-a părut comparabilă cu realizările lui Anne Rice, şi aş dori mult să o văd pe autoare că reia personajul într-un roman sau într-o altă nuvelă. Povestirea „Ora morţii” nu are legătură cu eroina din „Cântecul...”, dar are legătură cu răzbunarea, conspiraţiile, ocultismul... Sau cu goticul, ca să o spun mai direct.*

Ana-Maria Negrilă
ORA MORȚII

Bărbatul stătea nemişcat. Avea ochii pe jumătate închişi şi corpul uşor aplecat peste masa pe care ardeau două sfeşnice mari, din alamă. Lumânările pâlpâiau uşor, într-un curent de aer abia simțit. Atmosfera glacială nu era tulburată de niciun sunet. Străinul purta haine închise la culoare, demodate, cu nasturi mari, metalici, însă curate. Părea să fi cunoscut şi zile mai bune, dar era clar că nu renunțase la luptă. Ceva se întâmplase totuşi cu el, şi de aceea ajunsese în camera aceea întunecoasă. Stătea pe scaunul din lemn sculptat şi aştepta să fie primit în audiență. Era singur. Un angajat oarecare îl condusese acolo cu mai mult de o oră în urmă, dar de atunci nimeni nu venise să-l tulbure. Cu toate acestea, nu părea nerăbdător. Îşi mai trecea din când în când mâna prin părul care începuse să-i încărunțească şi-şi umezea buzele uscate. În mijlocul mesei se aflau o carafă cu apă şi câteva pahare cu picior. Nu băuse din ele şi nici nu le băgase în seamă. Pe sub pleoapele coborâte, ochii cenuşii îi luceau stins, iar gândurile îi umblau în vârful picioarelor, ca oamenii în jurul unui catafalc. Bărbatul trecuse bine de 40 de ani, iar corpul lui rigid părea replica din lemn a unui om care stătea pe un scaun la o masă.

Camera nu se caracteriza prin aceeaşi lipsă aparentă de viață. Peretele din față era acoperit de un ecran pe care se succedau reclame dintr-o campanie electorală. Acolo, politicienii la costum îşi mişcau buzele fără a lăsa să curgă cuvinte, ci numai o singurătate şi mai mare, pe care imaginile nu reuşeau s-o alunge. Culorile se mişcau de-a lungul pereților, care, altfel, ar fi fost goi şi albi, neîntrerupți de nicio fereastră.

Un sunet se insinuă în mijlocul tăcerii, lăsând impresia că nu ar fi trebuit să existe atunci şi acolo. Uşa camerei se deschise şi în ea îşi făcu apariţia un tânăr blond, cu faţa palidă. Purta un costum elegant, bleumarin, cravată asortată şi o batistă ce se iţea şmecheră din buzunarul de la piept. O insignă argintie sclipi complice de pe reverul drept al hainei tânărului.

— Şeful vă aşteaptă, spuse el.

Bărbatul care solicitase audienţa se ridică încet, iar umbra i se scurtă, adunându-i-se la picioare.

— Mulţumesc, rosti atât de încet, încât sunetele păreau să vină dinspre ecran.

Tânărul se încruntă, dar nu spuse nimic şi ieşi, fără să mai verifice dacă era urmat. Vizitatorul privi în urma lui şi, pentru un moment, peste realitatea încăperii i se păru că se suprapune imaginea unei camere de spital. Figura secretarului îi amintea de cineva, nu-i mai ştia numele, dar parcă îl vedea lucrând într-un birou şi, mai apoi, printre atâţia oameni aflaţi la un pas de moarte, întins în pat fără cunoştinţă şi fără să se mai trezească vreodată. Niciunul dintre cei de acolo nu avusese vreo şansă. Judecând raţional, secretarul nu putea fi băiatul de atunci. Chiar dacă ar fi supravieţuit, cei zece ani care trecuseră ar fi trebuit să îl fi afectat, îmbătrânindu-i trăsăturile. Bărbatul mai în vârstă oftă şi ieşi pe uşă în urma tânărului, învăluit pentru o clipă în explozia de culori a ecranului.

Camera în care secretarul îl conduse i se arătă mare şi aproape goală, fără să pară sărăcăcioasă. Peste tot se vedeau urmele trecutului grandios al reşedinţei – fresce din secolul al XX-lea, muluri, un candelabru de cristal care sclipea precum tot atâtea ecrane minuscule, parchetul din stejar cu desene complicate – toată opulenţa unor vremuri nu foarte îndepărtate. Mobila era puţină, dar se armoniza cu pereţii. Câteva fotolii argintii, imitaţii recente ale unor piese

de muzeu, dar şi scaune colorate din plastic transparent şi un birou enorm din metal şi sticlă. Nicio fereastră nu întrerupea modelul peretelui; din nou, nicio deschidere spre exterior. Doar lumina de la un candelabru şi de la câteva aplice.

La un birou, stătea un individ între două vârste, care, dacă ar fi fost mai scund şi mai slab, ar fi dispărut cu totul în spatele mobilierului. Dar aşa, cadrul i se potrivea perfect. Avea părul grizonant şi o faţă lată, cu trăsături puternice. Mâinile, ce i se odihneau pe placa din sticlă a biroului, semănau cu două căuşe adânci. Purta un costum albastru-închis şi cămaşă asortată, dar, cu toată înfăţişarea îngrijită, părea un om de care era bine să te fereşti.

— Vă ascult, spuse „gazda” cu o voce puternică, totuşi cultivată, care nu i se potrivea deloc, dacă aveai în vedere înfăţişarea acesteia.

Tânărul se retrase discret şi nou-venitul se aşeză pe unul dintre scaunele aflate în faţa biroului.

— Poate vă miraţi că mă vedeţi, începu străinul, cu un aer obosit şi umil, poate o să vă mire şi ce o să vă cer, dar vă rog să aveţi răbdare cu mine. Aş dori ca secretarul dumneavoastră să fie martor la discuţie – se opri aşteptând şi continuă numai după ce sunetul videofonului îl chemă pe tânăr înapoi. Acesta părea mirat şi, la semnul şefului său, se aşeză pe unul dintre scaunele de lângă perete. Ne-am mai întâlnit acum zece ani, dacă vă mai amintiţi. Am lucrat la proiectul „Rotonda”, pe când eraţi directorul şantierului. Din păcate, totul s-a terminat cum s-a terminat, oamenii au murit şi asta a fost. Cred că mi-aţi verificat deja numele şi ştiţi aceste lucruri; ce să-i faci, aşa-i viaţa. Pentru unii totul s-a sfârşit atunci, dar, adăugă el, văzând semnele de nerăbdare din atitudinea celui care îi acordase audienţa, nu am venit să discut despre asta. Simt că am anumite legături cu organizaţia pe care o conduceţi, legături indirecte,

desigur, mai mult sufleteşti, datorită poveştii de acum câțiva ani. Nu am avut o viață uşoară. Mi-am pierdut, întâi, colegii şi prietenii. Apoi, în împrejurări tragice, mi-am pierdut şi familia. Deci, nu mai am pe nimeni şi, cu toate că norocul m-a ajutat să câştig o avere destul de mare, am ajuns în situația de a nu avea cui să o las şi nici ce să fac cu ea. Aşa încât, urmărind cariera dumneavoastră politică şi crezând sincer că partidul pe care îl conduceți va aduce o schimbare în țară, aş dori să vă donez toți banii pe care i-am strâns, sperând astfel să folosească unei cauze drepte. Am adus toate documentele necesare, conturi, extrase etc. Oferta mea este reală.

Se ridică din scaun şi aşează pe birou mapa ținută până atunci pe genunchi. Politicianul se holbă la el, iar față i se lungi în mod stupid. Secretarul începu să se foiască pe locul său. Costumul îi foşnea precum frunzele căzute, toamna, sub goana frenetică a unor animale mici. Stătea aplecat, cu mâinile încleştate pe brațele scaunului. Împietrit. Ochii i se fixaseră pe mapă şi, când privi spre vizitator, o umbră îi tremură pe chip, urâțindu-l pentru o clipită.

Politicianul frunzări hârtiile, apoi, după ce termină, le mai răsfoi o dată. Era evident că nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Este o sumă foarte mare, spuse într-un târziu. Sunteți sigur că vreți să ne-o oferiți?... Puteți să o folosiți dumneavoastră... e foarte mult aici...

Bărbatul celălalt dădu uşor din cap.

— Din păcate, viața mea se apropie de sfârşit, nu mai e nicio îndoială din acest punct de vedere. Aş vrea să o închei cu un gest care să conteze, care să răscumpere anumite lucruri. Poate sunt prea vag, dar să nu vă îndoiți de hotărârea mea. Vă dau toți aceşti bani. Fără niciun regret. Puteți să vă folosiți de ei cum doriți. Nu vă impun nimic. Sunt sigur că vor servi unui scop înalt. Nu am decât o

rugăminte – şi aceasta de ordin sentimental –, dacă se poate. În ultima vreme, continuă el fără să mai aştepte acordul celuilalt, m-am tot gândit la zilele bune de altădată. Chiar săptămâna trecută, am văzut un interviu la care aţi participat, printre alţii, împreună cu unul dintre cunoscuţii mei de pe vremea „Rotondei”, Dan Maran. E ciudat, dar crezusem că a murit şi el împreună cu ceilalţi, în explozie. Mă bucur că, până la urmă, nu este aşa. Am înţeles că lucrează cu dumneavoastră şi mi-ar face mare plăcere să-l întâlnesc, încheie el zâmbind oarecum tâmp. Tot durează până vom face actele necesare pentru ca donaţia să fie legală. Poate să se ocupe chiar Maran de hârtii, în amintirea vremurilor trecute. Mi-ar face mare plăcere dacă s-ar proceda astfel.

Secretarul îşi drese glasul şi se ridică în picioare, gata să dea curs cererii neadresate. Politicianul îşi coborî privirea spre hârtiile de pe birou, de parcă nu ar fi ştiut ce să facă. Nu avea de ce să nu-l cheme pe Maran, deşi toată situaţia i se părea ciudată. Totuşi, atâţia bani daţi fără nicio condiţie îl obligau să se poarte altfel decât ar fi făcut-o cu un necunoscut care mai pomenea şi de „Rotondă”.

— Caută-l pe Maran, spuse în cele din urmă. Să se ocupe de acte.

— Vă mulţumesc, spuse vizitatorul, în timp ce uşa se închidea în urma secretarului. Foarte puţini oameni au supravieţuit dezastrului de la „Rotondă”. Sper că nu vă deranjează să vorbim despre asta. Doar a trecut atâta timp... În seara de dinaintea exploziei, am plecat din clădire, teoretic trebuia să mă aflu acolo, dar, de fapt, am fost în altă parte, în alt oraş, şi am aflat totul de la ştiri.

— Ar fi trebuit să anunţaţi autorităţile sau măcar pe mine, spuse politicianul pe un ton sever. Nu-i plăcea subiectul şi, treptat, îşi reintra în rol. Aproape uitase că trebuia să fie politicos. Cuvintele se loviră de pereţi, dar

bărbatul intrat în audiență nu părea conştient de efectul pe care îl produsese. Zâmbea plăcut, ca şi când ar fi rememorat întâmplări dragi, legate de camarazii din tinerețe.

Pentru o clipă, politicianului îi veniră în minte imaginile de la locul exploziei – pereții dărâmați, molozul, membrele împrăştiate, bucățile de carne, oasele, toți morții dispăruți şi perdeaua de tăcere trasă asupra celor întâmplate. De fapt, nu fusese niciun supraviețuitor, doar cei din grupul lor, despre care autoritățile nu aveau de unde să ştie absolut nimic. Şi atunci, cine era omul acesta? Studie din nou extrasele de cont, calculă sumele totale şi se miră foarte tare. Erau extrem de mulți bani. Atât de mulți, încât trebuia să facă orice pentru a-i obține, mai ales că avea nevoie de ei. Oamenii începuseră să-i bănuiască. Până la urmă, gândurile lui luară forma unui laț care se strângea treptat în jurul gâtului vizitatorului cu privire candidă. Cu atât mai bine, dacă era bolnav. Poate voia să o termine cu viața şi asta era dovada că-şi lăsa lucrurile în regulă. Da, să-l vadă pe Maran şi să semneze actele.

Bărbatul aflat în fața lui râse încet. De fapt, nici nu părea bolnav, doar obosit.

— Nu vă supărați pe mine. A fost un şoc să aflu că au murit, aşa, de la televizor. Doar cu câteva ore mai devreme, se pregăteau pentru petrecere, construcția era încheiată, cine să se gândească la o explozie şi la prăbuşirea domului?... Toți vorbeau despre prime, despre sumele strânse în fondul de care se ocupa Maran. Mă întreb ce s-a întâmplat cu banii aceia? adăugă, de parcă nici nu ar fi aşteptat vreun răspuns.

Politicianul simți cum se enervează. Doar nu voia să lase să se înțeleagă că furaseră banii! Dar nu, se scuză celălalt, nici nu-i trecuse prin minte aşa ceva, erau doar amintiri care-i veneau de-a valma. Sigur că fondul fusese

dat familiilor victimelor... De la sine înțeles, Maran fusese şi el rănit, poate stătuse un timp în spital...

— Aşa a şi fost, şi...

Uşa se deschise, iar secretarul intră destul de agitat. Arăta tot îngrijit, dar respira greu, de parcă ar fi alergat.

— Ce e? se răsti la el liderul organizației.

— Nu-l găsesc pe Maran, răspunse tânărul, destul de încurcat. L-am căutat peste tot. Se pare că astăzi nu a venit la birou.

O clipă se făcu linişte, vizitatorul se ridică, iar ceilalți doi îl urmăriră cu priviri fixe. Se temeau să nu-şi ia hârtiile şi să plece! Politicianul se strâmbă, iar buzele i se ridicară într-o grimasă, dezvelindu-i dinții albi. Fostul său angajat se aşeză însă la loc.

— Îmi pare rău, spuse acesta din urmă încet. Sunt chiar dezolat. Mi-ar fi plăcut foarte mult să-l reîntâlnesc. Dar, poate, este bolnav. Dacă țin bine minte, nici acum zece ani sănătatea lui nu era prea bună. Arăta foarte palid şi stătea tot timpul la birou cu draperiile trase, pentru că-l deranja lumina. Aşa era şi celălalt director, Anton, apropo, l-am remarcat şi pe el în interviul acela. Poate ar dori să mă vadă. M-aş bucura. De fapt, poate să facă el actele.

Secretarul îl privi nesigur, dar ordinul strigat de şeful său îl făcu să se împleticească spre uşă şi să dispară.

— Incompetenți, mormăi acesta din urmă, lovind cu pumnul în masă. Numai incompetenți!

Bărbatul primit în audiență râse împăciuitor.

— Nu vă supărați pe el, este tânăr şi, apoi, nu-i vina lui dacă domnul Maran se simte rău astăzi şi nu a venit la serviciu! Poate trebuia să anunțe, dar a uitat. Îmi amintesc cum era pe vremuri, când lucram la „Rotonda” dumneavoastră. Eram arhitect şi mai participasem înainte şi la alte proiecte, dar niciodată la unul implicând o clădire atât de complicată. Țin minte că a durat destul până ne-am

dat seama cum să conectăm panourile de sticlă care aveau să formeze domul central. Totul părea un puzzle căruia îi asamblam piesele într-o realitate virtuală. De aceea a şi fost atât de uşor să se dărâme. S-a vorbit mult despre minarea construcției. Despre cine ar fi avut interesul să facă aşa ceva, mai ales la petrecerea dinaintea inaugurării. Am urmărit cazul mult timp şi, după demararea anchetei oficiale, lucrurile au început, treptat, să se dilueze. Aşa am simțit. Parcă cineva ar fi avut interesul să muşamalizeze afacerea. După un an, niciun ziar nu mai publica articole despre incident. Totul alunecase în uitare. Astfel, am reuşit să-mi reiau viața, un prieten mi-a făcut acte noi, m-am mutat, m-am angajat în altă parte, dar n-am uitat niciun moment ce s-a întâmplat. Mult timp am investigat pe cont propriu, dar fără să ies prea mult în evidență. Şi pe vremea „Rotondei" oamenii se îmbolnăveau destul de mult, au fost chiar accidente, muncitorii se simțeau rău, aveau amețeli, câțiva au ajuns în spital, alții au murit... Unii au dispărut şi au fost găsiți morți mai târziu. Se zvonea că bântuie nu ştiu ce boală, analizele ieşeau prost, anemii şi altele, deşi asta nu explica nici disparițiile şi nici cadavrele fără membre care au apărut ulterior. Poliția a bănuit un criminal în serie, dar nici teoria lor nu s-a confirmat... În zilele noastre, se întâmplă atâtea... Ieri, am văzut la televizor o emisiune în care se vorbea despre o grupare ocultă implicată în tot felul de...

— Numai prostii, îl întrerupse brutal politicianul, aberații pentru audiență. Am văzut şi eu emisiunea la care vă referiți. Tot din gama conspirații, nemuritori, vampiri şi extratereştri. Inepții ca să amăgească lumea credulă.

— Desigur, îi dădu celălalt dreptate cu o voce plină de respect, dumneavoastră cunoaşteți mersul lucrurilor mai bine decât un om obişnuit ca mine. Sigur că fotografiile şi filmele erau trucate, pentru a arăta aceleaşi figuri care

păreau să sfideze curgerea timpului. Televiziunile fac orice pentru rating. De fapt, oamenii seamănă între ei. Chiar mai devreme, figura secretarului dumneavoastră mi s-a părut cunoscută. Dacă n-aş şti că nu poate fi el, aş jura că lucra cu Maran acum zece ani, zise, continuând oarecum incoerent: Dar fără îndoială că nu este posibil aşa ceva, în primul rând bunul-simţ, doar ar trebui să arate mai bătrân cu zece ani, şi în al doilea rând, parcă i-am citit numele pe lista de persoane dispărute...

Politicianul se holbă la vizitator, iar faţa i se contractă într-o grimasă ciudată. Se aplecă peste birou. Îşi aşează mâinile cu palmele în sus, apoi se holbă şi la acestea cu aceeaşi furie în ochi. L-ar fi azvârlit afară pe obraznicul individ, cu cea mai mare plăcere. Se abţinu însă. Din cealaltă parte a biroului, străinul îi zâmbi larg, pentru prima dată de când intrase în încăpere, şi-şi îndreptă trupul. Nu mai părea atât de umil şi nici nu mai arăta bătrân şi obosit.

— Ce ciudat, spuse dintr-odată. Nicio fereastră, toate blocate, acoperite. O întreagă clădire fără nicio sursă de lumină naturală. Nu vă place soarele?

Politicianul nu-i răspunse; când îşi privise palmele îi venise o idee, aşa că atinse unul dintre butoanele desenate pe placa de sticlă, apoi se ridică în picioare, încercând să domine prin postură.

— Ce cauţi, de fapt, aici? întrebă, pe un ton care părea încă normal. Faţa îi arăta însă altceva.

Vizitatorul râse din nou şi se ridică la rândul lui.

— Am venit să vă donez nişte bani, spuse el, ca şi când totul ar fi fost o glumă. V-am spus că i-am câştigat eu, dar, de fapt, aceştia provin de la cei care au lucrat la „Rotondă". I-am convins să-mi dea mie o parte din sumele pe care le cerea Maran ca să le investească. N-am crezut că aveau să le mai primească înapoi. De asta se temeau şi ei. Prea mulţi

morți, prea multe dispariții, cred că, la un moment dat, şi-au dat seama că ceva nu era în regulă.

— Ce vrei? urlă deodată politicianul. Cuvintele îi ricoşară între pereți, iar cristalele lămpilor vibrară.

Uşa se deschise în acelaşi moment, şi în încăpere intră secretarul, urmat de alți doi indivizi, din corpul de pază.

— Domnul Anton nu a venit, rosti tânărul într-un suflet, oprindu-se lângă birou. Costumul nu-i mai arăta la fel de aranjat, iar cravata i se deplasase uşor spre stânga. Era agitat. Simțea că se întâmplă ceva, dar nu ştia ce să facă. Politicianul se aşează la loc, uitându-se gânditor la vizitatorul care rămăsese încă în picioare.

— Cei doi nu au de ce să lipsească astăzi. Ştii ceva despre asta?

— Poate, răspunse străinul. Întrebarea este dacă vrei să afle toată lumea răspunsul. Cred că ar fi mai bine ca unii dintre cei prezenți să părăsească încăperea.

Politicianul pufni disprețuitor, iar liniile feței i se alungiră.

— Dacă eşti atât de bine informat, ştii că aici suntem toți la fel.

— Nici nu mi-am închipuit altceva, declară celălalt aşezându-se din nou, comod.

Un timp, în încăpere domni liniştea. Niciunul dintre cei aflați acolo nu se mişca. Toți păreau să aştepte ceva. Aerul devenise mai greu, luminile mai strălucitoare, fețele, dintr-odată, mai palide.

— Ce vrei? întrebă, pentru a doua oară, politicianul. Ce-a fost, a fost. Avem şi noi dreptul să supraviețuim, ca oricine altcineva. Ne-am folosit de bani, care-i problema? Ce crezi că poți obține? Răzbunare?

— De ce nu? replică necunoscutul, întorcând capul şi uitându-se la secretar. Ție ce ți-au promis? îl întrebă direct.

Cel interpelat ridică din umeri. Dintr-odată se calmase, de parcă ar fi ştiut că şeful său luase o hotărâre. Aceeaşi siguranță liniştitoare se citea acum pe fețele tuturor celor aflați în încăpere, vizitatorul părând a conştientiza, la rândul lui, ceea ce avea să urmeze.

— Viața, răspunse secretarul.

— Viața? Ca să trăieşti într-o clădire fără ferestre şi să nu ieşi decât noaptea? Ca să te ascunzi? Dar ei, spuse străinul întinzând un deget acuzator spre făptura din spatele biroului, ei ți-au luat-o! Ție şi celorlalți. V-au folosit ca paravan, iar când n-au mai avut nevoie de voi, au minat construcția!

Tânărul dădu din umeri, enervat.

— Nu mai contează. Acum nu mă mai poate distruge nimic...

Necunoscutul râse şi începu să-şi desfacă nasturii de la haină, deşi în încăpere se făcea din ce în ce mai răcoare. Cei doi indivizi de la pază îl urmăreau, încordați, din priviri. Aşteptau doar un semn ca să acționeze.

— Maran şi Anton nu vor mai apărea, spuse politicianul, ca şi când ar fi tras o concluzie.

— Nu, am avut deja grijă de asta, răspunse străinul zâmbind şi jucându-se cu unul dintre nasturii metalici de la haină. Nici ei n-au crezut că pot fi distruşi. Am descoperit însă că sunteți rezistenți, dar tot nu puteți exista fără trupuri. Mi-a luat ceva timp să pun la cale un plan – din fericire, am avut parte şi de ajutor. Sunt mulți oameni care vor răzbunare, însă au şi multe de pierdut. Eu nu mai am...

Politicianul izbucni în râs.

— Să fim serioşi! Doar dacă ne transformi în pulbere. Deci oferta ta cade, concluzionă el, iar celălalt dădu din cap. Nu ştiu ce crezi că o să obții, chiar dacă te-ai introdus aici sub un pretext oarecare. În fond, ne putem folosi de documentele pe care ni le-ai adus. Organizația mea chiar

are nevoie de bani ca să se dezvolte. De aceea am avut nevoie şi de „Rotondă”...

— O, Doamne, exclamă vizitatorul, banii ăştia nici nu au existat cu adevărat, doar nu credeaţi că... Am fost ajutat de familiile celor omorâţi de către voi. Au adunat suma şi au pus-o în contul pe care l-aţi văzut şi care a fost deja închis. Cât despre distrugere... Acum, că Maran şi Anton nu mai există, sunteţi singurul care mai ţine organizaţia unită. Fără dumneavoastră, ceilalţi ar dispărea, s-ar ascunde. Sunt doar nişte umbre. Nicio ambiţie politică, nimic. S-ar ghemui în gropile de unde au ieşit. Sunt absolut sigur de asta.

— Dar ce vrei? Ce obţii cu asta? Cum crezi că poţi să ne distrugi? Să ne împuşti? Să ne dai foc? râse politicianul.

Străinul ridică din umeri.

— Nu, spuse el liniştit. Am ceva mai bun. Pentru Maran am folosit acidul, mult acid, recipiente întregi turnate peste el, pentru Anton, focul, o cameră în care s-a prăjit până n-a mai rămas nimic din el. Dar am avut ajutor, repetă el. Aici însă era necesar altceva. O clădire întreagă trebuia să dispară. Ce noroc că aţi făcut renovări în ultima vreme! Ce noroc că mă pricep şi la demolări!

Atmosfera părea, deopotrivă, încremenită şi apăsătoare, ca într-un cavou părăsit. Tăcere – o tăcere grea, palpabilă. În aer plutea un miros ciudat, care parcă emana din pereţi. Toţi stăteau neclintiţi, precum exponatele unui muzeu. Morţi, fără suflu, împăiaţi – îi puteai descrie oricum. În afara străinului, ceilalţi nu mai păreau oameni.

Politicianul sări deodată în picioare, paznicii se repeziră asupra celui identificat, de-acum, ca inamic. Secretarul se trase deoparte, dar asta nu-l ajută prea tare, pentru că haina vizitatorului se deschise, lăsând să se vadă pachetele cu explozibil. Paznicii îi prinseră bărbatului braţele, însă era prea târziu. Dinspre necunoscut izbucniră valuri de foc, învăluindu-i pe toţi. O bubuitură puternică, şi clădirea se

cutremură. Crăpături enorme apărură la toate etajele. Din nou, bubuituri. Tencuiala se desprinse şi coridoarele se umplură de o ceaţă deasă. Incendii izbucniră şi în alte zone. Un perete se prăbuşi în exterior, lăsând soarele să pătrundă într-unul dintre birouri. Cei de acolo nu mai reuşiră să fugă. Se transformară instantaneu în fum; dispărură.

O mulţime de oameni inundă scările şubrede, încercând să ajungă la subsol. Unii dintre ei aveau răni îngrozitoare. Plăgi, fracturi în unghiuri fantastice, membre lipsă. Aceasta însă nu-i împiedica să dorească să scape. Se târau, se agăţau de mobile. Luminile se stinseseră, iar în beznă se auzeau voci şi gemete. Curând se prăbuşiră şi scările. Apoi, încă o explozie. Pereţii se fisurară, şi prin crăpături îşi făcu loc lumina ucigaşă a zilei. Acum se vedeau mobilele răsturnate acoperite de praf, calculatoarele, televizoarele stinse şi sparte, dosarele aruncate pe jos şi hârtiile zdrenţuite azvârlite peste tot, dar niciun om. Unde mai devreme se auzeau strigăte, se lăsase dintr-odată tăcerea.

În birou, vizitatorul se mistuise pe loc, dar ceilalţi se transformaseră în siluete de fum, care se deplasau prin cameră încercând să ajungă la uşă. Curând însă, şi acestea dispărură, la rândul lor. Incendiul consuma rapid mobila, pereţii se scorojiseră, lemnul lambriurilor se aprinsese, şi tot atâtea degete de foc se întinseseră spre tavan. Sistemul de stingere intrase în funcţiune, dar era prea târziu.

O altă explozie şi clădirea se aplecă. Trecătorii o văzură cum se lasă pe o parte, apoi păru că se redresează, pentru ca, în cele din urmă, structura să cedeze definitiv, etaj cu etaj, de parcă o mână enormă ar fi împins-o către pământ.

Clădirea se nărui complet. Nu mai rămase nimic din ea, şi nimic nu găsiră nici pompierii când ajunseră acolo...

Totul se transformase în fum.

Ultimul, dar nu şi cel din urmă, aşa cum îi şade bine unui scriitor de horror care se respectă, CIPRIAN MITOCEANU, autorul romanului „Colții”, ne propune să încheiem incursiunea noastră în mistere medievale cu o poveste demnă de a fi istorisită într-un castel, într-un conac sau, de ce nu, în chiar Vila Deodati, mai ales dacă avem în vedere surpriza pe care a pregătit-o antologatorului şi care, cred, va avea un efect interesant şi asupra cititorilor... Dar să nu anticipăm. Ci să dăm cu grijă aceste ultime pagini, îndărătul cărora pândesc nu doar stafiile, ci şi ceva mai rău...

Ciprian Mitoceanu
ISPĂŞIREA

— Veşnic! Voi trăi veşnic!

Țipătul puternic – suficient cât să cutremure pereții – nu avea însă nimic victorios în el. În schimb, ura era aproape palpabilă. Sofian se înfioră, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când îl auzea. Ar fi trebuit să se obişnuiască; un veac întreg lasă cumplit de mult loc pentru obişnuință, dar nu reuşise încă să deprindă acel mecanism care toceşte sensibilitatea până la indiferență. Nu, erau deprinderi care, pe o lume sau pe cealaltă, nu puteau fi învățate. *Ori te naşti cu ele, ori n-o să le ai niciodată*, obişnuia să spună răposata sa mamă. De fapt, vorbele ei fuseseră aruncate cu privire la talentul poetic; nu poți fi Eminescu, decât dacă te-ai născut să fii Eminescu – nicio universitate din lume nu-ți poate da talent, chiar dacă te poate îmbrăca în diplome. Dar afirmația bătrânei doamne Sofian putea fi adaptată şi aici.

— Veşnic! Voi trăi veşnic!

Acum are să iasă, gândi Cezar Sofian, chircindu-se în aşteptarea exploziei de durere. Totdeauna ieşea după al doilea urlet, nimic surprinzător, acelaşi tipic timp de o sută de ani.

Izbucni dintre coloanele care sprijineau bolta, o explozie albă, de-a dreptul dureros de privit. Şi, la fel cum o făcuse zi de zi în ultimul secol, Sofian închise ochii, chiar dacă era lucid. Lucid şi conştient că asta nu ajuta la nimic, absolut la nimic, nici măcar cât frecția cu spirt unui picior de lemn.

— Veşnic! Voi trăi veşnic!

Era înaltă, mult mai înaltă decât fusese în viața ei de dinainte. Aproape că atingea luminatorul din partea superioară a bolții. Deşirată şi albă, o nălucire de ceață, atât mai rămăsese din ceea ce, cu vreun veac în urmă, oraşul cunoscuse drept domnița Smaranda Ghiorghiescu, moştenitoarea fabricantului local de săpun şi de parfumuri. Cezar Sofian oftă încet. După atâta vreme, încă nu ştia dacă suspinul îi era auzit şi de Smaranda, căreia el îi spunea *Curva*, ori dacă doar el singur îşi auzea aerul ieşind din piept. Nu îndrăznea să creadă că, în alcătuirea sa de acum, mai avea plămâni. Pur şi simplu, ofta fără să aibă cum şi din ce.

Arătarea deşirată se undui sub boltă, efectuă un tur complet în jurul sălii, după care se opri deasupra lui Cezar. Ochii lipsiți de viață, şi totuşi atât de vii şi de pătrunzători, îl priviră doar o clipă.

— Pungaşule, scrâşni stafia. Veşnic! Voi trăi veşnic! Aşa mi-ai promis! Unde este viața mea veşnică? Unde?

Cu mult timp în urmă, Sofian făcuse greşeala să-i răspundă.

— Viață veşnică ai vrut? Păi nu-i asta viață veşnică? Vei trăi până la sfârşitul veacurilor!

O încasase cu mult mai rău decât de obicei, aşa că nu mai repetase tâmpenia. Domnița Smaranda Ghiorghiescu

dorise viaţa veşnică şi, într-o oarecare măsură, o primise. Era cam singura care nu se putea plânge că dorinţa nu i se îndeplinise, măcar în parte. Dar, dintre toţi, Cezar considera că ea era cea mai rea. Poate şi pentru că fusese prima. Sau poate că, într-adevăr, era cea mai rea. Păşise în Vila Sofian plină de încredere în talentul Alchimistului. Sau ce-o fi fost el; îi declarase, încă din prima clipă, că n-o interesează cine este şi ce face, n-o interesează nici dacă şi-a vândut sufletul diavolului ori dacă este însuşi necuratul.

— Mă poţi ajuta să trăiesc veşnic? Asta doresc – şi plătesc oricât. A, da, şi trebuie să rămân tânără. Dacă mă poţi întineri, nu voi spune *nu*. Oricât face.

Oricâtul cucoanei nu avusese aceeaşi măsură cu *oricâtul* Alchimistului. Smaranda Ghiorghiescu era mult mai strânsă la pungă decât se putea bănui. Dar Sofian reuşise s-o stoarcă de parale, şi încă zdravăn de tot. Iar când amatoarea de viaţă veşnică şi tinereţe începuse să-şi piardă răbdarea, Sofian îi servise o poţiune care, conform reclamei pe care i-o făcuse, trebuia s-o scape de toate grijile şi necazurile. Sarcastic vorbind, desigur. Poţiunea o scăpase pe Smaranda Ghiorghiescu de toate grijile, iar pe Sofian îl scăpase de grija domnişoarei aspirante la viaţă veşnică şi la alte câteva nimicuri şi dichisuri feminine. Îşi desăvârşise opera îngropând-o în fundul beciului. Încă un experiment ratat. Dacă ar fi avut răbdare, dacă n-ar fi ameninţat atât de des cu unchiul ei, care era mare colonel în poliţie, poate că... Poate că ar fi reuşit. Nici nu-şi propusese vreodată s-o îngroape şi în uitare, ci doar în pivniţă. Undeva, într-un colţ al sufletului său, simţise o oarecare simpatie pentru Smaranda. Să fi fost dragoste?! Posibil, numai că el nu-şi permitea, în acele vremuri, să fie îndrăgostit. Avea de lucru, avea şi multe secrete. Nu, o femeie ar fi fost un lux pe care nu şi-l putea îngădui.

O îmbălsămase chiar, conform celor mai avansate proceduri ale acelor timpuri. Nu ieşise mare lucru, desigur, dar făcuse pentru ea atât cât era omeneşte posibil. De îndată ce ar fi izbutit distila elixirul vieţii veşnice, ar fi urmat s-o reanimeze pe domnişoara Ghiorghiescu, poate şi pe ceilalţi şase, care-şi dormeau somnul de veci în diverse unghere ale pivniţei ce nu mai adăpostea decât butoaie goale şi chiţcăituri de şobolani. Poate...

Îl străbătu din creştet până-n tălpi. Focul Iadului, asta era atingerea domniţei Smaranda. Sofian urlă. Nu-i păsa dacă îi auzea cineva strigătul. Îl durea îngrozitor şi nu-şi putea permite dârzenie bărbătească; asemenea aiureli nu-l mai interesau.

— Viaţă veşnică? chicoti fantoma. Îţi dau eu viaţă veşnică!

Sofian nu spuse nimic. Îi ajungea cât primise. Era prea de ajuns. Din nefericire, se afla abia la început. Din cea de-a doua pereche de coloane se desprinse Soldatul. De fapt, fusese colonel, nici măcar în armată, ci în poliţie, dar Sofian, ca toată lumea, îi spunea *Soldatul*. Unchiul domniţei Smaranda. Nemernica nu glumise deloc atunci când ameninţase că, dacă nu-şi primeşte sau elixirul sau banii înapoi, îi va destăinui colonelului că fusese trasă pe sfoară. Dar, din fericire pentru acele vremuri şi din nefericire pentru cele care urmaseră, nu-i destăinuise chiar totul.

La o săptămână după ce domnişoara Smaranda îşi primise porţia de elixir (nici vorbă de elixir, ci doar o otravă pe bază de mercur, arsenic şi laudanum, dar ea şi-o ceruse, prin insistenţa şi insinuările de şantaj), colonelul venise în vizită. *Nimic special, deocamdată. Dar am auzit că nepoata mea avea des drumuri pe aici. Poţi spune ceva, domnule? Să ştii că ai de a face cu o familie respectabilă, asupra căreia nu trebuie să planeze niciun fel de suspiciune. Iar reputaţia dumitale este cam putredă.* Cam putredă, domnule colonel?!

Neoficial, bineînțeles, am auzit că vă ocupați cu alchimia, desigur, o ştiință care, de altfel, nici măcar nu este ştiință. Alchimie? Pe diploma mea scrie cu totul altceva. Medic. *Medic?! Să fim serioşi. Dumneata medic? Ți-ai întrerupt studiile cu mult înainte ca cineva să îşi poată imagina că din dumneata va ieşi măcar un felcer mediocru. Spune-mi drept, nepoata mea a trecut pe aici?*

Făcuse tot ce-i stătea în putință pentru a-l convinge pe colonel că aşa ceva nu se întâmplase. Dar, cum nu izbutise – ba, mai mult, individul începuse să toarne la amenințări –, avusese grijă ca acesta să o încaseze la rândul lui. Intrase în Casa Sofian doar o dată şi nu mai ieşise de acolo. Un pumnal strecurat cu îndemânare printre coaste. *Na, să vezi că din mine putea să iasă un chirurg de mare calibru. Ai văzut cât de bine ți-am ginit anatomia? Nici măcar nu ți-am atins vreo coastă. Drept în inimă.*

Pe colonel nu simțise niciodată nevoia să-l reanimeze. Şi nici pe alții, de fapt. Dar cel mai puțin dintre toți, pe soldățoiul ăla necioplit şi plin de ifose, care credea că uniforma îi dădea dreptul să comande nu numai nefericiților din cazarmă, ci oricui.

Însă Soldatul era următorul pe listă. Uşile încadrate de înaltele coloane decorative se trântiră în lături cu un pocnet sec, vestitor de rele. Stafia colonelului se strecură printre canaturi. *Soldatul*, drept ca un băț, cu pumnalul înfipt încă în piept. Plin de sânge închegat.

Fără un cuvânt, Soldatul îşi smulse pumnalul din piept. Gemu puțin, poate şi pe el îl durea. Apoi, cu o mişcare bruscă a brațelor sale scheletice, înălță arma spre tavan.

— Loveşte! țipă ascuțit domnița Smaranda. Loveşte!

Pumnalul coborî, țintind pieptul lui Sofian. Lipsit de vlagă, acesta nici măcar nu încercă să se ferească. Nici nu i-ar fi servit la ceva. Dacă Soldatul nu şi-ar fi atins ținta din prima tentativă, nimic nu l-ar fi împiedicat să mai încerce o

dată. Lama ascuțită îi arse lui Sofian pieptul, iar Soldatul o răsuci, răutăcios. Şi râse. Dinții laţi şi ascuțiți, ca de sălbăticiune, adăugară zâmbetului de ceață o nuanță satanică. Apoi, colonelul smulse din nou pumnalul, mâna ridică arma către tavan şi întregul ritual se reluă. Soldatul nu se potolea prea uşor. Era greu de mulțumit.

Dar, în sfârşit, supliciul încetă. Grijuliu, Soldatul smulse pentru ultima oară pumnalul, îl şterse ostentativ de mânecă şi se retrase, înghițit de peretele din dreptul uşii pe care apăruse. De ce intra pe uşă şi ieşea prin perete? Un mister pe care Sofian nu ținea neapărat să-l dezlege.

Ostenit şi îndurerat, Sofian suspină. Nu îndrăznea să plângă. Ştia că nu se terminase. Urma *Indianul*, cel care făcuse avere din comerț cu obiecte exotice. Apoi *Femeia cu un singur sân*, care îşi oferise întreaga avere pentru a-şi recupera bărbatul din brațele unei aventuriere uşuratice. *Bancherul*, cu atingerea sa otrăvită, plângând încă după banii pe care-i împrumutase. *Codoşul*, duhnind a moarte chiar şi după atâția ani, cu carnea verde atârnându-i în fâşii putrede. *Geambaşul*, cu lanțurile încă prinse de încheieturile mâinilor şi ale picioarelor, zornăind chiar şi când stafia stătea nemişcată.

Toți fuseseră odată oameni. Oameni mânați de ambiții, roşi de invidie, călăuziți de interese obscure şi personale. Chiar şi Soldatul se încadra printre ei, deşi, la drept vorbind, fusese singurul care îşi pierduse viața în mod aproape accidental, neplanificat. Dar acum nu erau decât nişte fantome, nişte spirite pierdute între două lumi, la fel ca şi el, captiv în acest Iad cu nuanțe atât de personale. Şi, poate, nici măcar nu-şi dădeau seama de asta.

Şapte fantome – ar fi trebuit să considere numărul magic, dar Cezar Sofian ştia foarte bine că împreună cu el erau, de fapt, opt stafii. Şi mai ştia ceva. Ceva ce se petrecuse cu atât de mult timp în urmă, încât Sofian

ajunsese să creadă că nu se întâmplase cu adevărat. Poate nu fusese decât o nălucire. O nălucire a minții sale fantomatice. Crezuse asta multă vreme şi, ani de zile, nici măcar nu se mai gândise la acel incident. Poate că, într-adevăr, nici nu avusese loc, de ce să-şi bată capul cu ceva ce nu fusese real – nici măcar el nu mai exista, din anumite puncte de vedere. Dar, cu trei zile în urmă, se întâmplase din nou. Nu fusese mare lucru. Poate că doar i se păruse. Iarăşi. Aşa cum i se păruse şi demult, foarte demult. Nu fusese decât o şoaptă cavernoasă, mai lină decât o adiere de primăvară. Abia simțită.

— Vine!...

Ascultase în acea noapte şi în zilele şi nopțile care urmaseră. Nu se mai auzise nimic. Nici măcar nu i se mai păruse că aude ceva.

A treia uşă. Indianul. Loviturile lui erau cumplite. Lovea cu pumnii, în viața lui umană nu fusese decât o brută, o brută lipsită de scrupule, pentru care banul reprezenta singurul lucru căruia merita să i se închine. Loviturile lui ar fi putut dărâma ziduri de piatră, dar, ciudat, numai Sofian reuşea să le simtă. Restul sufletelor oploşite în vila de la marginea oraşului (*oare o mai fi fost la marginea oraşului? sau hidoasa dezvoltare a localității o fi înghițit-o?*) nu păreau să fie deranjate de purtarea de bădăran a Indianului.

A treia uşă. Nu se deschise, nu se deschidea niciodată, numai Soldatul trântea uşile de pereți, deşi, dacă ar fi făcut-o şi Indianul, pe Sofian nu l-ar fi surprins din cale-afară. I-ar fi stat mai degrabă în caracter; cât sufletul lui damnat fusese ataşat de un corp de carne, nu se sfiise să trântească şi chiar să spargă uşi, atât pe cele ale speluncilor, cât şi pe cele ale saloanelor. Îşi merita soarta, fără îndoială.

Dar Indianul se strecura ca un abur uşor pe sub uşă, aproape fără zgomot. Ca şi cum ar fi dorit să-l surprindă, ori, mai degrabă, era încă una dintre rămăşițele caracterului

său infect şi suspicios. Se ridica într-un vârtej învolburat şi, după ce scotea un răcnet diavolesc, tăbăra cu pumnii. Pumni oţeliţi, care aduceau atâta durere şi pe care Cezar nu-i putea evita. Nu se putea mişca nici măcar un pas la dreapta sau la stânga, picioarele-i erau ca şi lipite de podelele din piatră. Supliciul, trebuia să-şi îndure supliciul, fără niciun fel de rabat. Victimă sigură la discreţia torţionarilor săi, lipsiţi de suflet. Oare chiar erau lipsiţi de suflet, sau numai sufletele erau de ei?...

Indianul îşi făcu apariţia, îngheţând aerul. Chiui disperat şi, după ce-şi îndeplini numărul cu intrarea, ridică pumnii, mari cât nişte baroase de ciclop.

Cezar Sofian nu îndrăzni să-l privească. Pumnii se înălţau înnebunitor de încet; Indianul avea ceva de călău în el, un călău rafinat, care ştia cum să prelungească agonia victimei, ascuţindu-şi fără grabă securea chiar acolo sus, pe eşafod, deşi ar fi putut s-o facă foarte bine acasă. Dar nu, priceperea de călău e pricepere de călău; nu-i poţi da sugestii unuia care trăieşte de pe urma artei de a provoca suferinţă.

Însă, în clipa următoare, se auzi un zgomot nou. Un zgomot care nu aparţinea micului univers înfiripat între zidurile mucede. Sofian recunoscu zgomotul pe dată şi se simţi uşurat. Nu, nu era vocea misterioasă care-l intrigase cu trei zile în urmă. Era un zgomot mult mai... uman. Da, asta era, un zgomot făcut de oameni în carne şi oase. Se întâmpla ceva. Şi Sofian simţi că, în ceea ce mai era el acum, renăştea speranţa. Nu se aştepta la mare lucru, poate doar la o clipă de răgaz; cât de mult tânjea după ea! O picătură de alinare pe porţia sa de lad. Dar Indianul tresări iute şi, furios, se repezi prin perete.

— Domnule, da' ştiu că s-a înţepenit lacătul ăsta! anunţă veselă o voce feminină.

— Mda, îi dădu dreptate glasul aspru al unui bărbat.

Domnița Smaranda străbătu încăperea ca un fulger neauzit.

— Ne mai vedem! îi aruncă, în clipa în care era mistuită de perete.

— Da, sigur, mormăi pentru sine Sofian, neavând nicio îndoială că Smaranda Ghiorghiescu se va ține de cuvânt.

La uşa de la intrare se întâmpla ceva, nu mai exista dubiu. Cineva încerca să intre în casă. Un trăncănit prelung, câteva ocări strecurate printre dinți încleştați, protestul zadarnic al oțelului frânt şi zdrăngănit de geamuri sparte. Murmure în pereți; fantomele aveau şi ele câte ceva de comentat cu privire la cele ce se petreceau afară.

Şi, dintr-odată, la fel de neaşteptat ca un trăsnet într-o noapte senină de vară, Sofian auzi vocea stranie, care nu putea să aparțină nici uneia dintre cele şapte fantome. O voce hârşâită, ca un şarpe viclean care se strecoară pe sub nişte podele prea joase.

— A venit!...

Cezar Sofian ştia sigur că murise. Cel puțin o parte din el murise. În clipa în care cazanul distilatorului explodase, îşi pierduse cunoştința. Aşa îşi închipuise, pentru o vreme. Imediat ce-şi revenise, răsuflase uşurat. Supraviețuise. Nu ştia cum, nu ştia de ce. Mai mult, se afla într-o stare fizică excelentă. Nu-l durea nimic; ar fi trebuit ca acest aspect să-i dea de bănuit chiar de la bun început. Apoi văzuse trupul zdrobit, lipsit de viață, întins printre rămăşițele alambicului. Şi, deşi inițial nu voise să accepte adevărul, până la urmă se împăcase cu ideea. Trupul era al lui. Fusese al lui, dar asta nu mai conta de acum încolo. Nu mai era decât o carcasă de carne putredă, nefolositoare; un hoit prăbuşit peste cel mai prețios lucru din viața sa, cel care-i schimbase definitiv destinul. Şi din cauza căruia pierise mai devreme decât ar fi trebuit. *Atâta pagubă!* îşi spusese. O altă etapă din existența

sa. O etapă ca multe altele. Doar că se dovedise una foarte dureroasă.

Fusese *Alchimistul*. Nu-şi dorise asta, aşa cum nu-şi dorise multe lucruri. Dorinţele veniseră pe parcurs, din clipa în care făcuse Descoperirea. Descoperirea din scrinul de tec, uitat în pod sub un strat gros de praf. Clipa care schimbase veşnicia. Şi datorită căreia devenise *Alchimistul*.

Nu prea mulţi îi spuseseră astfel, preferase discreţia şi clienţi puţini, dar de calitate din punct de vedere financiar, în locul mulţimilor cu buzunarele fluturând goale. Cei mulţi şi săraci nu aveau prea multe să-i ofere, iar el nu dorea să le ofere lor nimic. *Alchimistul*, cel în care bogaţii îşi puseseră speranţele de nemurire, îmbogăţire până la nivelul lui Solomon şi mai departe, dragoste. Mai ales dragoste. Inevitabil, după bani şi putere trebuia să vină şi iubirea, adoraţia din partea semenilor. Aşa ar fi fost normal, deşi, cel mai adesea, parveniţii descopereau mai degrabă invidie decât admiraţie, ură în locul iubirii. Tranzacţie de plăceri carnale în locul amorului.

În fapt, nu reuşise să le ofere nimic în schimbul arginţilor şi, prin urmare, se descotorosise de clienţii mai insistenţi. Dacă aceştia ar mai fi avut puţintică răbdare, dacă s-ar fi dovedit ceva mai înţelegători, ar fi scos-o la capăt. Fusese cât pe ce, lipsise mai puţin de un fir de păr. Avusese atâtea atuuri de partea lui, călcase pe o cărare bătătorită de alţii. Dacă... Din păcate, existau un milion de *dacă* şi o singură situaţie concretă.

De unii scăpase cu eleganţă, aşa cum se întâmplase cu cea căreia îi spunea *Curva. Poţiunea care o să te pregătească pentru elixir.* Nu apucase decât să-şi dea seama că i se întâmpla ceva. Murise repede, fără să sufere prea mult. Nu-şi dorise s-o facă să sufere, o iubise, cumva, doar că nu mai avusese ocazia să i-o destăinuie, şi asta nu-l împiedicase s-o stoarcă de bani.

Sau Soldatul. Cât de dureroasă era moartea cu un cuțit în inimă? Oricum, nu mai dureroasă decât ceea ce-i făcea lui Soldatul, de o sută de ani încoace.

Dar Geambaşul, Bancherul, Codoşul, Femeia cu un singur sân şi Indianul suferiseră. Suferiseră cumplit înainte să-şi dea viața.

Lui Sofian îi plăcuse suferința altora. Descoperise asta la puțină vreme după ce intrase în adolescență, şi nu o descoperise în scrinul din pod, ci în inima sa. Iubise la nebunie să-i facă pe alții să sufere. La început, gândurile care îi tulburau mintea îl speriaseră, dar tratamentele epocii pentru acest gen de afecțiuni îl îngrozeau şi mai mult (el personal nu-şi pusese niciodată problema nebuniei, dar fusese suficient de inteligent pentru a realiza cum îl vor judeca alții). Ceva încolțise în mintea sa, îmbrâncindu-l pe calea pierzaniei.

Se gândise inițial să reziste, dar constatase că era mai simplu să se lase dus de val, decât să înoate împotriva curentului; era mai plăcut să-şi urmeze instinctele, decât să le înfrunte. Ascetismul nu era pentru el.

În tinerețe, îşi potolise pofta chinuind pisicile şi câinii din mahala, dar, pe măsură ce înainta în vârstă, descoperise că javrele îi aduceau prea puțină satisfacție. Şi mai descoperise cât de uşor era să facă rost de bani, de la cei care se pricepeau să facă bani. Pentru că aceia care au bani vor mai mult decât atât. Nu un munte de bani, ci un întreg lanț muntos format din bancnote foşnitoare şi monede lucitoare, al căror clinchet gâdilă atât de plăcut auzul; cascade de bunăstare şi păduri cu frunze din pietre prețioase.

Lăcomia ucide omenia. Intuise asta de la bun început. Şi mai intuise ceva. Că lăcomia îl face pe om să-şi piardă capul, să devină sclavul propriilor spaime. Neîncredere şi

suspiciune, iată două dintre numeroasele cărămizi cu care se putea zidi edificiul pierzaniei.

Era de necrezut cât de uşor îşi puteau schimba averile stăpânul. Trebuia doar să găseşti resortul potrivit pentru a deschide cufărul.

Alchimistul... Ce viaţă! Despre Sofian umblase vorba că se vânduse diavolului, în schimbul puterii nepreţuite de a transforma piatra în aur şi de a oferi sufletelor nemurire. Oricăror suflete, în afară de al lui, care intrase în custodia celui necurat. Aiurea! Succesul său avusese o explicaţie mult mai simplă, dar pe care nu se simţise dator s-o împărtăşească aşa, oricui. Nu-şi vânduse sufletul diavolului căci, până să ajungă prins în această capcană a suferinţei fără de sfârşit, nici nu crezuse în existenţa necuratului. Dar şi-ar fi vândut sufletul, desigur, dacă i s-ar fi oferit ocazia. Numai că diavolul nu manifestase vreun interes pentru sufletul lui Cezar Sofian, suflet care oricum avea să-i parvină, mai devreme sau mai târziu, având în vedere fărădelegile cu care era încărcat. Diavolul are răbdare şi ce-i al lui e pus deoparte.

Schema funcţionase, cel puţin pentru o vreme. Bogatul fraier era ademenit de reclama pe care Alchimistul ştia să şi-o facă. Nu ostentativ, şi, în tot cazul, lipsit de opulenţă. Ce era prea ţipător aprindea bănuieli. Discreţie şi o doză sănătoasă de nepăsare. Cel mai adesea era preferabil să te prefaci că nu-ţi păsa, în loc să tragi clientul de mânecă.

Alchimistul garanta succesul, tot ceea ce i se cerea. Iar treaba mergea bine, cât timp victima avea decenţa de a se lăsa escrocată. Când sacul cu bani începea să ceară şi rezultate în schimbul mulsului la care era supus, Alchimistul îl invita în pivniţă. În acea parte a pivniţei pe care, până atunci, fraierii nu o cunoscuseră. Acolo unde nimeni, în afara lui Sofian, nu păşise decât o singură dată. Unde era un altfel de laborator şi unde li se prezenta o altă

față a Alchimistului Sofian. O față mai rea decât a Diavolului însuşi. Căci Sofian iubea, la fel de mult cât iubea banii, suferința. Suferința altora.

Nopți întregi de chin, nopți de durere. Sau nopți de plăcere, depinde din ce punct de vedere priveai. Nopți de implorări. Nimic. Alchimistul nu avea milă.

Dar după moarte, după moartea pe care credem că o cunoaştem cu toții, Alchimistul îşi primise pedeapsa.

Ziua. Ziua era prietena lui, casa dormea, chiar şi Sofian aluneca, din când în când, în acea stare pe care o numise cândva *somn*. Dar noaptea, ei bine, noaptea era tot timpul mai neagră ca ladul. Unul câte unul, cei pe care-i escrocase, pe care-i asasinase doar ca să-i fie lui mai bine, veneau să-şi plătească datoria de suferință. Cu camătă.

Prins de podea, lipsit de orice apărare, Sofian nu putea face altceva decât să-şi îndure supliciul. Dacă ar fi ştiut... Dacă ar fi ştiut, ar fi acceptat o viață de sclav în locul celei de bunăstare pe care o trăise Alchimistul. Dar nu se mai putea face nimic, chiar nimic. Şi chinul avea să dureze până la sfârşitul lumii.

Vizita era atât de surprinzătoare încât, pentru o clipă, toate fantomele se iții din cotloanele în care-şi duceau veacul. Unele îşi scoaseră capetele prin perete, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie văzute, altele ieşiră cu totul din ziduri.

— Ce e? şuieră Soldatul, cu pumnalul din piept agitându-se în toate părțile.

— Linişte! ceru Codoşul. Ar putea să ne audă!

— Să ne audă! chicoti domnița Smaranda, zisă şi *Curva*. Cum să ne audă, dobitocule? Ei nu pot să ne audă!

„*Nu pot să ne audă*”, repetă Sofian în surdină. *Deci ştiu şi ceilalți că nu mai suntem în viață*. Uneori avusese serioase îndoieli privind conştientizarea de către fantome a faptului că nu mai erau oameni. Oameni în carne şi oase, cu suflet. Dar ştiau şi ele. Ştiau...

Un suspin adânc şuieră de undeva, din străfundurile casei. Cineva se simțea uşurat.

— Ce caută aici? mârâi Bancherul, suspicios.

— Sunt la uşă, anunță Femeia cu un singur sân, care dispăruse pentru câteva clipe, plecată într-un tur de recunoaştere. Au intrat în casă.

— În casă?! Acum? De ce ar vrea una ca asta? făcu Geambaşul, zornăindu-şi lanțurile cu care fusese legat de perete zece zile, înainte de a-şi da duhul. Se dovedise un încăpățânat, din toate punctele de vedere. Se agățase de viață cu disperarea înecatului, dar, inevitabil, o sfârşise în cele din urmă.

— Să vedem, propuse practic Soldatul.

Uşa Geambaşului începu să se cutremure. Geambaşul se încordă, apoi, crispat, se ridică uşor către boltă, rămânând suspendat în direcția opusă uşii „sale". În spatele lui, se adunară cu toții. Curva, învăluită într-un giulgiu de fum albăstrui, Soldatul, într-o atitudine marțială, aşa cum nu avusese nici pe vremea când slujea, într-adevăr, în poliție. Bancherul şi Femeia cu un singur sân, sprijinindu-se unul pe altul. Indianul şi Codoşul, gata să se descompună.

Uşa continua să se cutremure. O ploaie de bulgăraşi de tencuială obosită se cernură către podea, apoi uşa se deschise. Înăuntru se strecurară, ținându-se de mână, un bărbat şi o femeie. Bărbatul ținea în dreapta un obiect ce răspândea o lumină orbitoare. *O bucată de soare*, îşi spuse Sofian, mirat. Cât de mult progresase ştiința de când oamenii nu mai călcaseră pe aici? Destul de mult, desigur. Umbrele ciudate îşi începură hora.

— Cam dezbrăcată, concluzionă rapid Femeia cu un singur sân, arătând cu degetele ei de ceață către vizitatoare.

Cezar Sofian era de acord, dar îşi păstră părerea pentru el. Nu considera că o discuție cu călăii săi ar putea stârni

acea empatie care i-ar fi putut uşura viaţa. Sau ceea ce trăia el acum, deoarece *viaţa* era un fel de a spune.

Femeia sosită era foarte tânără, aproape o fetişcană, şi era îmbrăcată cu nişte haine care, cu o sută de ani în urmă, ar fi scandalizat până şi pe cele mai libertine dintre muierile târgului. O fustă foarte scurtă. Mult deasupra genunchilor. Şi braţe decupate. Ba, culmea lipsei de bună-cuviinţă, zdrenţele purtate erau generos decoltate. Cezar nu-şi amintea să fi văzut atâta piele expusă nici la femeile cu care-şi făcuse de cap cândva. Gândul îi fugi din nou la Smaranda Ghiorghiescu; s-ar fi însurat, desigur, cu ea, dacă ar fi avut cum. Cum, când, de ce. Dar evenimentele i-o luaseră înainte. Şi, de vreme ce nu mai simţea niciun fel de dragoste pentru Smaranda, o botezase *Curva*. Gândindu-se astfel la ea, crezuse că avea să îi fie mai uşor.

Revenind la vizitatoare, aceasta purta, în mod ciudat, pantofi cu tocuri incredibil de înalte. Dacă nu ar fi văzut-o mergând, Cezar nu şi-ar fi închipuit că cineva poate, într-adevăr, să păşească încălţat cu aşa ceva. Când fata se aplecă în faţă, Sofian reuşi să-i admire sânii plini. Un murmur de dezaprobare răsună însă din direcţia în care se refugiaseră celelalte fantome.

— Dezgustător, dădu verdictul Curva, susţinută în unanimitate.

— Dar despre derbedeu ce ai de spus? o chestionă Femeia cu un singur sân, privind chiorâş către bărbatul cu ochelari, spătos, cu părul prins în coadă de cal, nici el prea îmbrăcat. Nişte rămăşiţe de pantaloni, bleumarin, cu franjuri, şi ceva care părea o cămaşă neagră cu mâneci rupte la jumătate şi fără nasturi. Pe piept, cu litere stacojii, Cezar citi „*Şi la sfârşit a mai rămas coşmarul...*”.

— Sub orice critică, cârâi Codoşul. Decadenţă. Decadenţă! De-ca-den-ţă!

— Să-i băgăm în sperieţi, ce spuneţi? tatonă Bancherul.

— Să vedem ce caută aici, mârâi Geambaşul. Nu credeți că ar fi mai bine?

— Da, îl susținu Soldatul. Trebuie să ştim de ce, după atâta timp, au venit oameni pe aici. Sunt sigur că există o motivație care ne priveşte şi pe noi!

— Şi să vedem ce e cu moda asta lipsită de eleganță! chițăi Curva. Aşa ceva e cu totul inacceptabil!

Privirile lipsite de ochi se îndreptară către cei doi nepoftiți. *Nepoftiți*, decise Sofian. Cel puțin, din acest punct de vedere, toată lumea era de acord. Nimeni nu-i chemase.

— Casa Sofian, un adevărat monument de arhitectură, reprezentativ pentru secolul trecut, spunea chiar atunci către partenera sa cel care forțase uşa, trecându-şi degetele prin părul scandalos de lung pentru un bărbat, în timp ce îşi aşeza mai bine pe nas ochelarii cu rame argintii, aproape invizibile.

Pe umărul stâng îi atârna un fel de sac pătrățos, din piele de culoarea frunzelor moarte.

— Am auzit ceva, chicoti tânăra care îl însoțea. Dar, Oliviu, nu cred că m-ai adus aici doar pentru a-mi expune ruinele oraşului. Şi pentru alte activități cred că puteam găsi locuri mai atractive. Aici e un frig de-mi taie tot cheful.

Râse zgomotos şi se cuibări la pieptul bărbatului, care o îmbrățişă cu o singură mână, cu delicatețea unui urs. Urmă un sărut lung şi destul de pătimaş, care stârni mai degrabă dezgustul decât pofta fantomelor, deşi, la drept vorbind, Cezar începea să-şi aducă aminte că, odată, fusese şi el bărbat, ba încă unul bine. Chiar i se putea întâmpla aşa ceva? Unui suflet lipsit de corp?...

— Scârbos, decise Femeia cu un singur sân. Scârbos, scârbos! Ceața din care era alcătuită începu să tremure, revoltată.

Codoşul, în schimb, mormăia de încântare.

— Şi mai spuneaţi că trebuie să-i alungăm, protestă el, în strigătele de dezaprobare ale celorlalte fantome.

— Da, ai dreptate, nu te-am adus aici pentru ghiduşii, spuse dintr-odată bărbatul, desprinzându-se din îmbrăţişarea tinerei. Îmi pare rău doar că am ajuns atât de târziu. Din cauza rablei, care refuză să pornească atunci când ai nevoie.

— Deci... care-i chestia?

— Ce chestie? mormăi vizitatorul, prefăcându-se puţin nesigur.

— Şmecheria pentru care am ajuns în casa asta. Nu am făcut aşa un drum cu maşina, doar ca să vizităm o vilă pustie. Sper că nu, adăugă fata pe un ton care se dorea ameninţător.

Bărbatul o privi gânditor.

— Isabela, am o surpriză pentru tine!

— Surpriză?! Oliviu, tu mereu eşti plin de surprize, râse tânăra, întinzându-se să-l sărute, însă bărbatul o opri ferm.

— Nu te supăra, nu acum! Avem treabă!

— Treabă?!

Musafirul nechemat se mută de pe un picior pe altul, privi în jur, nemulţumit, şi-şi aşează mai bine sacul pe umăr, înainte de a-i răspunde fetei. Arăta întrucâtva surescitat, după părerea lui Cezar, dar cum pe nimeni nu interesa părerea lui...

— Casa Sofian, cum îţi spuneam. Lăsată în părăsire de autorităţile locale.

— Arată altfel pe dinăuntru, oftă tânăra. Mult mai... mai înfricoşătoare, e bine? găsi ea, în cele din urmă, expresia cea mai potrivită. Acum putem pleca de aici?

Se răsuci pe tocurile lungi cu o graţie incredibilă, gata să se îndrepte spre uşă, dar bărbatul o prinse de mână.

— Nu aşa de curând, iubita, nu aşa de curând! Chiar nu te interesează ce vreau să-ţi spun?!

— Dacă e legat de casă, nu, i-o tăie fata cu răceală. Ştii, mi s-a părut interesant să intrăm aici spărgând un lacăt, dar între timp mi-a cam pierit interesul. Locul ăsta îmi dă fiori.

— Şi mie, admise bărbatul. Şi mie. În condiţii normale, nu aş fi venit aici nici ziua, dar am un motiv. Unul foarte întemeiat.

— Nu, zău! făcu însoţitoarea lui, doar ceva mai îmbunată. Ce motiv ai putea avea pentru a mă târî până aici în prag de noapte? E o casă părăsită, omule, nu înţelegi? Una care îmi dă fiori de gheaţă!

Partenerul fetei scotoci îndelung în sacul de pe umăr şi scoase la iveală un carnet vechi, unul cu coperte negre şi soioase, roase de vreme.

— Ştii ce am aici, dragă? Zâmbi, bătând forţat darabana pe copertele degradate de trecerea timpului. Biletul către Paradis, domnişoară. Numai dus şi fără escală.

În mijlocul sălii, Cezar inspiră adânc. *Carnetul meu!* vru să strige, dar nu reuşi. *Ăla este carnetul meu, ticălosule. Dă-mi-l înapoi, ticălosule. Ticălosule!*

— Biletul spre Paradis, Oliviu? Acum despre ce naiba mai este vorba? În ce te-ai mai băgat?

Drept răspuns, bărbatul îi servi o porţie zdravănă de râs, nu întru totul vesel.

— Poţi sta liniştită, o asigură el. Nu e cazul să suspectezi nimic ilegal. Decât, poate, intrarea asta prin efracţie. Dar nu se pune la socoteală, locul ăsta nu aparţine nimănui, de mai bine de o sută de ani.

— Şi ce e cu carneţelul ăla?

Tânăra încercă să-i ia vizitatorului carnetul din mână, dar acesta reuşi să-l protejeze, ridicându-l deasupra capului, acolo unde Isabela, puţin mai scundă, nu reuşea să ajungă.

— Ai auzit vreodată de Alchimistul Sofian?

Cezar urlă cât putu, dar urletul său nu stârni decât chicotelile fantomelor, adunate ca la spectacol. *Nu te aud, prostule, ăştia doi nu au cum să te audă.*

Carnetul lui, carnetul lui cu formule. Comoara din scrin. Toată munca lui şi a misteriosului său înaintaş. Cum ajunsese în mâinile individului?...

Preţ de câteva clipe, Sofian îşi strigă furia, fără să-i pese că toată ceata fantomelor se uita nemulţumită la el. Într-un târziu, Geambaşul i se adresă, pufnind dispreţuitor:

— De fapt, ce-ţi pasă? Oricum nu-ţi mai este de niciun folos!

— Carnetul Alchimistului?! se dumiri Curva. Am tot auzit vorbindu-se despre el. Să-l văd şi eu!

Se prelinse către cei doi neaveniţi şi începu să se învârtă în jurul capetelor lor, privind spre carnet. Întinse chiar degetele-i de ceaţă, ca şi cum ar fi dorit să desfacă filele pergamentoase, dar îşi dădu imediat seama că efortul era zadarnic.

— Deci, ai auzit de Alchimistul Sofian, sau nu? repetă întrebarea „exploratorul”, dându-şi seama că nu primise niciun răspuns.

— Nu, cine a mai fost şi ăla? ricană fata.

— Un personaj în toată puterea cuvântului, rânji bărbatul. Unul care a trăit acum vreo sută de ani, chiar în casa asta.

— *Alchimist* nu e unul care *nu* poate face aur din orice? surâse tânăra. Alchimiştii există doar în poveşti.

— Poveşti?! râse partenerul ei. Nu zău, Isabela, chiar că ai haz! Sofian a existat.

— Mda, se îmbufnă fata. Şi ce-i cu asta? Adică, vreau să spun... Mă rog, nu mai vreau să spun nimic. Nu-mi place că m-ai adus aici şi, mai mult decât atât, nu-mi place că te porţi atât de misterios. Spune-mi ce ai de spus, şi asta mai repede! Dacă nu o faci, plec acasă.

— Cheile sunt la mine, râse din nou bărbatul, zdrăngănind un set de chei. Şi numai eu ştiu care sunt hibele rablei!

Tânăra scoase un strigăt sugrumat, simulat numai pe jumătate. Nu părea foarte supărată pe celălalt, totuşi se vedea de la o poştă că nu-i făcea nicio plăcere să mai zăbovească acolo.

— Hai, măi... Chiar îţi baţi joc de mine?

— Bine, bine. Dacă insişti...

Bărbatul tuşi în pumn, luând o atitudine ostentativ teatrală, cu piciorul drept împins în faţă, cu spatele uşor arcuit înapoi şi cu mâna dreaptă de-a curmezişul pieptului, agăţată de baiera sacului său bun la toate. Sofian îşi spuse că imita ironic o caricatură a lui Napoleon, una de care Micul Caporal s-ar fi lepădat însă cu siguranţă. Carnetul negru îi atârna musafirului, neglijent, în mâna stângă.

Fata îşi pierdu răbdarea cu totul.

— Oliviu, n-o mai face pe nebunul! Mi-ajunge!

— Cum îţi spuneam, domnişoară, răspunse celălalt impasibil, carneţelul ăsta e biletul nostru către o viaţă mai bună. A aparţinut unui alchimist. Unuia adevărat.

— Mi-ai mai spus asta. Şi?! Care-i şpilul? Doar nu ai acolo formula secretă care transformă plumbul în aur!

— De unde ştii?

Faţa bărbatului simula o mirare plină de interes. Curva pufni în râs, urmată aproape imediat de Femeia cu un singur sân şi de către Geambaş.

— Auzi la ei, formule de alchimie! Nu, zău, Sofian, prosteşti oamenii şi după moarte?

Ultima remarcă îi fusese aruncată lui Cezar, în continuare ţintuit de podea. Acesta însă nu o băgă în seamă. Dacă răspundea sau nu, era totuna. Supliciul ar fi continuat oricum, cu torţionarii săi spectrali nu se putea negocia, putea doar să li se supună. Însă altceva îl măcina

pe Sofian în acele momente. Cumva, imperceptibil pentru toți ceilalți, incluzând aici şi stafiile, atmosfera din casă se schimbase. Şi asta nu era din cauza celor doi nepoftiți. Sau nu numai din cauza lor. Era... era altceva. Un mormăit monoton, atât de înfundat încât Cezar se îndoia că altcineva în afara lui – fantomă ori ființă vie – ar fi putut să-l audă. Aerul devenise parcă mai greu; putea să simtă asta şi fără să-l respire. Ceva aproape palpabil şi totuşi atât de dificil de atins – ceva, ca o rămăşiță din instinctele care-l caracterizaseră când sufletul său damnat purta înveliş din carne şi oase, îi spunea că urma să se întâmple o nenorocire. Ce nenorocire anume? Sudat de podea în mijlocul încăperii, prins între intruşi şi ceata de fantome, nu putea decât să aştepte şi să se supună.

Un gâlgâit senzual îl făcu să-şi ridice privirea. Deasupra, chiar aproape de luminator, se adunase ceva care aducea cu un nor de ceață. Un abur uşor, ca o părere, aproape insesizabil, dar care se afla, totuşi, acolo.

— Vin, murmură vocea cavernoasă, abia auzit. Aşteaptă-mă numai, că vin.

— Nu, nu am formula în carnet, recunoscu vizitatorul. Dar am altceva. Ştii ce a scris Sofian aici?

— Ce? făcu fata, uşor intrigată de data aceasta.

— Ține-mi puțin lanterna.

Lăsă sacul jos. Tânăra, avidă, înşfăcă dintr-o mişcare carnetul şi începu să silabisească însemnările de pe ultima pagină.

— *Am ajuns la capătul drumului, dar îmi este frică să nu îmi fie furată formula...*

— Ce?! izbucni Curva în râs. Sofian a descoperit totuşi ceva? Măi să fie!

— *Am ascuns-o la locul ştiut*, continuă fata să citească. *Acum nimeni nu îmi mai poate sta înainte...*

Chicote deşănțate în colțul fantomelor. Mormăit nedefinit deasupra. Sofian se încruntă. Asta scria în carnet?! Nu-şi amintea să fi notat el acele cuvinte. E adevărat, scrisese câte ceva pe paginile unsuroase, dar nu astfel de bazaconii. Şi-ar fi adus aminte, era sigur.

— Deocamdată nu avem nimic, oftă fata, dezamăgită. Şi ştii de ce spun asta? Pentru că aici nu scrie nimic concret, Oliviu. Chiar nimic. Spune că a ascuns formula şi atât. Nu spune unde!

Partenerul ei suspină prelung, ca un cal deshămat după o zi de trudă.

— Domnişoară, iar te pripeşti! Ai în fața ta un specialist, uiți asta? M-am informat. Ce crezi că am făcut lunile astea la bibliotecă? Crezi că am citit *Twilight*?

— Spune! Ce ai făcut?

— M-am documentat despre Sofian. După ce am descoperit carnetul lui de însemnări printre lucrurile mătuşă-mii Cassandra, aş putea spune că viața mea – viața noastră – a luat un nou curs.

— Desigur, am observat, comentă fata, strâmbându-se. Una-două, la bibliotecă. Spuneai că studiezi ceva cronici medievale, pentru lucrarea de doctorat.

— Am mințit, admise scurt celălalt. Dar doar din motive onorabile, se grăbi să adauge. Nu doream să mă acopăr de ridicol, în cazul în care nu descopeream nimic.

— Ba bine că nu, îl complimentă din umbră Soldatul.

— Şi?!... insistă iritată tânăra.

— Şi am aflat ce mă interesa. Indicii, planuri. Formula se află în această casă. Sunt sigur. Şi o voi găsi. Ai idee ce ar însemna o asemenea descoperire? Cât ar valora pentru omenire? Cât ar valora pentru noi?...

— Uf, Oliviu, ce naiba este în capul tău?... Mă iei pe sus şi mă pui să te însoțesc în expediția asta a ta, ca să cauți în toiul nopții o formulă, una poate fără valoare? Într-o casă

părăsită?! Puteam face asta şi ziua, nu crezi? În primul rând, am fi văzut mai bine!...

Iubitul fetei clătină deznădăjduit din cap.

— Dragă, trebuie să găsim formula în noaptea asta. Nu ai remarcat buldozerul din faţa casei? Mâine, şandramaua va fi demolată.

Din fericire, cei doi musafiri nepoftiţi nu erau capabili să audă reacţia fantomelor la spusele bărbatului. Căci toată hoarda urla de îngheţa ladul.

— Nu, n-o să ne despărţim! protestă Isabela, agitându-se. E în regulă, m-ai convins, chiar cred în existenţa formulei lui Sofian, să zicem că şi în valabilitatea sau cel puţin în valoarea ei, dar n-o să cercetez singură! Locul ăsta îmi dă fiori, ţi-am spus de o mie de ori! Şi asta ar trebui să-ţi arate cât te iubesc, deşteptule! Dacă nu te-aş iubi, te-aş lăsa aici, cu toate formulele din lume!

— Ei, bine, hai să nu ne certăm, vrei? Dacă ne-am despărţi şi fiecare dintre noi ar căuta în câte o cameră, am economisi o grămadă de timp. Crede-mă, casa asta este absolut goală. Horia Ursu şi oamenii săi au supravegheat locul în ultima săptămână – nu a intrat şi nu a ieşit nimeni. Nici n-avea cum, ai văzut ce greu am trecut chiar noi de încuietorile alea. În plus, n-am propus să ne depărtăm cine ştie cât, n-am fi decât la câţiva metri unul de altul. Şi nu prea avem timp la dispoziţie, dragă, nu prea avem timp. Mâine, bârlogul ăsta o să fie demolat. Noroc că mi-a parvenit informaţia, fie şi în ultima clipă. Dacă veneam dimineaţă, nu mai găseam aici decât un morman de moloz. E singura noastră şansă, iubita. Ori găsim în noaptea asta formula, ori formula o să fie pierdută pe veci!

Plimba raza lanternei de-a lungul pereţilor, explorând metodic fiecare crăpătură, fiecare neregularitate.

— Eşti îngrozitor, oftă fata, destul de drăgăstos. Nici măcar nu ştiu ce anume să caut! O formulă, naiba s-o ia! Te aştepți s-o găsesc scrisă pe vreun perete?

— Ar fi posibil, admise bărbatul fără să se tulbure.

Abia acum părea să realizeze că fusese o idee destul de cretină să-şi târască iubita în aventura în cauză. Aşteptase de la ea măcar înțelegere, colaborare, dacă nu era în stare cel puțin să mimeze interesul. Să fii atât de aproape de a pune mâna pe o formulă alchimică potențial validă şi să tratezi această unică ocazie cu atâta superficialitate... Dacă ar fi avut timp, poate ar fi reflectat nițel la următoarea întrebare: „*Cât de mult o cunosc, de fapt, pe Isabela?*”. Se aşteptase la o susținere entuziastă, şi, când colo... Din păcate, timpul era o resursă prea prețioasă ca să o risipească, iar văicărelile fetei, doar pe jumătate simulate, nu făceau decât să-l perturbe.

— Mă rog, acceptă Isabela în cele din urmă, puțin mai liniştită. Te ajut, deşi sinceră să fiu nu prea ştiu cum. Dar să fie clar, nu mă depărtez de tine nici măcar cu un singur pas! Ce anume trebuie să caut?

— Orice ți se pare ciudat sau iese în evidență. Orice îți poate indica o ascunzătoare, un seif, un dulap zidit. Orice.

Fără să-şi întoarcă privirea, începu să caute în sacul de pe umăr. Scoase încă o lanternă şi i-o înmână fetei.

— Mi-ar prinde bine cu adevărat ajutorul tău.

— O să caut pe peretele opus, anunță fata. Dar să ştii că pentru nimic în lume nu o să ies din cameră! Şi te-aş ruga să-mi vorbeşti.

— Să-ți vorbesc?! Despre ce naiba vrei să-ți vorbesc?!

— Despre orice, nu contează. Când stau cu spatele la tine şi nu te aud, am senzația că nu mai eşti aici. Povesteşte-mi despre Alchimist.

— OK, se arătă de acord bărbatul, fără prea mare entuziasm. Ai văzut cam multe filme de groază, dar fie. La urma urmei, şi eu am văzut.

Isabela îşi croi drum de-a dreptul prin Sofian. Acesta se aşteptase ca atingerea ei să-l doară, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când era lovit de către oricare dintre fantome. Dar contactul cu fata nu-i trezi nicio reacție, niciun sentiment. Pur şi simplu se aflau în două lumi care nu se intersectau legic, doar el având privilegiul de a privi dintr-o lume într-alta fără să fie văzut.

— Alchimişti şi formule magice, se hlizi tânăra. Cred că şi eu sunt într-o dungă, nu numai tu!

Un clipocit anemic îi atrase lui Cezar atenția. Pentru început, crezu că zgomotul fusese provocat de către unul dintre cei doi intruşi, dar nu, nu era aşa. Se auzea de sus, acolo unde ceața îngrijorătoare căpătase o consistență lăptoasă. Nu mai era doar o părere. Sofian se întrebă dacă era singurul care vedea ceața pufoasă şi albă. Deocamdată, restul fantomelor păreau implicate într-o discuție foarte aprinsă, care avea ca temă demolarea casei. Se comportau ca şi cum ar fi uitat complet de cei doi musafiri, cel puțin pentru moment. Ce se va alege de ele? Curva şi Codoşul, susținuți de Geambaş, erau de părere că demolarea casei nu le va altera prea mult felul de a fi – dimpotrivă, va reprezenta o binevenită schimbare. Având în vedere că nu erau afectați de frig, normal ar fi fost să nu le dăuneze nici umezeala şi nici căldura. Traiul printre dărâmături s-ar fi putut dovedi palpitant. În schimb, Soldatul, mai rațional, atrăgea atenția asupra faptului că, deşi puteau trece prin ziduri, niciuna dintre fantome nu reuşise să iasă din casă. Oare demolarea peretelui exterior avea să le lărgească raza de acțiune sau, dimpotrivă, odată demolat, le va limita drastic mişcările, îngropându-i sub tonele de cărămidă zdrobită?

Bancherul avea şi el o versiune optimistă, dar nimeni nu părea dornic să-l asculte, în timp ce Femeia cu un singur sân hohotea isteric, în ciuda faptului că Indianul – cu toate că nu-i stătea în caracter – se străduia s-o consoleze. Oare era acesta sfârşitul?...

— Acum mai bine de o sută de ani, era una dintre cele mai frumoase case din oraş, spuse bărbatul care investigase trecutul lui Sofian, plimbând lanterna la nivelul podelei. A aparţinut unui medic faimos, Cezar Sofian; acesta a construit-o în stil *seccesion*, după ce a vizitat Valea Loarei.

— A construit ditamai vila dintr-un salariu de medic?! Mamă, da' ştiu că pe atunci merita să-ţi rozi coatele pe băncile facultăţii, râse Isabela. Sau poate cu alchimia...

Celălalt zâmbi înainte să-i răspundă.

— Nu, nu cu alchimia. Chestia cu alchimia a început să-l chinuie mai târziu, bănuiesc. Mai avea şi nişte moşii prin zonă, nu depindea numai de veniturile pe care i le aducea practicarea medicinei. Dar s-a descurcat de minune. La vremea când a fost construită, Casa Sofian era cea mai impunătoare construcţie civilă din oraş. Bine, pe atunci nici Botoşaniul nu era chiar cine ştie ce localitate, era doar un târg niţel mai răsărit, în care casele de cărămidă şi piatră puteau fi numărate pe degetele de la mâini şi, eventual, de la picioare; în rest, nu era decât o întindere de cocioabe cu pereţi de paiantă şi acoperişuri din stuf şi paie. Îţi dai seama că, în acele vremuri, Casa Sofian părea, prin comparaţie, palatul zonei. Aici se desfăşurau cele mai fastuoase petreceri; nu puteai pretinde că faci parte din crema societăţii locale dacă nu aveai acces la acestea. Practic, devenise un magnet pentru parveniţii zilei. Şi, la faima Casei Sofian, mai contribuia personalitatea fascinantă a proprietarului acesteia.

— Era căsătorit? întrebă fata cu o voce interesată.

— Poftim, făcu partenerul ei pe supăratul. Eu îți povestesc istoria vilei, iar singura chestie care pare să te preocupe pe tine este dacă individul care a trăit acum mai bine de o sută de ani aici era căsătorit. Şi, la drept vorbind, ce-ți pasă? Căsătorit sau nu, tipul a murit acum un secol, în circumstanțe cel puțin dubioase.

— Dubioase?

— Da, dacă este să iau de bun ce am citit într-un scurt articol dintr-un ziar contemporan cu evenimentul. Doctorul Sofian a fost găsit mort pe podeaua uneia dintre camerele vilei sale. Dacă a fost moarte accidentală, naturală, sau dacă doctorul a fost ucis, asta nu se ştie. Ziaristul scria doar că poliția a păstrat discreție asupra circumstanțelor în care a decedat medicul. După moartea proprietarului, vila a rămas în paragină. Nu se ştie de ce, nu a fost revendicată de nimeni, cu toate că familia Sofian era destul de numeroasă.

Isabela se opri din cercetat şi se răsuci pe jumătate către iubitul ei.

— Până la urmă, era căsătorit sau nu?

— Nu, proasto! hohoti Curva, strecurându-se prin corpul fetei, fără ca aceasta să bănuiască măcar că era explorată de o fantomă. Cui i-ar trebui un asemenea bărbat?...

— Dacă l-ai vedea..., se amestecă şi Geambaşul, uitând pentru o clipă de necunoscutele pe care le presupunea demolarea foarte apropiată. Nu cred că te-ar interesa prea mult!

Curva pluti până în fața lui Sofian, se strâmbă la el, apoi începu să urce.

— Vezi, cretinule? îi aruncă, înainte să-şi înceapă ascensiunea. Femeile mor după tine chiar şi după ce ai murit!

Urmărind-o cu privirea, Cezar Sofian observă că norul cețos de sub luminator se transformase. În ce anume, era

dificil de precizat. Aducea foarte vag a ființă – dacă existau astfel de ființe. Fără membre, doar un cap scufundat într-un corp. Părea să aibă un chip umflat, cu buze incredibil de groase dar fără nas, dotat cu un singur ochi galben. De fapt, ochiul părea să se întească, alternativ, de peste tot din adunătura de substanță stranie care îngloba monstruozitatea, iscodind curios, ieşind la iveală, schimbându-şi locul şi dispărând brusc, în loc să clipească.

Cezar sughiță de spaimă. Dacă, până acum, încă avea dubii că era singurul care văzuse arătarea de ceață, de-acum se convinsese pe deplin de acest fapt. Fără îndoială, dacă şi restul celor şapte fantome ar fi observat creatura, ar fi trecut pe planul doi discuțiile despre cele ce aveau să li se întâmple după demolare.

— Cine eşti?... murmură, îngrozit.

Drept răspuns, vreo două duzini de ochi se născură instantaneu pe trupul hidos, fixându-l preț de o secundă, apoi clipiră toți deodată şi dispărură fulgerător, răspândindu-se în pântecele de ceață.

Un abur păstos se toarse din burdihanul creaturii şi, şerpuind înnebunitor de încet, coborî înspre Sofian. Acesta aşteptă, urmărind ca hipnotizat ce se petrecea deasupra lui. Spirala de ceață vâscoasă se opri la o palmă de chipul damnatului. Să o atingă? Mai bine nu, cine ştie ce se putea întâmpla – şi nu dorea să fie făcut responsabil. Avea, oricum, destule aruncate în cârcă.

Simți că e privit, dar nu de către ochiul (sau ochii...) din pântecele monstrului.

Percepu un fel de mormăit dezgustat apoi, brusc, fuiorul de ceață coti către unul dintre vizitatori – către bărbatul care pătrunsese atât de imprudent pe acest teritoriu străin lumii oamenilor –, încolțindu-l.

— Al meu, al meu, mârâi vocea cavernoasă.

Brațul cețos îl înconjură pe intrus, apoi i se înfipse dintr-odată în spate, scoțând un gâlgâit fericit, şi asta fără ca bărbatul să tresară măcar.

Cezar Sofian se lăsă moale înspre podea, atât cât îi permiteau gleznele încastrate în piatră. Era mai mult decât putea să suporte: creatura se transfera în corpul vizitatorului, punând stăpânire pe el.

Nimic. Nimic. Chiar nimic!...

Nu se aşteptase să fie uşor, dar în niciun caz nu-şi imaginase atâtea dificultăți în a descoperi ascunzătoarea, mai ales după ce studiase planurile vilei, precum şi obiceiurile proprietarului, cu cea mai mare atenție. Trebuia să fie pe undeva. Undeva, prin casă, era sigur de asta. Sofian, Alchimistul, îşi petrecuse ultimii ani din viață numai în casă. Citise asta în jurnalul uneia dintre propriile sale rude îndepărtate; soră vitregă cu Alchimistul. Îl îngroziseră cele descrise acolo, dar, totodată, misterul exercitase asupra imaginației sale pasionate de enigme istorice şi o inevitabilă, tragică fascinație.

Descoperise jurnalul Cassandrei Sofian într-un scrin vechi, în pivnița coşmeliei în care aceasta locuise după naționalizare. N-ar fi crezut o iotă din ceea ce scria în jurnal, dacă nu ar fi găsit alături şi carnetul Alchimistului, în mod cert autentic şi plin de note cu un pronunțat caracter ştiințific, care denotau faptul că straniul doctor nu era totuşi un şarlatan oarecare. Iar pe ultima pagină a carnetului cu coperte smolite, găsise însemnarea care-l atrăsese în această aventură.

Conform jurnalului rudei sale, Cezar Sofian se izolase de familie şi, în ultimii ani ai vieții (despre sfârşitul fratelui ei vitreg, Cassandra păstrase o discreție completă), nu-şi părăsise decât arareori somptuoasa reşedință. Înnebunise. Femeia nu scrisese chiar asta, dar amatorul de mistere întunecate învățase să citească printre rânduri. Sofian

devenise maniac, paranoic. Se temea să nu i se fure ceva. Ce anume, devenea uşor de înţeles, dacă parcurgeai carnetul negru.

Maniac, maniac, dar nu fusese un geniu în criptologie, ca descreieratul ăla celebru, Da Vinci, care-şi petrecuse viaţa mai degrabă mâzgălind la coduri decât inventând ceva util. Sofian scrisese negru pe alb, fără ascunzişuri.

Omisese să-i prezinte Isabelei acest amănunt – nebunia Alchimistului. Deocamdată îi era destul că o convinsese să-l ajute; dacă va dori, va afla mai multe, dar nu în noaptea asta. În noaptea asta, aveau de lucru. La dracu', cât de greu se dovedea a fi!...

Unde era blestemata de formulă? Unde era?...

Din ce în ce mai absorbit de cercetările sale, din ce în ce mai atras în vârtejul evenimentelor, hipnotizat treptat de ideea misterului pe cale să se dezlege, dar şi înşelat de promisiunea succesului ce părea să vină, cel pe care fata îl numea „Oliviu" pierduse din vedere esenţialul, cu toate că întrebarea îi trecuse prin cap la un moment dat. Din ce motiv anume un tip cu apucături paranoice, cum fusese Cezar Sofian, scrisese într-un carnet că îşi ascunsese formula, în loc să scrie formula însăşi?...

Mânia. Mânia creştea în el. Şi nu ştia de ce, nu putea să-şi explice de unde îi apăruse sentimentul. Nici măcar nu înţelegea de ce începuse să se simtă astfel, ori când anume cercetarea atentă devenise una furioasă. În colţul ei, Isabela vorbea fără încetare. Abia mai putea să-i urmărească ideile. Sporovăia vrute şi nevrute. Despre ce?...

Nu mai reuşea să prindă decât frânturi de fraze, cuvinte disparate, a căror asociere devenea imposibilă şi, deci, nu mai înţelegea nimic.

Privită din spate, luminată doar de reflexiile aruncate de lanternă pe peretele dinaintea fetei, Isabela părea dintr-odată banală, vulgară. Dezgustătoare chiar. Ca şi cum acesteia îi

căzuse o mască şi acum îşi arăta adevărata înfăţişare, cu totul alta decât cea pe care o avusese până atunci. Ce naiba?... De asta m-am îndrăgostit eu?...

Fără de veste, mintea i se prinse în menghina unui sentiment nou. O urăsc*, realiză el subit, lăsând în jos lumina lanternei pentru ca fata să nu-l vadă.* O urăsc nespus.

Memoria începu să arunce la iveală crâmpeie din trecutul relaţiei lor nu tocmai lipsite de probleme. Nu fusese dragoste chiar de la început. Isabela se dovedise o citadelă greu de cucerit, chiar dacă până la urmă cedase. Şi, înainte ca fata să-i cadă în braţe, îi făcuse destule zile negre. Nervi, draci, răni sufleteşti... Era perfect, din toate punctele de vedere. Momentul perfect, locul perfect. O putea face acum să plătească. Ceva din interiorul lui încercă să se opună – poate chiar el însuşi –, dar altceva, mult mai puternic, preluă controlul. Şi-i spuse ce trebuia să facă. Îi şopti.

Bărbatul se strecură în spatele fetei şi ridică lanterna. O lovitură zdravănă în moalele capului. Perfectă pentru început.

— O va omorî, prezise Femeia cu un singur sân, planând sinuos la o palmă deasupra creştetului intrusului.

— Deranjează pe cineva? chicoti Geambaşul, scuturându-şi neauzit lanţurile. Ce ne-a făcut stârvul ăsta neputrezit – arătă cu mâinile sale înlănţuite către Sofian – a deranjat pe cineva? Nu-mi amintesc!

— Moarte, moarte, croncăni Curva, efectuând o ascensiune rapidă, urmată de o prăbuşire fulgerătoare. Moarte!

— Să sperăm că va rămâne aici, îşi exprimă dorinţa Codoşul. Cu un chiriaş nou, o să fie mai distractiv.

— Distractiv?! repetă ca un ecou bombănitor Soldatul. Şi dacă după demolare nu vom mai exista nici noi?...

— Distracţie, distracţie, îl îngână Curva. De când n-am mai avut parte de distracţie! Lăsaţi-l pe nemernic să-şi facă treaba!

— Şi, după aceea, hohoti Geambaşul, putem să-l oprim şi pe el aici!

— Sau am putea să-l speriem pe descreierat şi s-o salvăm pe nefericită, îşi dădu cu părerea Soldatul.

Primiră propunerea fostului colonel cu hohote batjocoritoare de râs.

— S-o salvăm!? scrâşni Curva din dinţii pe care nu-i mai avea. De ce-am face-o? Nu sunt decât nişte gunoaie. Şi el, şi ea. Uită-te numai cum sunt îmbrăcaţi! Gunoaie! Îşi merită soarta!

Nebănuind nimic, bărbatul se apucase de treabă. Cu o basma, improviză un fel de căpăstru, cu ajutorul căruia îşi atârnă una dintre lanterne de cap. În felul acesta, avea mâinile libere. Din sac scoase un cuţit într-o teacă de piele şi o funie lungă şi subţire, care părea foarte rezistentă. O apucă de picioare pe fată şi, de parcă aceasta reprezenta doar un bagaj lipsit de simţire, începu s-o târască pe podea. Trecu de-a dreptul prin Sofian. De data aceasta, atingerea omului nu-l lăsă pe Cezar indiferent. Nu-l duru, ba dimpotrivă, îi provocă furnicături de plăcere. În fond, ar fi trebuit să-l simpatizeze.

Un ucigaş din plăcere. Ce era aşa de greu de intuit în privinţa sorţii care o aştepta pe fată? Nu fusese şi el, Sofian, înainte de moarte, individul pentru care crima însemna voluptate? Crimă... Ce cuvânt urât! Niciodată, atunci când, în trecut, lua viaţa cuiva, nu se gândea că, de fapt, comitea o crimă. Dar omul din faţa lui urma să comită o crimă, asta era sigur. Poate mai comisese şi altele, prea se mişca aşa, natural, parcă în elementul lui. Avea prea mult din siguranţa maestrului şi nimic din sfiala începătorului.

Dar nu, ceva era în neregulă. Totul era în neregulă – doar o iluzie. Sofian înţelese. Nu vizitatorul, acel „Oliviu”, mânuia funia, nu Oliviu urma să se îmbete din suferinţa victimei, ci Creatura. Creatura care pusese stăpânire pe

casă şi pe sufletul nechematului. Cine era aceasta? Ce era?...

Trăgându-şi viitoarea victimă după el, bărbatul se îndrepta fără şovăire spre scările care duceau în pivniță. De unde ştia unde este pivnița? se întrebă Sofian. Desigur, Creatura. Nu Oliviu cunoştea casa ca pe buzunarele sale, fără să fi călcat vreodată pe acolo, ci Creatura, care nu părăsise vila niciodată.

Omul deschise uşa Geambaşului, lovind-o cu piciorul. Lemnul putred gemu sub izbitură, dar nu se frânse. Fluierând încetişor, posedatul îşi târa fosta parteneră către pivniță, asemenea unui manipulat păianjen monstruos care dăduse lovitura. Deasupra lui, îngemănate într-un cor pe care potențialul ucigaş nu-l auzea, fantomele îngânau o melodie sinistră.

— Marş funebru, murmură Sofian. Da' multă minte le mai trebuie!...

Geambaşul chirăi, aruncându-i o privire distrată lui Sofian.

— Îți închipui ce populat o să devină locul ăsta? Tu şi cu el, noi şi cu ea. Ce-o să iasă! Ce-o să iasă!

Înnebunite de încântare, stafiile uitaseră că doar cu câteva momente în urmă discutau despre un eventual sfârşit. Al lor, deoarece, în ceea ce privea Casa Sofian, zarurile fuseseră deja aruncate.

Ca împinsă de curent, uşa se închise, aparent din întâmplare. Însă Geambaşul o făcuse de fapt să se mişte. Stafiile se distrau.

— Nu, murmură Sofian. Nu se poate!...

Ba se putea, şi încă destul de bine. Iar bărbatul cu părul prins în coadă nici nu bănuia ce soartă îl aştepta, odată pornit pe cărarea crimei.

— Nu face una ca asta, nefericitule! urlă atunci Sofian, fără să-i pese că, asemenea glasurilor celorlalte fantome,

nici vocea lui nu putea fi auzită. N-o face! Încearcă să te opui, om bun, încearcă să-i rezişti, altfel o vei condamna la suferinţă veşnică! Veşnică damnare, mă auzi?!... Şi odată cu ea, te vei condamna şi pe tine!... Nici nu-ţi poţi imagina cât e de cumplit!...

Nu-l auzea. Bărbatul numit „Oliviu" nu-l auzea. În schimb, îl auzeau spiritele, dar acestora nu le păsa deloc. Doar glasul Soldatului răsună scurt, ca o şfichiuitură de bici.

— Sofian, taci dracului!

Nu putea să tacă. Nu putea să lase să se întâmple una ca asta. Nici lui Oliviu şi nici fetei. Nimeni nu merita să mai moară în casa asta blestemată. Şi aşa se întâmplaseră destule nenorociri aici, între pereţii unei clădiri care nu cunoscuse niciodată vreo clipă de linişte.

Dar cum, cum?... Cum să-i salveze?... Nu putea să se mişte, ţintuit pe veci în podea. Nu putea să se facă auzit. Cum?... Cum?... Îşi îndreptă privirea către bolta acoperită parţial cu sticlă şi privi prin luminator cerul înstelat al nopţii. Cerul, acest vis interzis, care avea să i se refuze până la sfârşitul veşniciei, lui, unui suflet damnat care provocase atâta chin, atâta moarte, doar pentru setea lui nepotolită de arginţi şi de durere. Sau de durere şi de arginţi, ordinea nu conta. Privi cerul şi urlă. Urlă cât îl ţinea gura. Urlă, de nimeni auzit.

— De ce?... De ce?...

De ce trebuia să se întâmple una ca asta?... Lui, lui Oliviu, Isabelei, Fantomelor?...

Regreta viaţa sa de dinainte, greşelile pe care le făcuse, lăcomia şi sadismul care-l pierduseră. Regretase totul în fiecare clipă a existenţei sale de „după". O existenţă mizerabilă, pe care nu o dorea nimănui şi pentru care nu exista Moarte. Fără sfârşit. Dar nu cutezase niciodată să

privească cerul. Nu se simțise vrednic. Şi nici nu era. Dar acum se simțea disperat. Disperat şi neajutorat.

Da, fusese vina lui. Şi vina lui. Îşi amintea. Înainte ca durerea altora să devină o plăcere, se simțise influențat, invadat. Acum ştia cine fusese. O văzuse. Creatura. Ea. Şi i se arătase doar lui, pentru a-şi demonstra puterea, pentru a-şi râde de el, un nevolnic condamnat. Dar vinovăția lui nu era mai mică. Ar fi trebuit să se opună, s-o scoată afară din capul lui, din mațe, din oase. Ar fi putut să i se opună.

O adusese cu el în casă. Diavolul casei. Îl invadase după ce citise carnetul negru. Se cuibărise în sufletul lui, în capul lui, şi îl exploatase, îl manevrase. Îl împinsese la crimă. Diavolul casei sale. Diavolul care-l înfrânsese fără măcar ca el, Cezar Sofian, să încerce să i se opună. Pentru că fusese slab. Dar acum simțea în el acea mânie capabilă să urnească lucrurile din loc. Suficient cât să-l înfrunte pe cel rău însuşi. Însă era legat!... Legat, țintuit de podea!...

Dintr-odată, îşi simți picioarele libere. Nu i se mai întâmplase de multă vreme să-şi simtă picioarele. Nu-şi mai simțea nicio parte a ceea ce întruchipa corpul său, acum o adunătură parşivă de ceață. Doar când era pedepsit. Atunci simțea durerea, cu prisosință.

Se putea mişca, realiză el. Era adevărat, se putea mişca. Se prelinse către uşa Geambaşului. Încercă să apese clanța, dar mâna sa, ceață străvezie, nu făcu decât să învăluie obiectul, fără să poată apuca nimic. *Prost mai eşti*, îşi spuse, *ar fi cam trebuit să te obişnuieşti! Nu mai eşti om.* Se împinse în uşă şi lemnul îl înghiți. Străbătu zburând coridorul atât de cunoscut. Uşa pivniței era larg deschisă. Omul o deschisese. Undeva, în măruntaiele subsolului, îl auzea înjurând.

Coborî scara. O spirală interminabilă, menită să dezorienteze. Şi Cezar Sofian se simțea uşor dezorientat. Trecuse atâta timp de când nu mai coborâse în pivniță! O

furnicătură neplăcută îl înjunghie, acolo unde i se aflase altădată stomacul. Încă mai simțea urme ale ceea ce fusese, cândva, corpul său.

Vocea cavernoasă a Creaturii mârâi amenințător.

— Opreşte-te!

Brusc, Curva răsări din zidul de piatră.

— Până aici, amenință stafia cu glasul plin de ură. Până aici!

Îl pocni brusc. Cezar resimți din plin lovitura; şocul îl făcu să se cutremure, dar nu se opri. Nu trebuia să se oprească. Geambaşul şi Codoşul, schimonosiți de furie oarbă, îl atacară şi ei, lovind aşa cum nu o făcuseră niciodată. Pumnii Codoşului desprinseră bucăți de piatră din perete.

— Nu-i atingeți, țipă Cezar, nu-i atingeți!... Nu le faceți răul pe care vi l-am făcut eu vouă!...

— Tu!? Tocmai tu să ceri îndurare, vierme ce eşti? răsună glasul Soldatului.

Geambaşul îl aruncă pe scări, până jos. Căzătura nu-l duru, dar atingerea Geambaşului da. Atunci îl văzu pe vizitator, lângă fata inconştientă. Tocmai se pregătea s-o lege de belciugele pe care chiar el, Sofian, le fixase în perete. Şi care se dovediseră atât de utile în calea sa către pierzanie.

— Nu, nu face asta!...

Femeia cu un singur sân îl atacă cu ghearele. Geambaşul îl strânse cu lanțurile de gât. Indianul îl încătuşă cu strânsoarea brațelor sale de fier. Soldatul îşi smulse pumnalul de ceață din piept şi începu să-l rotească asemenea unei săbii. Dar, în loc să se plece în fața lor şi să-şi primească pedeapsa, aşa cum se întâmplase întotdeauna, Cezar Sofian răcni. Adunase atâta ură în el, încât atunci când cele şapte fantome se abătură asupra lui, reuşi să le facă față. Îl aruncă pe Soldat până în celălalt capăt al

pivniței. Femeia cu un singur sân se retrase hohotind îngrozită.

— Nu!...

Urletul său reverberă sub bolta beciului, stârnind ecouri ciudate. Şi îl auziră nu numai fantomele, ci şi omul, care tresări surprins.

— Ce naiba? făcu acesta din urmă, nemulțumit.

Părea dezorientat, drogat, ca şi cum i s-ar fi smuls sufletul, dar corpul, printr-o minune, continua să se mişte.

În fața lui se învolbura un vârtej de furie. Lanterna îi căzu din legătura improvizată şi se rostogoli, continuând să lumineze în toate părțile.

— Pleacă, scrâşni posedatul, cu vocea care nu mai era a lui, ci a Creaturii ticăloase.

— Mereu blestematul de Alchimist! Mereu el! mugi Indianul, fără să înțeleagă ce se petrece. Mereu te bagi unde nu-ți fierbe oala, nemernicule! Tu şi ideile tale! Lasă-l pe om să facă ce vrea, bastard împuțit!

Ceea ce ieşise la iveală era mai rău decât născocirea Diavolului. Era Satana însăşi.

— Afară din capul lui! urlă Sofian. Ieşi odată!

Prizonierul Creaturii îl privi cu ochi tulburi. Erau ochii lui sau ochiul, ochii monstrului? Mai degrabă ochii Diavolului; Sofian îi simțea privindu-l de peste tot.

— Nu te băga! scrâşni Creatura, fără ca bărbatul aflat în stăpânirea ei să-şi mişte buzele.

Era atâta ură, atâta patos în vocea noului său adversar! Dar Sofian mai simțea ceva. Teamă. Creatura se temea de el. Se temea de el! Şi asta era de bine.

Îşi înfipse mâinile în pieptul vizitatorului, fără să-i pese că, din spate, fusese apucat de umeri. Geambaşul? Indianul? Ce mai conta! Mâinile sale cețoase pătrunseră fără efort prin piele, carne şi oase, dar se izbiră de ceva tare,

care-i provocă o durere cum nu mai încercase niciodată. Şi încercase durerea sub toate formele ei!...

Nu se opri. Înşfăcă zdravăn şi trase. Auzi mârâitul Creaturii, ca al unui câine căruia i se ia osul. Trase de ea. Trupul omului se smuci violent; fantomele îl loviră pe Sofian, Creatura îl arse, dar el trăgea de aceasta în continuare. Şi simţea cum vrăjmaşul se mişca încetul cu încetul, cu toate că se opunea disperat. Se propti cu genunchiul în stomacul vizitatorului şi smuci cât putu de tare. Urletul Creaturii sperie fantomele. Geambaşul îi dădu drumul, Curva ţâşni printre pietre. Dar Cezar reuşi să smulgă monstruozitatea din corpul în care îşi făcuse sălaşul. Brusc, aerul se umplu de ceaţa lăptoasă plină de ochi şi de urletul Creaturii.

Bărbatul pentru care se luptase Sofian tresări, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar. Privi năuc în jurul lui. Şi văzu. O văzu pe Isabela zăcând la pământ, fără cunoştinţă. Văzu arătările de ceaţă plutind în lumina înjumătăţită a lanternei. Şi, dintr-odată, urlă.

— Fugi! răcni şi Cezar. Fugi cât mai departe! Acum!...

Celălalt înţelese. Nu totul, dar suficient. Suficient cât s-o ridice pe Isabela pe umărul drept, dintr-o singură mişcare, cât să-şi recupereze lanterna şi cât să se repeadă în întuneric, căutând uşa. Însă, confuz încă, se îndrepta în direcţia opusă celei care ducea spre ieşire. Creatura se năpusti din nou către el, dar Cezar se interpuse între cei doi.

— Cine eşti?...

Nu se aştepta să primească răspuns şi nici nu primi. De altfel, nu îl interesa prea tare cine anume era de fapt monstrul. Diavolului i se spune în multe feluri; chiar avea importanţă ce nume preferă cel necurat? Tocmai în acel moment, omul reuşi să găsească calea spre ieşire şi se

împletici pe scări, cu fata pe umăr, însoțit de chirăiturile ostile ale fantomelor. Jos, Cezar şi Creatura se contopiră.

— Nefericitule, ce-ai făcut?... Îți dai seama?... Atâta timp, atâta aşteptare şi tu ai distrus totul!... Totul!...

Cezar nu-l asculta. Reuşise. Chiar că reuşise. Nu dorise decât ca omul să nu repete greşelile lui, să nu fie invadat şi supus de Creatură. Cei doi vizitatori ieşiseră din casă vii, gata să-şi trăiască viețile, până când coasa nemiloasă a morții avea să le curme, cândva, cumva, firul. Nu prea devreme. Probabil erau deja afară, întrebându-se, poate, dacă cele întâmplate erau reale. Sau cel puțin bărbatul, căci fata, chiar dacă îşi revenise, nu apucase să vadă sau să înțeleagă mare lucru. Spera însă că Oliviu înțelesese. Le oferise amândurora răstimpul necesar pentru salvare şi îi dăduse unuia dintre ei ocazia să priceapă. Îi salvase. Creatura nu putea ieşi din casă, ştia asta. Asemenea înveninatei tarantule, nu se putea mişca decât pe propria ei pânză. Reuşise să-i scape pe tineri, în ciuda durerilor care i se pricinuiseră, în ciuda opoziției tuturor. Ştia că va plăti pentru asta, supliciul zilnic avea să fie şi mai chinuitor, dar merita. Reuşise, da, să-i scape. Şi cei doi nu se vor mai întoarce niciodată aici!

Chiar atunci, pivnița începu să se lumineze. La început, ca o părere. *Au şi venit zorile?...* se întrebă Cezar, nedumerit. De-abia se înnoptase; noapte de vară, dar care nu putea fi atât de scurtă. Din loc în loc, existau mici găuri în zid, chiar la nivelul solului, pentru aerisire. Dar lumina nu părea să vină prin niciuna dintre acele găuri. Părea să izvorască doar de undeva de deasupra, din tavanul boltit.

Apoi lumina începu să strălucească din ce în ce mai puternic; fără niciun dubiu, nu venea de afară, prin micile deschizături. Venea numai de undeva de sus, sub forma unui con, foarte strălucitor în vârf şi mai estompat la bază.

Lumina invadă pivnița. Atât de strălucitoare, încât ardea privirea. Femeia cu un singur sân îşi acoperi ochii cu mâinile sale translucide şi, hohotind disperată, se prăbuşi la podea. Curva şi Geambaşul, îmbrățişați asemenea unor amanți în fața morții, coborându-şi pleoapele care nu ofereau nicio protecție pentru că nu existau. Soldatul, nehotărât şi încruntat. Bancherul şi Indianul, încovrigați la picioarele fostului colonel. Codoşul, încercând fără succes să se strecoare prin zid, aşa cum făcuse de mii de ori înainte. Creatura, mugind îngrozită.

— Doare, doare! țipa isteric Curva. Opriți, opriți!...

Dar Cezar se simțea, în mod ciudat, atras de lumină. Lumină. După atâta întuneric, un ocean de lumină. Începu să păşească către conul iradiant. La început cu paşi şovăielnici dar, pe măsură ce se apropia, mersul îi deveni ferm. Şi, pentru prima dată de când trecuse în această a doua lume, se simți împăcat. Împăcat cu sine şi cu toate. Întinse mâna dreaptă şi degetele sale tremurătoare atinseră lumina. Şi atunci văzu. Văzu ceea ce nu îndrăznise să spere că va vedea vreodată.

— Nu! Nu! țipă în spate cineva. Curva sau Femeia cu un singur sân?...

— Nu e corect, nu merită el asta! răzbătu, ca de foarte departe, vocea Soldatului. Nu ucigaşul. Nu Alchimistul! Nu el merită izbăvirea!...

— Nu, nu merit, murmură Cezar. Chiar nu merit.

Începu să se înalțe către tavan. La început i se păru, dar apoi mişcarea deveni mai amplă. Cu coada ochiului îl observă pe Codoş întinzând mâna. Se repezi să-l apuce, să-l tragă după el, dar degetele i se loviră ca de un zid. Totuşi, nu îl duru. Nu-l mai durea nimic. Şi, în timp ce pivnița începea să se topească de jur-împrejur, Cezar auzi urletele de furie ale stafiilor. De ce el şi nu ele?... Asta era

întrebarea. Înainte ca acestea să dispară cu totul din fața lui, Sofian le strigă:

— Dacă am să pot, mă voi întoarce şi după voi. V-o jur!...

Dicționar de autori

Raluca Băceanu s-a născut în data de 29 decembrie 1993, la Bucureşti. Este elevă la Colegiul Național „Spiru Haret”, redactor la publicația pentru tineret *Teen Press* şi colaborator al Fundației „Academia Civică”.

Bibliografie: *Călătorie prin mintea unei adolescente* (volum de proză, Ed. EuroStandard, 2009; reeditat la Ed. Litera Internațional, 2010); proză scurtă în antologia *Balaurul şi miorița* (Eagle Publishing House, 2011) şi poezie în antologia *Bal la palat* (Ed. Granada, 2010); proză scurtă în mai multe reviste, inclusiv în *Luceafărul de dimineață* (revistă a Uniunii Scriitorilor din România), remarcabile fiind, mai cu seamă, povestirile de factură „gothic horror” (publicate în *Suspans*, respectiv în *Gazeta SF*) din seria dedicată de către autoare ocultismului şi creaturilor întunericului, serie din care face parte şi povestirea inedită pe care ați citit-o în antologia de față.

Premii: Premiul I la Simpozionul Internațional „Adolescentul miop al lui Eliade în universul şcolii româneşti contemporane” 2010; Premiul I la Concursul Național „Simboluri în universul cunoaşterii” 2012; Premiul I la Simpozionul Municipal „Adolescenții de azi pentru Europa de mâine” 2012.

Blog: Interview With A Vampire (http: / / raluca-baceanu.blogspot.com).

Oliviu Crâznic s-a născut în data de 1 noiembrie 1978, la Lupeni (jud. Hunedoara). Licențiat în Drept, cu lucrarea de diplomă la disciplina Criminalistică (2001), consilier

juridic începând cu anul 2002 şi membru al Uniunii Colegiilor Consilierilor Juridici din România începând cu anul 2008, a absolvit în 2009 cursurile de formare a mediatorilor organizate de Asociația „ProMedierea" din Bucureşti. În prezent este consilier juridic şi coordonator al Colecției de legislație „LaZi" a editurii germane C.H. Beck.

Bibliografie: *...Şi la sfârşit a mai rămas coşmarul* (roman gotic, Ed. Vremea, 2010); proză scurtă în mai multe antologii (*Steampunk – A doua revoluție*, Ed. Millennium Books, 2011 – Premiul Galileo pentru Cea mai bună antologie publicată în 2010-2011; *Balaurul şi miorița*, Eagle Publishing House, 2011; *Premiile Galileo 2011*, Ed. Millennium Books, 2011 – fragment de roman; *Alertă de grad zero în proza scurtă românească actuală*, Ed. Herg Benet, 2011; *Premiile Galileo 2012*, Ed. Millennium Books, 2012); proză scurtă în mai multe reviste, inclusiv în *Galileo Science Fiction&Fantasy nr. 4* (Ed. Millennium Books, 2012); deține o rubrică dedicată misterelor lumii în revista *Suspans*, o rubrică dedicată marilor autori români din domeniul fantasticului în *Gazeta SF* şi o rubrică dedicată literaturii fantastice româneşti în general în revista *EgoPHobia*; a publicat articole, editoriale, recenzii, interviuri etc. în reviste de specialitate; a redactat pentru Ed. C.H. Beck manuale, culegeri de jurisprudență şi numeroase culegeri de legislație, fiind şi îngrijitor de ediție al lucrării *Societăți comerciale – Soluții profesionale de la A la Z* (Colecția „Compendium", 2010).

Premii: Premiul I la Concursul Național de Literatură „Visul" 2010 pentru Cel mai bun roman publicat în 2009-2010; Premiul Galileo 2011 pentru Cel mai bun volum publicat în 2010; Premiul Proliteratura 2011 pentru Cel mai interesant roman; Premiul Societății Europene de

Science-Fiction şi Fantasy – Eurocon 2012 Encouragement Award.
Blog: Oliviu Craznic's Gothic Novel (http: / / oliviucraznic.wordpress.com).

Ştefana Cristina Czeller s-a născut în data de 27 decembrie 1973, la Iaşi. În 1998 a absolvit Facultatea de Filologie a Universității de Stat „M. Lomonosov" din Moscova, ca bursier al statului român. În prezent este ziarist pentru secția Iaşi a cotidianului regional *Evenimentul*.
Bibliografie: *Cernealã şi sânge* (roman, Ed. Millennium Books, 2011); proză scurtă în mai multe antologii (*Dansând pe Marte şi alte povestiri fantastice*, Ed. Millennium Press, 2009; *Pangaia*, Eagle Publishing House, 2010; *Steampunk – A doua revoluție*, Ed. Millennium Books, 2011 – Premiul Galileo pentru Cea mai bună antologie publicată în 2010-2011; *Premiile Galileo 2011*, Ed. Millennium Books, 2011; *Venus – Povestiri erotice science fiction*, Eagle Publishing House, 2011; *Premiile Galileo 2012*, Ed. Millennium Books, 2012 – fragment de roman); proză scurtă în mai multe reviste, inclusiv în *Galileo Science Fiction&Fantasy nr. 2* (Ed. Millennium Books, 2010).
Premii: Premiul al II-lea la Concursul de proză scurtă Helion 2009; Premiul al III-lea la Concursul de proză scurtă Helion 2010; Premiul al III-lea la Concursul de proză scurtă Helion 2011; Premiul Societății Europene de Science-Fiction şi Fantasy – Eurocon 2011 Encouragement Award; Premiul pentru Debut RomCon 2012.
Blog: Blogu' Stefanei Czeller (http: / / sczeller.blogspot.com).

Dan Doboş s-a născut în data de 31 iulie 1970, la Iaşi. În 1994 a absolvit Facultatea de Inginerie Chimică a Universității Tehnice „Gh. Asachi” din Iaşi. A ales o carieră jurnalistică (a fost inclusiv redactor-şef al cotidianului *Evenimentul*), în decursul căreia a publicat peste 1.000 de reportaje, editoriale, interviuri etc. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Iaşi, şi al Cenaclului de anticipație Quasar.

Bibliografie: *Elefantul în bostănărie* (roman, Ed. Media-Tech, 1999; reeditat 2007); *Abația* (roman, Ed. Nemira, 2002; reeditat la Ed. Millennium Press, 2008); *Blestemul Abației* (roman, Ed. Nemira, 2003); *Abația infinită* (roman, Ed. Media-Tech, 2005); *Ghicitori despre toate cele* (Ed. Media-Tech, 2006); *Gheorghe, un om special* (volum de proză scurtă, Ed. Media-Tech, 2007); *The Abbey* (a novel, 2011); *DemNet* (roman, Ed. Media-Tech, 2011); *Abația* (volum omnibus, Ed. Millennium Books, 2011); a publicat proză scurtă în mai multe antologii, reviste etc., inclusiv un fragment de roman în antologia *Premiile Galileo 2012* (Ed. Millennium Books, 2012); a fost editorul suplimentului SF *Supernova* (1992-2001), cel mai longeviv supliment de gen din România; a publicat mai multe traduceri din literatura universală.

Premii: Premiul al II-lea la Concursul Național de Proză „Matineul de Proză” 1989; Premiul Atlantykron 1994 pentru Schiță; Premiul Atlantykron 1994 pentru Nuvelă; Premiul Quasar 2001 pentru Cea mai bună schiță a anului; Premiul RomCon 2003 pentru Cel mai bun roman SF românesc publicat în 2002; Premiul RomCon 2004 pentru Cel mai bun roman SF românesc publicat în 2003; Premiul Vladimir Colin 2002-2006 pentru Cel mai bun scriitor SF român; Premiul Societății Europene de Science-Fiction şi Fantasy – Eurocon 2009 Encouragement Award; Premiul Galileo 2012 pentru Cel mai bun volum publicat

în 2011; Premiul FanSF 2012 pentru Cel mai bun roman românesc publicat în 2011. De asemenea, Dan Doboş a primit şi Premiul Uniunii Scriitorilor din România, filiala Iaşi, pentru Traducere, în 2010.
Site: Dan Doboş – sălaş digital (http: / / dandobos.ro).

Cătălina Fometici s-a născut în data de 4 octombrie 1986, la Timişoara. În 2008 a absolvit Facultatea de Litere, Istorie şi Teologie din cadrul Universității de Vest Timişoara, iar în 2010 – cursurile Masteratului de Comunicare Interculturală din cadrul aceleiaşi Universități.
Bibliografie: *Oameni fără fețe* (proză scurtă, publicată în *Gazeta SF*, septembrie 2011); *Doamna cu pisica albă* (proză scurtă, publicată în *Gazeta SF*, octombrie 2011); *Răsărit de soare* (proză scurtă, publicată în *Gazeta SF*, noiembrie 2011); *Chipul Euridicei* (proză scurtă, publicată în revista *Suspans*, decembrie 2011); *Ghețurile Marelui Nord* (proză scurtă, publicată în revista *Suspans*, ianuarie 2012); *Jertfă pentru marea liniştită* (proză scurtă, publicată în *Gazeta SF*, ianuarie 2012); *Dracul din Bucegi* (proză scurtă, publicată în revista *Suspans*, februarie 2012); *Dincolo de umbre* (proză scurtă, publicată în *Gazeta SF*, februarie 2012); *Cealaltă, dintre ghețuri* (proză scurtă, publicată în revista *Suspans*, martie 2012); *În zori, pădurea era albastră...* (proză scurtă, publicată în revista *Suspans*, aprilie 2012).
Premii: Premiul Gazeta SF 2012 pentru Debutul anului 2011 în fanzinul Gazeta SF; Premiul FanSF 2012 pentru Cea mai bună povestire din anul 2011 a unui autor român nepublicat în volum.
Blog: Părul Medusei (http: / / cat86-cat.blogspot.com).

George Lazăr s-a născut în data de 3 februarie 1963, la Vatra Dornei. A absolvit Facultatea de Automatică, secţia Calculatoare, din cadrul Institutului Politehnic „Gheorghe Asachi" din Iaşi. În prezent este directorul cotidianului *Monitorul de Botoşani*.

Bibliografie: *America One* (roman, Ed. Tritonic, 2007); *Îngerul păzitor* (roman, Ed. Millennium Press, 2009); *The Guardian Angel* (a novel, Eagle Publishing House, 2011); proză scurtă în mai multe antologii (*Cosmos XXI – Un univers al păcii*, Ed. Politică, 1987; *Alte ţărmuri*, SRSFF, 2009; *Pangaia*, Eagle Publishing House, 2010; *Steampunk – A doua revoluţie*, Ed. Millennium Books, 2011 – Premiul Galileo pentru Cea mai bună antologie publicată în 2010-2011; *Premiile Galileo 2012*, Ed. Millennium Books, 2012); proză scurtă în mai multe reviste; editor al revistei *Sci-Fi Magazin* (2007-2008) şi al *Almanahului Sci-Fi Magazin* (2009).

Ciprian Mitoceanu s-a născut în data de 19 martie 1976, la Suceava. În 1999 a absolvit Facultatea de Litere şi Ştiinţe, secţia Istorie–Geografie, a Universităţii „Ştefan cel Mare" din Suceava. Studii aprofundate în domeniul istoriei statelor din SE Europei, în cadrul aceleiaşi Universităţi (2003). Studii postuniversitare, profesor documentarist, la Universitatea Bucureşti (2007). În prezent este profesor la Şcoala cu clasele I-VIII din Mileanca (jud. Botoşani).

Bibliografie: *Colţii* (roman, Ed. Tritonic, 2008); *Amendamentul Dawson* (roman, Ed. Millennium Books, 2012); proză scurtă în revistele *Nautilus* şi *Suspans*.

Site: http: / / mitoceanu.com.

Ana-Maria Negrilă s-a născut în data de 25 septembrie 1972, la Bucureşti. În 1995 a absolvit Facultatea de Limba şi Literatura Română a Universităţii Bucureşti,

specializare secundară Limba şi literatura engleză. Doctor în Literatură medievală engleză (2000). În prezent este conferențiar universitar la Academia Militară.
Bibliografie: *Lumina din adâncuri* (volum de proză scurtă în format electronic, Societatea Culturală „Noesis”, 2001); *Oraşul ascuns* (Ed. Diasfera, 2005); *Împăratul ghețurilor* (Ed. Diasfera, 2006); proză scurtă în mai multe antologii (*Nemira ‘96*, Ed. Nemira, 1996; *Kult. Vremea demonilor*, Ed. Omnibooks, 2001; *Kult. Cronicile sângelui*, Ed. ProLogos, 2001; *Alte lumi, alte legende*, Ed. Media-Tech, 2002; *Kult. Radharc*, Ed. Millennium Press, 2005); proză scurtă şi traduceri în mai multe reviste.
Premii: Premiul Vladimir Colin 2008.

Florin Pâtea s-a născut în data de 18 august 1971, la Câmpina. În 1996 a absolvit Facultatea de Limbi şi Literaturi Străine a Universității din Bucureşti, unde în 1997 a primit titlul de master în Literaturi de expresie engleză, iar din 2011 este doctor în filologie (acest din urmă titlu fiind obținut cu o lucrare despre subgenul [post]cyberpunk, considerată de către Comisie a avea importanță internațională). În prezent este lector universitar la Facultatea de Litere a Universității „Spiru Haret”. Împreună cu domnul Alexandru Mironov, a realizat şi prezentat 21 de ediții ale emisiunii *Deschide cartea!* la TVRM.
Bibliografie: *Necropolis* (volum de proză scurtă, Ed. QED, 2001; reeditat la Ed. Amaltea, 2004); *An / Organic* (volum de proză scurtă, Ed. Amaltea, 2004); *Gangland* (roman, Ed. Amaltea, 2006); *An Introduction to 20th Century British and American Fiction* (non-ficțiune, Ed. Fundației „România de Mâine”, 2008); *Art Wasn’t Quite Crime – The Context, Themes and Consequences of (Post)Cyberpunk Fiction* (non-ficțiune, Ed. Millennium Books, 2010); proză

scurtă în numeroase antologii şi reviste, incluzând antologia *Steampunk – A doua revoluție* (Ed. Millennium Books, 2011, Premiul Galileo pentru Cea mai bună antologie publicată în 2010-2011), antologia *Premiile Galileo 2011* (Ed. Millennium Books, 2011) şi revista *Galileo Science Fiction&Fantasy nr. 2* (Ed. Millennium Books, 2010); numeroase recenzii, interviuri etc., în diferite reviste de specialitate; traduceri din proza britanică, americană şi australiană; bogată activitate de redactor literar. Între anii 2004 şi 2007, a coordonat pentru Ed. Diasfera o colecție dedicată autorilor români. În prezent, pregăteşte lansarea romanului *Anul terminal*.
Premii: Premiul ARSFan 1994; Premiul ARSFan 1995; Premiul I pentru Proză la Convenția Națională de Science-Fiction de la Călăraşi „Dincolo şi dincoace de mainstream" 1999; Premiul Vladimir Colin III 2002-2005; Premiul Vladimir Colin 2005-2007; Premiul al III-lea la Concursul de proză scurtă Helion 2009; Premiul al III-lea la Concursul de proză scurtă Helion 2010.
Blog: Țesătorul (http: / / tesatorul.blogspot.com).
Site: Țesătorul – site-ul oficial Florin Pâtea (http: / / sites.google.com / site / florinpitea).

Liviu Radu s-a născut în data de 20 noiembrie 1948, la Bucureşti. În 1971 a absolvit Facultatea de Automatică, secția Calculatoare, din cadrul Institutului Politehnic din Bucureşti. A lucrat la Centrul de Calcul din Ministerul Agriculturii (1971-2004, conducându-l în perioada 1995-2004), apoi la Agenția pentru Plăți şi Intervenție în Agricultură. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România şi al Societății Române de Science-Fiction şi Fantasy.
Bibliografie: *Trip-tic* (roman, Ed. Dacia, 1999); *Spre Ierusalim* (volum de proză scurtă, Ed. ALL, 2000);

Constanța 1919 (volum de proză scurtă, Ed. ProLogos, 2000); *Opțiunea* (roman, Ed. Pygmalion, 2004); *Spaime* (roman, Ed. Pygmalion, 2004); *BabL* (volum de proză scurtă, Ed. Diasfera, 2004); *Manipularea maselor – cazuri celebre din ultimul mileniu* (non-ficțiune, Ed. Cartea de buzunar, 2005); *Cifrele sunt reci, numerele-s calde* (volum de proză scurtă, Ed. Diasfera, 2006); *Waldemar* (roman, Ed. Tritonic, 2007); *Blocul câş* (roman, Ed. Tritonic, 2008); *Povestiri fantastice* (volum de proză scurtă, Ed. Millennium Press, 2008); *După-amiază cu bere şi zâne* (roman, Ed. Tritonic, 2009); *Ghicit de seară* (volum de proză scurtă, Ed. Tritonic, 2010); *Lumea lui Waldemar* (volum omnibus, Ed. Tritonic, 2010); *Modificatorii* (volum de proză scurtă, Ed. Millennium Press, 2010); *Singur pe Ormuza* (volum de proză scurtă, Ed. Millennium Books, 2011); *Chestionar pentru doamne care au fost secretarele unor bărbați foarte cumsecade* (roman, Eagle Publishing House, 2011); proză scurtă în numeroase antologii şi reviste, inclusiv în antologia *Premiile Galileo 2012* (Ed. Millennium Books, 2012) şi în revista *Galileo Science Fiction&Fantasy nr. 1* (Ed. Millennium Press, 2010); numeroase traduceri din literatura universală; numeroase recenzii, articole, eseuri, în diferite reviste de specialitate.

Premii: Premiul Vladimir Colin 2000; Premiul Societății Europene de Science-Fiction şi Fantasy – Eurocon 2000 Encouragement Award; Premiul Ion Hobana 2011 pentru Cel mai bun volum fantasy publicat în 2010; Premiul Seniorii Imaginației 2012; Premiul Galileo 2012 pentru Întreaga carieră.

Laura Sorin (pe numele real Laura Ciobanu) s-a născut în data de 7 august 1975, la Buzău. În 1997 a absolvit Facultatea de Jurnalism şi Ştiințele Comunicării a Universității Bucureşti. A lucrat ca jurnalist în presa

centrală, din 1995, la *Cotidianul,* apoi la *Evenimentul zilei*, şi ca PR politic, în perioada 2006-2011. În prezent este, din nou, jurnalist la *Evenimentul zilei*.

Bibliografie: Povestirea din prezenta antologie reprezintă debutul Laurei Sorin, alte trei povestiri fiindu-i programate să apară în antologii şi reviste până la sfârşitul anului. Colaborator al revistei *Suspans*, a publicat recenzii şi eseuri, remarcabilă fiind, mai cu seamă, seria dedicată literaturii gotice clasice. A redactat seria *Compania neagră* (Ed. Millennium Books, 2010-2011) şi, pentru editorul Adrian Crăciun, antologia *Steampunk – A doua revoluție* (Ed. Millennium Books, 2011 – Premiul Galileo pentru Cea mai bună antologie publicată în 2010-2011).

Blog: Biblioteca Babel (http: / / bibliotecababel.wordpress.com)

Narcisa Stoica s-a născut în data de 3 aprilie 1979, la Oltenița (jud. Călăraşi). Este licențiată în Comunicare&Relații Publice şi, din 2009, specialist în Geopolitică&Relații Internaționale.

Bibliografie: *Interviul. de Angajare* (proză scurtă, publicată în revista *Nautilus*, mai 2009); *Trup şi suflet* (proză scurtă, publicată în revista *Nautilus*, iunie 2009); *Interview. For a Job* (proză scurtă în limba engleză, publicată în revista *Nautilus*, aprilie 2011); *La cules de roşcove* (proză scurtă, publicată în revista *Suspans*, noiembrie 2011); *Apocalipsă la super-ofertă* (proză scurtă, publicată în revista *Galileo Science Fiction&Fantasy nr. 4* – Ed. Millennium Books, 2012); debutul în volum propriu a fost anunțat pentru anul acesta, la Ed. Millennium Books, cu romanul fantasy *Taxidermie*.

Blog: C.H.E.R.I.E. – magazin de vorbe (http: / / magazindevorbe.wordpress.com).